JACK HIGGINS

ALARMĂ ÎN MALVINE

Traducere de DAN DUMITRESCU

I

În momentul în care furgoneta galbenă cu însemnele telecomunicaţiilor dădea colţul străzii, piaţa Grosvenor era pustie sub ploaia ce nu mai contenea. Nu se mai vedea nici o altă maşină în mers; ceea ce nu era deloc surprinzător pentru o asemenea vreme, mai ales că era şi ora trei noapte.

Harvey Jackson încetini; iar mâinile sale umede apucară mai tare volanul. Era îmbrăcat într-un impermeabil galben. Era înalt, avea aproape patruzeci de ani, iar pletele negre îi încadrau o figură care zâmbea destul de rar. Deasupra, pometilor înalţi ai obrajilor scânteia o pereche de ochi negri.

Ploaia era atât de deasă încât ştergătoarele de parbriz abia dacă reuşeau să fată faţă. Harvey parcă dea lungul trotuarului şi luă o ţigară din pachetul de pe bord. O aprinse, coborî geamul portierei şi aruncă o privire spre cealaltă parte a drumului, către zidul înalt, prevăzut cu sârmă ghimpată, care împrejmuia parcul din spatele palatului Buckingham.

Ciocăni apoi în peretele din spatele său. Prin vizorul care se deschise imediat, apăru figura lui Villiers.

— Ce-i?

— Am ajuns. Eşti gata?

— Doar două minute. Parchează la locul stabilit.

Vizorul se închise. Jackson porni motorul şi se îndepărta.

Interiorul furgonetei, în care se găsea o grămada de materiale şi de accesorii necesare unui tehnician din serviciul telefoanelor, era viu luminat de un tub cu neon. Tony Villiers, în timp ce se ţinea cu o mâna de peretele maşinii pentru a-şi menţine echilibrul, îşi dădea pe faţă cu o cremă de camuflaj, examinându-se într-o oglindă sprijinită de trusa de scule.

Avea treizeci de ani. Era de statură mijlocie, însă bine legat. Privirea îi era întunecată, fără nici o expresie. Nasul turtit făcea dovada unei lovituri primite cu mult timp în urmă. Părul negru îi cădea până aproape de umeri. În uniforma neagră de paraşutist şi cu cizmele militare din dotarea armatei franceze, avea aerul unui individ extrem de periculos.

Pe figura sa se citea un fel de amărăciune amestecat cu blazare. Avea aerul cuiva care cunoştea lumea ca pe buzunarul său, fără a fi însă prea mulţumit de acest lucru.

Îşi trase pe cap o cagulă de lână neagră, cu găuri în dreptul ochilor şi al nasului. Un viraj brusc al maşinii îl făcu să se sprijine cu amândouă mâinile de perele. Furgoneta făcuse o întoarcere de o sută optzeci de grade în stradă, după care se urcase pe trotuar şi se oprise lângă zid.

Pe banchetă, lângă borseta cu acte, se găsea un revolver Magnum Smith & Wesson, cu un amortizor de sunet Carswell înşurubat la capătul ţevii. Williers îl

băga în buzunarul din dreapta al pantalonului după care deschise borseta şi scoase din ea o fotografie mare, alb-negru. Luată cu teleobiectivul în după-amiaza zilei precedente, reprezenta intrarea Ambasador din palatul Buckingham. Câteva scări sprijinite de zid folosite de zidari se vedeau cu claritate sub porticul intrării. Însă ceea ce era mai important erau cele două sau trei ferestre, care păreau a fi deschise deasupra acoperişului plat.

Williers băgă fotografia în buzunarul de la piept şi deschise vizorul.

— Harvey, mă aştepţi douăzeci şi cinci de minute. Dacă nu m-am întors în acest timp, o întinzi de aici.

— Bine, bine, nu mai lungi vorba atât, îi spuse Jackson. Du-te şi fă-ţi treaba şi pe urmă ne întoarcem fiecare la casa lui.

Villiers închise vizorul, se urcă pe banchetă şi deschise capacul din acoperişul furgonetei. Îşi făcu vânt afară şi se ghemui pe furgonetă, sub bătaia ploii. Zidul era foarte aproape. Se strecură prin sârma ghimpată, se agăţă de creanga unui copac, îşi făcu vânt eu picioarele de pe zid, rămase câteva clipe suspendat în mâini, apoi îşi dădu drumul în bezna de sub el.

*

În aceeaşi noapte, ofiţerul de poliţie însărcinat cu paza parcului palatului Buckingham, dinspre piaţa Grosvenor, nu avea deloc viaţa uşoară. Ud până la piele şi îngheţat până-n măduva oaselor, se adăpostise sub un copac. Lupul alsacian de la picioarele sale scâncea uşor.

— Ce-i, Rex? întrebă el, cu ochii în patru. Caută, hai caută!

Şi-i dădu drumul din lesă.

Alsacianul o luă la goană fără să scoată nici un zgomot. Villiers, aflat la douăzeci de metri, ascuns în spatele unui copac, auzise primul scâncet al câinelui şi-şi scosese deja sprayul paralizant din buzunarul de pe pulpa piciorului stâng. Câinele, antrenat să atace în cea mai deplină linişte, se năpusti brusc. Mâneca stângă a echipamentului lui Vilieirs era special matlasată pentru o asemenea situaţie. Villiers ridică mâna pentru aş-i proteja figura. Câinele muşcă sălbatic din ţesătura moale. Villiers îndreptă spre animal sprayul şi apăsă. Câinele se prăbuşi fără să scoată nici un geamăt şi rămase nemişcat.

Peste câteva clipe, ofiţerul de poliţie îşi făcu apariţia, avansând cu precauţie.

— Rex! Rex. unde eşti, băiatule?

Mâna lui Villiers se ridică şi căzu apoi ca un fulger peste ceafa tipului. O lovitură clară şi precisă, ca la antrenament. Ofiţerul scoase un strigăt surd şi căzu cu fata în jos. Villiers îi desprinse cătuşele de la centură şi-i legă mâinile cu ele. După care îi luă emiţătorul radio, îl băgă într-unul din buzunarele combinezonului său de paraşutist şi porni în fugă printre copaci, către intrarea din spate a palatului.

Harvey Jackson coborî din furgonetă şi deschise uşa din spate. Cotrobăi înăuntru, luă doi cleşti metalici mari, se întoarse, făcu doi paşi, se aplecă deasupra capacului de fontă din asfalt şi-l trase de la locul său cu ajutorul cleştilor. Luă apoi din furgonetă o lampă portabilă prevăzuta cu un cablu lung, căreia îi dădu drumul în canal. Instală pe urmă de jur-împrejur câteva panouri din

pânză de cort şi un indicator pe care era scris „PERICOL! LUCRĂRI”. Cuplă după aceea cablul lămpii la o priză din maşină, coborî în canal, şi deschise uşiţa unei cutii. Înăuntrul cutiei se găsea o serie întreagă de relee şi de fire multicolore. Se aşeză pe una din treptele metalice şi se puse pe aşteptat.

Abia trecuseră cinci minute, că se auzi zgomotul unei maşini. Jackson ridică încet capul şi aruncă o privire în afară. Era o maşină de poliţie. Maşina se opri în dreptul trotuarului. Poliţistul de la volan scoase capul pe geam şi se hlizi la el.

— N-aş vrea să fiu în locul tău ca să-mi câştig pâinea aşa! Cred că este o adevărată plăcere!

— Mie-mi spui! făcu Jackson.

— Măcar eşti plătit dublu, ca-să lucrezi aşa, în toiul nopţii?

— Hm, ar fi un vis prea frumos!

Poliţistul se hlizi din nou:

— Atunci, să fii atent! Dacă ploaia o s-o ţină tot aşa, o să fii obligat să înoţi acolo jos, mai înainte de a se face dimineaţă!

Şi porni din loc. Jackson îşi aprinse o ţigară şi începu să fluiere încetişor, gândindu-se cum avea s-o scoată Villiers la capăt.

*

Villiers, care găsise scările lăsate de ziduri sub porticul intrării, se căţără pe ele fără nici o greutate şi de acolo pe acoperişul plat al clădirii. Două dintre ferestrele care figurau în fotografie mai erau încă întredeschise. Păşi de-a lungul unei cornişe, ajunse până la cea mai apropiată fereastră, trecu peste pervaz şi sări într-o încăpere de dimensiuni mici. Deschise uşa eu grijă şi o luă dea lungul unui coridor întunecat. Apartamentele regale se găseau în celălalt capăt al palatului.

Cunoştea pe de rost amplasamentul camerelor. Le studiase îndelung. Fără a mai pierde nici o clipă, traversă un labirint de culoare, fără să întâlnească pe nimeni, aşa cum se şi aştepta la acea oră înaintată din noapte. Peste cinci minute ajunsese la intrarea unui culoar care conducea spre apartamentele particulare.

Apartamentul reginei se afla doar la câţiva metri. Mai întâi, o sufragerie care dădea într-un salon, iar apoi, camera următoare, pe care o cunoştea bine. După cotitura făcută de culoar, se afla dormitorul soţilor care asigurau menajul. În faţă, în anticamera Pajului, un agent de poliţie stătea într-un fotoliu, cufundat în lectura unei cărţi.

Villiers îl observă atent câteva clipe, după care se întoarse în culoar, până pe la jumătate. Scoase din buzunar emiţătorul radio luat ofiţerului din parc, apăsă pe butonul canalului 4 şi aşteptă.

După un uşor zumzet, se auzi o voce;

— Sunt Jones.

— Biroul de securitate, răspunse Villiers încet. Sistemul de alarmă din galeria de pictură face iar faguri. Am recepţionat un semnal intermitent: Vrei să arunci o privire?

— Sigur ca da, numaidecât, răspunse Jones.

Villiers reveni în locul unde culoarul cotea, apucând să-l vadă pe poliţist cum se îndepărta în direcţia opusă. După ce acesta o luă la stânga şi dispăru din vedere, Villiers se îndreptă spre uşa care dădea în apartamentul reginei. Se opri o clipă, respiră adânc şi o deschise.

*

Majestatea Sa regina Elizabeta a II-a, stătea în salon lângă şemineul în care ardea focul. Citea. În ciuda orei târzii, era fardată. Era îmbrăcată cu un pulover bej-pal şi cu o fustă de tweed. La gât avea un şirag de perle. Uşa scârţâi uşor, ceea ce o făcu să ridice capul. Villiers îşi făcu apariţia, închizând uşa în urma sa.

În ţinuta sa neagră şi cu cagula de pe cap, din care i se vedeau doar ochii şi nasul, avea un aer ameninţător.

După un moment de tăcere, ridică mâna şi îşi scoase cagula.

— Ah! Maiorul Villiers, spuse regina. A fost greu?

— Nu prea, doamnă.

Figura reginei se întunecă.

— Da, îmi dau seama. Bine, atunci să terminăm. Bănuiesc ca nu prea ai timp de pierdut?

— Aşa este, doamnă.

Regina îi arătă un ziar.

— Este *Standard*-ul de ieri. Crezi că este potrivit?

— Bineînţeles, doamnă.

Villiers scoase un aparat de fotografiat Polaroid dintr-unul din buzunarele sale, se apropie de regină şi se lăsă într-un genunchi. Regina ridică ziarul în dreptul pieptului. Lumina bliţului ţâşni, după care se auzi un zgomot uşor fotografia începuse să iasă din aparat. Villiers se îndreptă spre şemineu şi apropie fotografia de foc. Chipul reginei începu să prindă contururi.

— Excelent, doamnă.

Şi îi întinse fotografia.

— Bine. În acest caz, ar fi mai bine să pleci imediat. Acum, esenţialul este să nu fii prins. Asta ar strica totul.

Villiers îşi puse din nou cagula pe cap şi se înclină uşor. Uşa se închise în urma sa. Regina rămase nemişcată câteva clipe, Cu gândurile pierdute. Ploaia continua să bată în ferestre. Tresări, ca scuturată de un fior, îşi luă cartea şi se apucă din nou de citit.

*

Peste zece minute, Tony Villiers trecu peste zid ca o fantomă neagră şi ateriză pe acoperişul furgonetei de telecomunicaţii.

— Harvey, hai s-o întindem! şopti el.

Deschise capacul şi se strecură înăuntrul furgonetei. Jackson ieşi din canal aproape instantaneu. Deschise uşa din spatele furgonetei, băgă înăuntru

panourile din pânză de cort, indicatorul şi lampa, apoi închise uşa. Villiers auzi capacul de fantă căzând la locul său şi câţiva paşi grăbiţi dea lungul maşinii. Îşi scoase cagula, desfăcu un borcănel cu cremă demachiantă şi începu să-şi cureţe faţa.Peste câteva clipe, furgoneta demara.

*

În 1972 terorismul internaţional atinsese proporţiile unui adevărat flagel. Directorul general din D15, serviciul secret de informaţii al Marii Britanii, autoriză constituirea în interiorul organizaţiei sale a unei secţii cunoscuse sub numele de Grupul IV. Această secţie, care răspundea direct în faţa Primului Ministru, era însărcinată să coordoneze operaţiunile în toate cazurile de terorism şi de acţiuni subversive.

Generalul de brigadă Charles Ferguson, numit în frutea Grupului IV, era un individ cu un aer cumsecade, ale cărui haine păreau întotdeauna mai mari pentru el cu cei puţin un număr. În afară de cravată, nimic din aspectul său nu trăda militarul din el. Părul încărunţit, mereu în dezordine şi guşa îi dădeau aerul unui profesoraş de ţară.

În acea noapte era în misiune împreună cu ofiţerii Brigăzii Casei Regale. Îşi ridicase gulerul de la pardesiu, pentru a se proteja de răcoarea nopţii. Bentleyul în care se afla se găsea parcat lângă Eaton Square, în apropierea palatului. Celălalt ocupant al maşinii era aşezat la volan. Era vorba de Harrv Fox, un tânăr de douăzeci şi nouă de ani, subţirel şi elegant, fost căpitan în Forţele Armate Regale. Mănuşa de piele neagră, pe care o purta pe mâna stângă reuşea destul de greu să ascundă faptul că-şi pierduse mâna, lucru petrecut cu trei ani în urmă, datorită exploziei unei bombe în Belfast.

Harry luă un termos, turnă ceai în două pahare de plastic şii întinse unul dintre ele lui Ferguson.

— Mă întreb cum o să se descurce.

— Cine, Tony al nostru? Eh, o să se descurce ca întotdeauna, cu obişnuita lui eficienţă. Şi cu brutalitatea aia a lui îngrozitoare. Nimic nu-i poate sta în cale. De când a absolvit Etonul, ca şef de promoţie, tot aşa este.

— Oricât, domnule general! Dacă o să fie prins, chestia asta o să declanşeze un scandal cumplit, din care o să aibă de suferit şi imaginea Alteţei Sale.

— Harry, prea îţi faci griji, răspunse Ferguson. Şi asta de atunci, de când ai pus mâna pe blestemata aia de valiză-capcană, în Ulster. Lucrurile ar putea fi chiar mai periculoase decât sunt în realitate.

Cu un semn al capului îi, arătă de cealaltă parte a pieţei o furgonetă galbenă de telecomunicaţii, parcată lângă o gură de canal înconjurată cu panouri din pânză de cort. Doi indivizi în impermeabile galbene trebăluiau în ploaie.

— Uită-te la săracii oameni! Doamne, greu îşi mai câştigă unii pâinea! Într-o gură de canal, la ora asta sinistră şi pe o asemenea ploaie!

Un Ford Granada de culoare neagră îi depăşi. În maşină se aflau două persoane, una la volan şi alta în spate. Ferdul se opri lângă trotuar. Din el coborî un bărbat masiv, într-un impermeabil negru şi cu pălărie. Bărbatul se îndreptă spre Bentley, deschise portiera din spate şi intră în maşină.

— Aha, comisare! făcu Ferguson. Harry, ţi-l prezint pe comisarul divizionar Carver de la Brigada Specială, însărcinat de Scotland Yard ca observator oficial pentru această acţiune. Comisare, ai grijă! Pe vremuri, mesagerii veştilor proaste o cam sfârşeau rău.

Şi îi întinse acestuia un pahar de plastic cu ceai.

— Haida-de! răspunse acesta. Doar ştiţi că omul vostru nu are nici o şansă. Cum intenţiona să intre?

— Nu am nici cea mai mică idee, răspunse Ferguson. Comisare, niciodată nu mă interesează mijloacele, ci numai rezultatele.

— O clipă, domnule general, îl întrerupse Fox. Cred că avem o vizită.

Cei doi lucrători de la telefoane care munceau de cealaltă parte a pieţei, ieşiseră din canal şi se îndreptau spre ei, cu apa şiroind pe impermeabile. Fox deschise torpedoul şi luă de acolo un revolver Walther P.P.K.

— Ce curaj! spuse Ferguson, coborând geamul. Bună diinineaţa, Tony. Bună dimineaţa, sergent.

— Am onoarea să vă salut, răspunse Jackson, bătând maşinal din călcâie.

Villiers se apleca şi întinsei prin geamul deschis fotografia Polaroid a reginei Elizabeta.

— Altceva, domnule general? întrebă el.

Ferguson analiză fotografia fără să scoată o vorbă, după; care i-o întinse comisarului divizionar. Carver se îndreptă brusc de spate.

— Doamne Sfinte!

Ferguson îi luă fotografia, îşi aprinse bricheta şi apropie flacăra acesteia de un colţ ăl fotografiei.

— Nu are rost să existe o astfel de probă. Bine, dă-i drumul şi începe cu cei mai rău.

Villiers aşteptă ca fotografia să ardă, după care spuse:

— Fasciculul instalaţiei de pază şi alarmă care controlează accesul în interiorul parcului se găseşte doar ta o jumătate de metru deasupra zidului. Nu este nici o problemă să sari peste el. Chiar şi în interiorul palatului, sistemul de alarmă este depăşit şi se dereglează des. Iar în afară de astea, ca să intri în palat, nu este neapărată nevoie să fii acrobat.

Şi arătă fotografia alb-negru luată în ajun.

— Muncitorii îşi lasă scările peste tot, femeile de serviciu uită să închidă ferestrele. E o babilonie întreagă.

Carver privea fotografia cu un aer lugubru.

— Eu şi cu colegul meu o să facem câţiva paşi. Puteţi să păstraţi fotografia asta.

Şi se îndepărtă împreună cu Jackson până la următorul felinar unde se opriră şi îşi aprinseră câte o ţigară.

— Pentru numele, lui Dumnezeu, cine-i individul ăsta? se minună Carver. Vorbeşte de parcă ar fi membru al Clubului Cavalerilor şi când colo arată ca un derbedeu din East End.

— Dacă vrei să ştii, este comandantul unităţii de gardă, detaşat în serviciul Alteţei Sale, răspunse Ferguson.

— Cu pletele alea! L-ai văzut cum arată?

— I s-a dat o dispensă specială pentru păr, ca de fapt şi celorlalţi care asigură paza reginei. Comisare, cred că eşti de acord că ascunderea adevăratei identităţi constituie o necesitate pentru, un serviciu de pază de o asemenea importanţă.

— Bârfe. Se poate avea încredere în el?

— Oho, şi încă cum! A fost de două ori decorat. A primit mai întâi Crucea Militară pentru o acţiune împotriva comuniştilor din sultanatul Oman, şi apoi încă una, pentru nu mai ştiu ce fleac din Irlanda. Vreau să-ţi spun că detaliile misiunilor sale au fost clasate la arhiva secretă.

Carver îi înapoia fotografia.

— Este o situaţie destul de neplăcută. Raportul o să fie defavorabil.

— O să vă trimitem un raport mai blând.

— Puteam să pariez că o să spuneţi una ca asta!

Carver coborî din maşină. Villieis făcu câţiva paşi spre el. În lumina felinarului, figura sa era parcă mai palidă ca de obicei.

— Comisare, am uitat să-ţi spun... E vorba despre omul vostru de pază din parcul palatului, dinspre partea pieţii Grosvenor... A trebuit să-l dobor. O să-l găseşti sub un copac, în apropierea heleşteului, legat la mâini cu propriile lui cătuşe. Se simte bine, l-am văzut când m-am întors. Să-i spui că-mi pare sincer rău pentru câine.

— Ticălosule! i-o aruncă Carver.

Apoi se îndreptă spre Ford-ul său Granada, se urcă în maşină şi trânti portiera. În câteva clipe, maşina dispăru.

— Tony, hai urcă! spuse Ferguson. Sergent. Mă pot bizui pe tine să duci înapoi furgoneta asta? i se adresă el lui Jackson. Nu te întreb de unde aţi luat-o. De fapt. nici nu mă interesează.

— Bineînţeles, domnule general.

Jackson pocni din călcâie şi se îndepărtă, Villiers se urcă în Bentley lângă Ferguson, iar Fox demară.

— Mi se pare că mâi ai încă o săptămână de concediu, nu-i aşa? îl întrebă Ferguson.

— Oficial, aşa este.

Ferguson coborî geamul maşinii pentru a privi afară. După ce ocoliră monumentul reginei Victoria din faţa palatului, o luară pe Pall Mall.

— Ai mai văzuta pe Gabrielle în ultima vreme?

— Nu, răspunse laconic Villiers, prefăcându-se indiferent.

— Stă tot acolo, în apartamentul ăla din Kensington Palace Gardens?

— Câteodată. De fapt, apartamentul ăla este al meu. Stă acolo cu asentimentul meu. Are şi ea însă un apartament al ei la Paris, bineînţeles.

— Mi-a părut rău că aţi divorţat.

— Un divorţ fără nici un motiv, răspunse Villiers, aproape în şoaptă. A fost soluţia cea mai bună pentru amândoi.

— Chiar crezi ce spui?

— Da, cred.

Ferguson tremură de frig şi-şi ridică din nou gulerul pardesiului în timp ce lăsa şi mai jos geamul portierei pentru a lăsa să intre în maşină aerul răcoros al dimineţii.

— Câteodată mă întreb de ce naiba viaţa asta este atât de parşivă, spuse el pe un ton gânditor.

— În nici un caz să nu mă întrebaţi pe mine una ca asta, răspunse Villiers. Eu nu fac altceva decât s-o traversez.

Şi îşi încrucişă braţele, se retrase în colţul banchetei, închise ochii şi adormi pe loc.

II

Ori de câte ori avea posibilitatea, generalul Charles Ferguson prefera să lucreze în apartamentul său din Cavendish Square. Acea era cea mai mare plăcere a sa. Şemineul era autentic, ca şi buştenii care ardeau în el. Restul mobilierului data şi el din epoca regelui, George al III-lea. Un interior asortat perfect. Până şi perdelele erau potrivite. A doua zi dimineaţă după escapada lui Villiers la palatul Buchingham, la ora zece, Ferguson se găsea instalat în faţa şemineului citind *Financial Times*, când uşa se deschise şi valetul său Kim, un fost *naik* din triburile gurkilor, îşi făcu apariţia.

— Domnule, a sosit domnişoara Legrand.

Ferguson îşi scoase ochelarii în formă de semilună, îi puse peste ziar şi se ridică.

— Invit-o să intre Kim. Şi adu-mi te rog trei ceaiuri.

Kim ieşi şi peste câteva clipe, Gabrielle Legrand păşi în încăpere.

Ferguson îşi spuse în sinea sa că Gabrielle era, ca de obicei, de o frumuseţe răpitoare. Era cea mai splendidă femeie pe care o văzuse în viaţa lui. Purta un costum de călărie: cizme, pantaloni mulaţi, o cămaşă albă şi o vestă de tweed. Pe frunte avea o bentiţa roşie, care-i ţinea părul blond, împletit în cozi la spate. Îl privi pe Ferguson cu un aer serios. Ochii ei verzi nu exprimau nimic. Cu cravaşa din mâna stângă, se lovea fără încetare peste genunchi. Era înaltă, măsurând, cu cizme cu tot, aproape un metru şaptezeci şi cinci.

Fergusoh se îndreaptă spre ea cu mâinile întinse, zâmbind încântat:

— Draga mea Gabrielle, îi spuse el sărutând-o pe obraz. Am aflat că nu mai eşti doamna Villiers.

— Aşa este, răspunse ea pe un ton neconvingător. Acum sunt din nou eu însămi.

Pronunţa cuvintele asemenea, unui membru al aristocraţiei, însă timbrul particular îi, conferea vocii un aspect de neconfundat. Îşi lăsă cravaşa pe masă, se Îndreptă spre fereastră şi aruncă o privire de jur-împrejur.

— L-ai văzut pe Tony de curând?

— Credeam că tu l-ai revăzut, răspunse Ferguson. Este în oraş. În permisie, dacă am înţeles bine... Nu a trecut pe la apartamentul tău?

— Nu. Dacă ştie că mă aflu la Londra, atunci o să evite lucrul ăsta.

Rămase lângă fereastră, în timp ce Ferguson o întrebă insinuant:

— Draga mea, de fapt ce anume nu a mers între voi?

— Totul, îi replica: ea. Totul şi nimic. Acum cinci ani într-o vară lungă şi toridă, am crezut că ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Pe vremea aceea, eu eram frumoasă, iar el era cea mai arătoasă fiinţă umană în uniformă pe care. O văzusem vreodată.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, nu s-a cristalizat nimic... Niciodată. Reacţiile chimice dintre noi au fost proaste.

Vocea îi rămăsese neutră şi calmă, însă se simţea, cu toate astea, urma unei oarecare amărăciuni.

— L-am iubit pe Tony şi încă îl mai iubesc, numai că mă înfuriam de prea multe ori pe el, fără să ştiu prea bine de ce.

Dădu din umeri:

— Au existat prea multe goluri între noi pe care nu le-am putut umple.

— Păcat, spuse Ferguson.

Uşa se deschise, şi Kim intră cu o tavă de argint pe care o puse pe o măsuţă, lângă şemineu. Ferguson se aşeză într-un fotoliu şi turnă ceaiul într-o ceaşcă de porţelan, pe care i-o întinse apoi Gabriellei.

Aceasta bău o gura, după care zâmbi:

— Excelent. Jumătatea engleză a fiinţei mele? apreciază ceaiul ăsta.

— Da, aşa este. Cafeaua este o băutură respingătoare, consimţi Ferguson.

Îi oferi o ţigară Gabrieliei, însă aceasta refuză, dând din cap.

— Nu, mulţumesc, aş prefera să trecem imediat la problemele pentru care mai chemat. Am o întâlnire la prânz. Ce vrei de la mine?

În acel moment intră Harry Fox. Era îmbrăcat într-un costum de lână gri

deschis iar la gât avea cravata militară a celor din serviciul de pază. Se aplecă şi puse pe birou un dosar.

— Gabrielle, ce bine-mi pare că te văd!

Bucuria exprimată de cuvinte era sinceră. Se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

— Harry, spuse aceasta punând-ui cu afecţiune mâna pe braţ, ia spune-mi, ce pune la cale şeful tău?

Fox luă ceaşca cu ceai pe care i-o întinsese Ferguson şi se uită la el cu o privire întrebătoare. Ferguson dădu din cap afirmativ. Tânărul căpitan se întoarse cu spatele la foc şi o întrebă pe Gabrielle

— Gabrielle, ce ştii tu despre insulele Falkland?

— Insulele Falkland? Păi, se află în Atlanticul de Sud. Mi se pare că au fost descoperite de pescarii din Saint-Malo. La noi în Franţa li se spun insulele Malvine. Se găsesc la cinci sau şase sute de kilometri pe coastele Argentinei. Guvernul argentinian le revendică, de ani şi ani de zile.

— Aşa este, corect. Acest teritoriu se afla sub suveranitatea britanică, bineînţeles. Însă, din cauza depărtării mari de aproape cincisprezece mii de kilometri de Anglia, este un loc dificil de apărat.

— Că tot veni vorba interveni Ferguson, vreau să vă spun că în acest moment, forţele noastre militare din arhipelagul Falkland sunt formate din şaizeci şi opt, de puşcaşi marini, sprijiniţi de poliţia locală, pe care nu o punem la socoteală, şi de un vas din Royal Navy, HMS, Endurance, care este de fapt un vas de patrulare şi spărgător de gheaţă, dotat cu două tunuri de 20 de milimetri şi cu două elicoptere Wasp. Scumpii noştri parlamentari au declarat clar într-o dezbatere publică recentă că intenţionează să renunţe la toate astea, pentru a mai economisi nişte bănuţi acolo. Şi asta când la numai patru sute de mile marine de acel loc se găseşte o aviaţie echipată cu ultimele noutăţi în materie, o armată de uscat numeroasă şi o forţa militară a marinei cât se poate de eficace. Adică, armata Airgentinei, spuse Fox.

Gabrielle îşi ridică ochii din ceaşcă.

— Şi cei cu asta? Doar nu vreţi să spuneţi că guvernul argentinian are de gând să invadeze insulele Malvine?

— Tare mă tem să nu fie chiar aşa, răspunse Ferguson. Toate semnele concordă în acest sens, ele începând chiar din ianuarie, C.I.A. estimează că operaţiunea respectivă se află deja în faza de pregătire. De fapt, într-un anumit sens, acest lucru pare logic. Ţara este guvernată de o juntă condusă de trei oameni. Preşedintele, adică generalul Galtieri care este şi comadantul suprem al trupelor de uscat, a promis o perioadă de revigorare economică, dar din păcate, ţara se află în pragul unui fel de faliment... O invazie în arhipelagul Falkland, reluă Fox, ar fi o diversiune care ar pica la ţanc. Ar abate atenţia populaţiei de la alte probleme.

— Principiul romanilor, interveni Ferguson. Pâine şi circ, pentru a mulţumi populaţia. Îţi mai torn nişte ceai?

Şi îi umplu din nou ceaşca Gabrieliei.

— Mă rog. Aşa o fi, dar tot nu văd ce legătură au toate astea cu mine.

— Este cât se poate de simplu, răspunse Ferguson, Şi-i făcu un semn din cap lui Fox, care deschise dosarul pus pe birou, luă din el o invitaţie cu tot felul de înfloriturі pe margini şi i-o întinse Gabrieliei. În limbile engleză şi spaniolă, Execelenţa Sa Carlos Ortiz de Rozas, ambasadorul republicii Argentina, o invita pe D-na Gabrielle Simone Legrand la un cocteil, între orele şapte şi jumătate şi opt seara, la sediul ambasadei Argentinei din Londra, din strada Wilton Crescent.

— La doi paşi de Belgrave Square, preciză Fox.

— În seara asta? se minună Gabrielle. Imposibil! Merg la teatru!

— Gabrielle, cocteilul ăsta este foarte important, sublinie Ferguson.

Şi la un nou semn din cap, Fox deschise dosarul şi scoase din el o fotografie alb-negru pe care o puse pe măsuţă, în faţa tinerei femei.

Gabrielle luă fotografia în mână. Bărbatul care o privea era îmbrăcat într-o uniformă de aviator, mai exact, în ţinuta unui pilot de pe un avion cu reacţie. Îşi ţinea casca de zbor în mâna dreaptă, iar în jurul gâtului avea o eşarfă. Trecut de prima tinereţe, avea în jur de patruzeci de ani şi ca majoritatea piloţilor, era de statură mijlocie. Părul negru ondulat îi albise uşor pe la tâmple. Privirea îi era calmă, iar pe obrazul drept i se distingea o cicatrice care îi urca până aproape de ochi.

— Este colonelul Raul Carlos Montera, spuse Fox. În prezent este ataşatul militar special al ambasadei.

Gabrielle privi îndelung fotografia. Deşi până atunci nu-l văzuse în viaţa ei pe acel bărbat, cu toate astea avea impresia că se uita la o veche cunoştinţă, o fiinţă pe care o ştia bine. Ciudat...

— Spuneţi-mi ce ştiţi despre el.

— Are patruzeci şi cinci de ani, spuse Fox. Este un aristocrat. Mama sa, dona Elena, este una dintre cele mai reprezentative figuri ale înaltei societăţi argentiniene. Tatăl lui a murit anul trecut. Familia poseda nu ştiu câte plantaţii şi toate vacile de pe pământ. Sunt foarte bogaţi.

— Şi el este pilot de vânătoare?

— Da, ca să vezi! Asta ca urmare a unei anumite obsesii. A zburat pentru prima oară cu avionul la şaisprezece ani. Şi-a luat diploma în lingvistică la Harvard, după care sa angajat în aviaţia argentiniană. S-a specializat la Cranwell, cu Forţele Aeriene Regale ale Marii Britanii. A mai urmat şi nişte cursuri de pregătire cu sud-africanii şi israelienii.

— Şi ca un detaliu important, interveni. Ferguson, în timp ce se îndrepta spre fereastră, să ştii că nu reprezintă tipul clasic al fascistului sud-american. În 1967 a dat o mână de ajutor, pilotând avioane Dakota în Biafra, în perioada războiului civil din Nigeria. A efectuat zboruri de noapte între Fernando şi Port Harcourt. Ce mai, un adevărat pilot!

— După care, continuă Fox, a făcut echipă cu un aristocrat suedez, contele Carl Gustav von Rosen. Biahfrezii cumpăraseră cinci avioane mici de antrenament, nişte *Minieconuri* suedeze, pe care au instalat mitraliere. Montera a fost unul

dintre nebunii de piloţi care a atacat, la bordul unui astfel de avion, avioanele de vânătoare ruseşti, *Migurile* alea; pilotate de egipteni şi de nemţii din Est... A fost făcut prizonier la Port Harcourt chiar înainte de a se termina războiul, încheie el, întinzându-i altă fotografie Gabrieliei.

Montera avea pe el o scurtă veche de piele neagră, de pe vremea celui de-al doilea război mondial. Era tuns perie, avea ochii traşi şi figura suptă de oboseala. Cicatricea de pe obraz părea a fi în relief, ceea ce denota faptul că fusese rănit recent. Gabrielle simţi un impuls tandru de a întinde mâna şi de al încuraja pe acest bărbat pe care nici măcar nu-l cunoştea... Când îi înapoie fotografia lui Fox, mâna îi tremura uşor.

— Şi eu ce trebuie să fac, concret?

— Montera O să fie la ambasadă în seara asta, spuse Ferguson. Gabrielle, să spunem lucrurilor pe nume. Puţini bărbaţi îţi pot rezista, dar dacă îţi dai puţină osteneală...

Şi lăsă fraza neterminată.

— Mda, asta este, răspunse ea.. Trebuie să-l ademenesc în patul meu, să mă întind pe spate şi să mă gândesc la Anglia, cu speranţa în suflet că-mi va povesti ceva important în legătură cu insulele Malvine.

— Forma în care ai prezentat lucrurile este cam dură, însă fondul este cât se poate de exact.

— Charles; eşti un mare ticălos!

Se ridică şi îşi luă cravaşa.

— Ai s-o faci? o întrebă acesta.

— Cred că da. Oricum, cunosc scenariul pe care mi la-i pregătit să-l joc. Şi ca să-ţi spun tot adevărul, Raul Montera ăsta al vostru mi se pare un individ foarte interesant.

Uşa se închise în urma sa. Fox îşi mai turnă o ceaşcă cu ceai.

— Credeţi că o s-o facă, domnul general?

— Da, da, răspunse acesta. Gabrielle a noastră e înnebunită să joace teatrul pe care îl reprezintă viaţa. Ce ştii despre trecutul ei, Harry?

— Păi.,. Tony şi ea au fost căsătoriţi vreo... cinci ani, parcă.

— Aşa este. Tatăl ei este francez, dar mama englezoaică. A urmat la Paris facultatea de ştiinţe politice şi economice. Apoi a mai făcut încă un an la Oxford. După ce l-a întâlnit pe Villiers la balul din mai al universităţii din Cambridge, s-au căsătorit. Mai bine nu s-ar fi dus la balul ăla. Mai ales că era organizat de Cambridge, adăugă el eu un oarecare dispreţ. De câte ori a lucrat pentru noi, Harry?

— Păi, o dată împreună cu mine, domnule general. Şi de patru ori, în acţiuni coordonate de dumneavoastră.

— Mda, aşa este. Un talent înnăscut pentru limbi... Dar câtuşi de puţin eficienteă în situaţii dure pe plan psihic sau moral. Gabrielle a noastră nu are o

conştiinţă prea elastică. Şi familia ei?

— Tată ei este la Marsilia. Mama şi tatăl ei vitreg locuiesc în insula Wight. Mai are şi un frate vitreg Richard de douăzeci şi doi de ani, pilot de elicopter în Royal Navy.

Ferguson îşi aprinse o ţigară şi se aşeză la birou.

— Harry, am întâlnit în viaţa mea femei foarte frumoase şi de o distincţie cu totul remarcabilă. Şi tu la tel, poate. Dar Gabrielle este o fiinţă cu totul aparte. Unei femei ca ea nu-i poate conveni decât un bărbat cu totul şi cu totul special.

— Domnule general, cred că ne cam lipseşte acesta aşa ceva, răspunse Fox zâmbind.

— Cam aşa se întâmplă întotdeauna, Harry. Chiar foarte des. Acum hai să ne aruncăm niţel ochii peste corespondenţa sosită de la Ministerul Afacerilor Externe.

Şi îşi puse pe nas ochelarii cu lentilele în formă de semilună.

III

Decorul sălii de bal a ambasadei Argentinei era splendid; lustrele de cristal răspândeau o lumină care se reflecta în imensele oglinzi de pe pereţi, femei de o frumuseţe răpitoare în toalete de vis; bărbaţi în uniforme impunătoare; ici-colo, câte un înalt prelat al bisericii, îmbrăcat în roşu sau violet. Impresia generală era uşor desuetă, ca şi cum oglinzile ar fi reflectat imaginile palide ale unui trecut îndepărtat. În timp ce aceia care dansau se învârteau fără încetare în ritmul unei muzici în surdină.

Orchestra formată din trei muzicanţi era instalată pe un podium, sub un baldachin, într-un colţ al sălii. Melodiile interpretate de orchestră erau exact genul de muzică preferat al lui Raul Montera. Numai muzică retro, de succes Cole Porter, Rodgers and Hart, Irying Berlin. Cu toate acestea, Raul Montera se plictisea. Se despărţi de micul grup din preajma ambasadorului, luă un pahar cu Perrier de pe tava unui chelner şi se sprijini alene de una. din coloanele sălii. Îşi aprinse o ţigară şi începu să fumeze.

Raul Montera avea o figură smeadă; ochii săi, de un albastru strălucitor, erau în permanentă mişcare, contrastând vădit cu calmul aparent al fiinţei sale. Uniforma elegantă pe care o purta îi venea perfect, iar medaliile de pe pieptul stâng al hainei produceau o impresie puternică. Se simţeau în el o energie, o agitaţie permanentă, un fel de neastâmpăr; ca şi cum manifestarea la care asista i se părea insipidă şi căuta o activitate mai plină de acţiune.

Vocea majordomului de la intrare abia dacă reuşi să răzbată peste muzica şi rumoarea din sală:

— Domnişoară Gabrielle Legrand...

Montera ridică maşinal ochii şi o văzu în pragul uşii de la intrare, şi-n timp ce

imaginea ei se reflecta în oglinda din faţă.

Preţ de o clipii, rămase cu răsuflarea tăiată, şi nemişcat ca o stană de piatră. Apoi se întoarse încet, pentru a urmări din priviri pe cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viaţa lui.

Părul Gabriellei, fără a mai fi menţinut de nici o bentiţă, cum fusese în dimineaţa aceleiaşi zile în biroul lui Ferguson, constituia unul dintre atributele ei de succes, foarte blond, avea linia modernă lansată de moda franceză, scurt pe frunte, umflat în părţi şi lung pe spate. Coafura respectivă, numită „tunsoare sălbatică" îi încadra chipul de o frumuseţe provocatoare.

Avea nişte ochi de un verde intens. Pomeţii înalţi ai obrajilor îi dădea un aer scandinav. Gura mare era bine conturată. Era îmbrăcată într-o rochie de seară de la casa de mode Yves Saint-Laureht, din lame argintiii, împodobită cu perle. Tivul neregulat al rochiei îi cădea deasupra genunchilor. Mergea într-un echilibru perfect pe pantofii cu tocuri înalte, de aceiaşi culoare argintie ca şi rochia. Înainta cu o uşoară aroganţă, părând a spune celor din calea sa „Mă acceptaţi sau nu, pentru mine tot una este. Raul Montera nu mai văzuse niciodată o asemenea femeie care părea capabilă să înfrunte lumea întreagă dacă ar fi fost nevoie.

Gabrielle îl remarcă şi ea aproape imediat şi parcă ascultând de o comandă interioară ciudată şi în acelaşi timp iraţională, se întoarse din mers, de parcă ar fi căutat pe cineva.

Un căpitan tinerel din armata argentiniană o abordă imediat. Era evident că tânărul băuse prea mult. Montera observă câteva clipe scena, apoi înaintă către cei doi,

— Ah, dragă, va' să zică aici erai, spuse el într-o franceză desăvârşită, Te-am căutat peste tot!

Gabrielle avea reflexe bune. Se întoarse încet, în aplecă spre el şi-l sărută pe obraz.

— Începusem să mă întreb dacă nu cumva am greşit ziua.

— Am onoarea să vă salut, domnule colonel, bâigui căpitanul, după care bătu în retragere, extrem de încurcat.

Montera îi adresă Gabriellei o privire complice şi amândoi izbucniră în râs aproape în acelaşi timp.

Îi luă mânaşi i-o strânse uşor.

— Bănuiesc că nu este pentru prima oară când ţi se întâmplă aşa ceva?

— Aşa este, de când aveam paisprezece ani...

O umbră îi întunecă ochii verzi.

— Asta înseamnă că nu te-a prea impresionat faptul că sunt bărbat? o întrebă el.

— Adică, vrei să ştii dacă îmi plac bărbaţii? Ei bine, răspunsul este nu, nu prea. Bineînţeles, vorbesc despre bărbaţi în general... adăugă ea zâmbind.

Montera privi mâna pe care încă i-o ţinea în a sa.

— Asta este foarte bine.

— Ce vrei să spui? se miră ea.

— Că nu ai nici un inel.

Îşi îndreptă corpul şi pocni din călcâie

— Colonelul Raul Carlos Montera, la ordinele dumneavoastră. Consider o favoare şi o bucurie faptul că îmi acordaţi nu numai acest dans, ci şi toate celelalte care vor urma!

Şi o conduse spre ringul de dans, în timp ce orchestra începu să atace, pe un ritm de foxtrot lent, acordurile din *Ouf love is here to stay*.

— „Dragostea noastră este aici pentru a rămâne" traduse el, cuvânt eu cuvânt. Se potriveşte de minune.

Şi o trase uşor spre el. Gabrielle nu i se putea împotrivi. Montera dansa bine, susţinându-i cu eleganţă mijlocul.

Îi puse un deget pe cicatricea de pe obraz.

— Cum ţi s-a întâmplat?

— Bombe, îi răspunse el. Într-o luptă aeriana.

Gabrielle începuse să-şi intre în pielea personajului.

— Când sa întâmplat una ca asta? Din câte ştiu eu, de când m-am născut, Argentina nu s-a aflat în nici un fel de război.

— Războiul altora, răspunse el. Acum o mie de ani. Este o poveste mult prea lungă.

Gabrielle îi mângâie cicatricea. Montera îşi drese glasul; apoi rosti în spaniolă, printre dinţi:

— Am auzit vorbindu-se despre dragoste la prima vedere, dar mi s-a părut o prostie.

— Şi de ce? răspunse gingaş Gabrielle, în aceeaşi limbă. Oare nu despre aşa ceva vorbesc poeţii de secole întregi, afirmând că este singura dragoste care merită a fi trăită?

— Va să zică, şi spaniola? Oare ce surprize îmi vei mai rezerva?

— Bineînţeles şi engleza, îi răspunse ea. Şi germana. Numai rusa nu prea este grozavă. Însă mă descurc cu ea.

— Extraordinar!

— Adică, vrei să spui, extraordinar pentru o blondă frumoasă şi bine făcută?

Montera remarcă amărăciunea din glasul ei şi-şi dădu capul uşor pe spate pentru ai examina figura. Din el emana o tandreţe sinceră şi un soi de autoritate.

— Dacă ţi sa părut că team jignit cumva, te rog să mă ierţi. Nici prin gând nu mi-a trecut. Însă o să învăţ să-mi corectez manierele. Trebuie doar să-mi laşi timp.

Muzica se opri. Raul o trase deoparte, la adăpost de mulţimea dansatorilor.

— Vrei şampanie? o întrebă el. Eşti franţuzoaică, aşa că asta trebuie să fie băutura ta preferată.

— Bineînţeles! răspunse ea râzând.

Raul făcu semn unui chelner, luă o cupă de pe un platou şi i-o întinse.

— Este Dom Perignon, cea mai bună şampanie. Noi, argentinienii, încercăm să ne facem prieteni şi să ne influenţăm invitaţii din seara asta.

— Precis că o să ai nevoie de aşa ceva.

Figura lui Montera se întunecă.

— Nu înţeleg ce ai vrut să spui.

— Păi, am văzut la televizor în seara asta un comentariu. Nişte întrebări adresate parlamentarilor englezi cu privire la insulele Falkland. Se pare că marina voastră, a început nişte manevre în acea zonă.

— În primul rând, nu Falkland. Pentru noi sunt insulele Malvine. O veche dispută, spuse el, dând din umeri, care nu merită să fie redeschisă. Politicienii se ocupă de aşa ceva. După părerea mea, englezii o să ajungă la o înţelegere cu noi într-una din zilele astea. Sau într-un viitor foarte apropiat.

Gabrielle renunţă să mai discute, îi trecu o mână pe sub braţ şi-l conduse până în dreptul unei uşi deschise, către terasă, înainte de a ieşi. Montera întinse mâna şi apucă de pe o tavă o altă cupă de şampanie pe care i-o întinse Gabrieliei.

— Tu nu bei? se interesă ea.

— În general nu prea beau şi în nici un caz şampanie. Nu-mi prieşte. Ce săi faci, îmbătrânesc, asta e!

— Mă faci să râd. Câţi ani ai?

— Patruzeci şi cinci. Dar tu?

— Douăzeci şi şapte.

— Doamne Sfinte, ce n-aş da să fiu din nou aşa de tânăr!

— Vârsta este o stare a spiritului, îi răspunse ea. Hermann Hesse a scris undeva că în realitate, tinereţea sau bătrâneţea există doar la oamenii obişnuiţi. Oamenii excepţionali sunt când tineri, când bătrâni, tot aşa cum sunt când fericiţi, când trişti.

— Mda, câtă înţelepciune, admise el. De unde o ştii?

— Am urmat cursuri la Sorbona şi la Oxford, răspunse ea. La St. Hugh, o instituţie rezervată numai fetelor. Fără nici un bărbat, slavă Domnului. Acum sunt ziaristă. Lucrez în special pentru reviste.

În spatele lor, orchestra începu să cânte *A foggy day in London Town*.

— „Eram străin în oraşul tău" începu să fredoneze Montera în engleză.

— Ba nu, răspunse ea, oraşul meu este Parisul. Însă Fred Astaire a avut dreptate când a cântat melodia asta în film. Fiecare ar trebui se plimbe măcar o dată pe malurile Tamisei, de preferat după miezul nopţii.

Montera zâmbi tandru şi-i luă mâinile:

— Este o idee excelentă, însă mai întâi o să mergem să cinăm. Ai aerul unei persoană cu poftă de mâncare. Pentru început încă puţină şampanie, după care... Cine ştie?

*

Ploua des iar ceaţa era lipicioasă. Impermeabilul de care îi făcuse rost se şi muiase de apă, ca şi eşarfa cu care îşi legase părul. Montera îşi pusese peste uniformă un impermeabil ofiţeresc, iar pe cap, o caschetă. Străbătură mai mulţi kilometri sub ploaia care nu contenea, urmăriţi discret de maşina oficială, a colonelului, al cărui şofer era cât se poate de, răbdător. Gabrielle era încălţată cu nişte pantofi fără toc, pe care Montera îi împrumutase pentru ea de la cineva din personalul ambasadei.

Birdeage Walk, Buckingham Palace; St. James Park... Niciodată Montera nu se simţise atât de bine în compania cuiva.

— Eşti sigură că vrei să ne mai plimbăm? o întrebă el când ajunseră în apropiere de Westminster Bridge.

— Da, încă puţin. Ţi-am promis ceva special, ai uitat?

— Aşa este, uitasem...

Gabrielle o luă spre Embankment şi se opri în dreptul podului.

— Am ajuns. Ăsta este cel mai romantic loc din Londra. Pe vremuri, Fred Astaire m-ar fi luat de mână şi ar fi început să cânte, în timp ce ne-am fi continuat plimbarea, urmaţi de o maşină dea lungul trotuarului:

— Da, dar de atunci, traficul a mai evoluat. Uită-te şi tu, sunt o grămadă de maşini parcate de-a lungul trotuarului...

Deasupra lor răsună prima bătaie a Big-Ben-ul, care anunţa miezul nopţii.

— Este ora magică, spuse Gabrielle. Ţi-a plăcut plimbarea asta?

Montera îşi aprinse o ţigare şi se sprijini de parapet.

— Mult de tot. Îmi place mult Londra. Este un oraş minunat.

— Dar englezii nu-ţi plac tot atât de mult, aşa-i?

Montera fu din nou uimit de intuiţia extraordinară a Gabrieliei. Dădu din umeri;

— Englezii sunt nişte creaturi perfecte. Am urmat nişte cursuri de specializare la Cranwell, cu Forţele Aeriene Regale, şi mi-au dat impresia că sunt cei mai buni. Necazul pentru ei este că-i consideră pe sud-americani drept nişte *dagos*. Şi atunci, dacă acel *dago* este ţin pilot un; asta se datorează numai şi numai faptului că a avut parte de instructori buni.

— Aşa ceva este o ruşine! exclamă ea în culmea mâniei. Nu le datorezi nimic. Eşti un pilot deosebit. Cel mai bun.

— Nu zău? spuse el, pe un ton curios. Dar de unde ştii tu?

Brusc, ploaia se înteţi. Montera se întoarse şi fluieră spre maşina sa.

— Cred că ar fi mai bine să te duc acasă.

— Da, acceptă ea. Cred că ar fi mai bine.

Îl luă de mână şi porniră amândoi în goană spre maşină.

*

Pissarro-ul de pe peretele salonului din apartamentul din Kensington Palace Gardens era cu adevărat magnific. Montera, cu un pahar cu coniac în mână, stătea, în faţa lui şi îl etamina cu atenţie.

Gabrielle ieşi din dormitor, periindu-şi părul. Era îmbrăcată într-un halat de casă vechi, care cu siguranţă aparţinuse unui bărbat, fiindu-i mai mare cu câteva numere.

— Tatăl meu este putred de bogat, îi explică ea. Face tot felul de afaceri în electronică şi în industria de armament. Îşi are sediul la Marsilia şi mă răsfaţă de când mă ştiu.

Montera privi halatul şi spuse pe un aer întunecat:

— Aş îndrăzni prea mult dacă aş spera că o femeie ca tine, care a împlinit douăzeci şi şapte de ani, nu are sau nu a avut complicaţii sentimentale. Eşti măritată, nu-i aşa? Sau mă înşel cumva?

— Sunt divorţată, răspunse ea.

— Da, mi-am dat seama.

— Şi tu?

— Soţia mea a murit acum patru ani. Leucemie. Întotdeauna am fost o fiinţă greu de mulţumit, aşa că mama mea sa ocupat de toate. Asta îi era firea. Soţia mea a fost fata unui prieten de familie.

— Înţeleg că a fost o partidă convenabilă pentru familia Montera?

— Exact cum,spui. Am o fată de zece ani, care se numeşte Linda, şi care se simte foarte bine la bunica ei. Eu nu prea sunt un părinte bun. Sunt cam năbădăios.

— După cum te porţi, nu s-ar zice.

Zicând acestea, Gabrielle se apropie de el. Montera o luă în braţe, şi-i atinse obrazul cu buzele.

— Te iubesc. Nu mă întreba de ce, Dar este adevărul adevărat. Nu am cunoscut de când sunt o femeie ca tine.

Buzele li se împreunară şi preţ de câteva clipe, rămaseră nemişcaţi. Apoi, Gabrielle îl îndepărtă uşor. În privire i se ghicea umbra unei temeri.

— Raul, te rog, nu. Nu acum.

Montera îi luă mâinile cu tandreţe şi se înclină înţelegător.

— Fii liniştită. Te înţeleg. Zău că te înţeleg, te rog să mă crezi. Pot să-ţi telefonez mâine dimineaţă?

— Chiar te rog.

Montera îi lăsă mâinile, îşi luă impermeabilul, se îndreptă spre uşă şi o

deschise. Din prag, se întoarse şi zâmbi. Un zâmbet ambiguu, dar atât de fermecător, încât Gabrielle traversă încăperea în goană şi se opri în faţa lui, punându-i mâinile pe umeri.

— Raul, eşti atât de drăguţ cu mine. Nu sunt obişnuită ca bărbaţii să se poarte aşa cu mine. Dă-mi un răgaz...

— Cât vei crede tu de cuviinţă...

Şi înainte de a ieşi, îi spuse:

— Să ştii că tu eşti cea care îmi impune un asemenea respect. Chestia asta mă surprinde chiar şi pe mine.

Uşa se închise încet în urma lui. Gabrielle se sprijini de uşă, pradă unei fericiri intense, cum nu mai simţise până atunci.

*

Ajuns afară, Montera se urcă în maşina ambasadei. Şoferul porni imediat. Peste câteva clipe, Tony Villiers ieşi din întuneric îşi aprinse o ţigară, se uită după maşina care se îndepărta şi apoi îşi ridică privirea către ferestrele apartamentului. Luminile se stinseră. Mai rămase nemişcat câteva clipe, după care o luă din loc.

*

Generalul Charles Ferguson stătea în pat, în mijlocul câtorva perne, încercând să facă ordine în grămada de hârtii care îl înconjura. Telefonul roşu începu să sune. Linia la care era cuplat telefonul îi făcea legătura directă cu Direcţia generala a Serviciilor de Securitate, din clădirea imensă de cărămida roşie şi albă vecină hotelului Hilton, din centrul Londrei.

— Ferguson la aparat.

— Domnule general, am recepţionat un mesaj codificat de la Washington, de la C.I.A., îl anunţă Harry Fox. Se pare că cei de acolo au toate motivele să creadă că argentinienii vor ataca arhipelagul Falkland peste câteva zile.

— Zău? Şi cei de la Ministerul de Externe ce părere au?

— Sunt convinşi că este vorba despre o cacialma.

— Nu mai spune! Chiar aşa? De la Gabrielle avem vreo veste?

— Încă nu.

— Harry, nu uita un lucru. Raul Montera este unul dintre puţinii piloţi ai aviaţiei argentiniene care are experienţa luptelor. Dacă argentinienii chiar intenţionează să atace peste câteva zile, nu crezi că l-ar fi chemat acasă?

— Domnule general, lăsându-l la Londra, ar fi mai eficient pentru ei. Ar înşela toate aparenţele.

— Mda, ai dreptate. În orice caz, o să ne vedem mâine dimineaţă. Dacă până, atunci nu vom avea nici o veste de la Gabrielle, o să-i telefonez.

Ferguson închise telefonul, luă un dosar şi începu să-l citească.

IV

A doua zi dimineaţa, Gabrielle îi deschise lui Montera, ieşind direct din baie. Purta acelaşi halat vechi. Argentinianul era împăcat în blue-jens şi într-o scurta veche de piele neagră. O sunase însă de la ora opt, neputându-şi stăpâni nerăbdarea.

— Mi-ai spus să vin îmbrăcat nepretenţios, îi spuse el, parca scuzându-se.

Gabrielle îl sărută pe obraz şi-i atinse crucea de aur, cei atârna la gât, prinsă de un lanţ.

— Eşti perfect, aşa curm eşti.

— Îi vorbise în franceza, Montera îi replică în aceiaşi limbă:

— Perfect? pare ăsta este un cuvânt care se poate spune bărbaţilor?

— Ba, perfect, insistă ea. Dacă eu spun perfect, atunci aşa este. Am de gând să ieşim. O să traversăm parcul Kensington şi o să ajungem la magazinul Harrods. Vreay să fac nişte cumpărături.

— Perfect.

În timp ce Gabrielle se îmbrăca, Montera îşi aprinse d ţigară şi începu să citească ziarul pe care îl cumpărase. Articolul de fond se referea la şedinţa din ajun a Parlamentului, cu întrebările adresate primului ministru referitoare la insulele Malvine! Citi Absorbit articolul şi nu-şi ridică ochii din ziar decât în clipa în care Gabrielle reveni în încăpere.

Spectacolul pe care îl oferea Gabrielle era demn de toată admiraţia: un tricou galben; care îi reliefa din plin sânii, o fustă albă mulată pe corp, care se oprea la jumătatea coapselor şi cizme de cowboy, cu tocuri înalte. Pe creştetul capului îşi pusese ochelarii de soare.

— Mergem?

— Sigur că da.

Se ridica şi deschise uşa, cu zâmbetul pe buze.

— Eşti o femeie plină de surprize. Ţi s-a mai spus până acum?

— Oho, şi încă de câte ori! răspunse Gabrielle amuzată trecând prin faţa lui.

*

Mulţimea din parcul Kensington Gardens era de toate naţionalităţile: printre englezi se amestecau până şi arabi şi asiatici. Printre cei întinşi pe iarbă, copiii băteau mingea. Priviri admirative din tocate părţile se îndrepta asupra Gabrieliei.

Aceasta îl luă de braţ pe Montera.

— Spune-mi, de ce eşti pilot?

— Aşa, pur şi simplu, îi răspunse el.

— Probabil că ai o avere foarte mare, doar se ştie că aviaţia argentiniană este refugiul aristocraţiei. Ai putea să faci orice altceva.

— S-ar putea să existe o explicaţie, spuse Montera. Când eram mic, unchiul meu Juan, fratele mamei, era nu bogat, ci neînchipuit de bogat: Locuia în Mexic, şi strămoşii săi făcuseră parte dintr-una din cele mai vechi familii mexicane. De tânăr, nu avea decât o singură pasiune.

— Femeile, n-ui aşa?

— Nici vorbă. Să ştii că nu glumesc. Nu femeile, ci taurii. Aşa că a devenit *torero*, adică un matador profesionist. O ruşine pentru familie pentru că în general, acei torero erau nişte ţigani sau nişte, sărăntoci.

— Şi ce sa întâmplat?

M-am nimerit odată lângă el, în timp ce-şi punea costumul pentru o corida specială în Piaza Monumental din Mexic. I-am numărat cicatricile pe care i le făcuseră coarnele taurilor pe corp. Fusese rănit de nouă ori. l-am spus: „Unchiule, zău că nu te înţeleg. Ai tot ce-ţi poate pofti inima: şi titluri, şi bani şi putere. Atunci, de ce naiba mai intri în arena aia? Poţi muri în fiecare clipă. De ce faci asta?"

— Şi ce ţi-a răspuns?

— Mi-a spus: „Pentru că ăsta sunt eu. Nimic altceva nu mă interesează. Aşa sunt şi eu. Pentru mine, zborul reprezintă acelaşi lucru.

Gabrielle, îi mângâie cicatrice.

— Chiar dacă acest lucru te poate omorî?

— Ei, pe vremuri eram şi eu mai tânăr. Mai prost. Credeam în marile idealuri. În dreptate. În libertate. Nişte aiureli! Acum am mai îmbătrânit. M-am mai uzat.

— Bine, o să vedem, dacă este chiar aşa cum spui.

— Ce mi-ai spus tu acum, sună a promisiune.

— Nu te mai gândi la asta, şi spune-mi ce s-a întâmplat cu unchiul tău.

— Până la urma, o pereche de coarne la dat gata.

Gabrielle fu scuturată de un fior.

— Nu-mi place un asemenea sfârşit.

Şi îl strânse mai tare de braţ, ca pentru a fi în siguranţă.

Ieşiră din parc şi se îndreptară spre Kensington Road.

— Gabrielle, spuse Montera, să ştii că m-am tot abţinut să ţi-o spun până acum, dar, îmbrăcată aşa cum eşti, semeni cu una de-alea care fac trotuarul. Bănuiesc că asta ţi-a şi fost intenţia, nu?

— Măgarule! îi răspunse ea şi se agăţă şi mai puternic de braţul lui.

— Am şi eu dreptul sa aflu motivul pe care lai avut îmbrăcându-te aşa?

Gabrielle dădu din umeri.

— Este chiar atât de important? De fapt habar n-am. Uneori este nostim să te distrezi, nu crezi?

Montera se opri şi o întoarse spre el, fără ai lăsa braţul.

— Eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o în viaţa mea. Chiar şi în ţinuta asta îngrozitoare...

— Eşti foarte amabil că mi-o spui.

— Dar nu mă crezi, aşa-i?

Şi o sărută tandru pe gură.

— Oh, frumoasa mea cocotă! Nu vezi cât te iubesc? în chestia asta, nu am de ales. Este parcă un ordin care-mi comandă din adâncul sufletului meu.

Ochii Gabrieliei se umeziră.

— Doamne! strigă ea, furioasă. Urăsc bărbaţii, iar tu eşti atât de bun cu mine. N-am întâlnit niciodată un bărbat ca tine.

Montera făcu semn unui taxi care tocmai trecea pe lângă ei. După ce maşina se opri la marginea trotuarului, Gabrielle îl întrebă:

— Cei cu taxiul ăsta? Unde vrei să mergem?

— Ne întoarcem acasă la tine. Kensington Palace Gardens, o adresă minunată. Foarte aproape de ambasada sovietică.

*

Lungit pe pat, cu o mână în jurul corpului Gabrieliei, Montera privea perdelele albe care fluturau uşor sub bătaia brizei ce pătrundea prin fereastra întredeschisă. De ani de zile nu se mai simţise atât de fericit şi atât de împăcat cu sine.

Gabrielle se aplecă spre casetofonul de pe măsuţa de la capătul patului şi vocea neasemuită a Ellei Fitzgerald umplu încăperea: *Our love is here to stay*.

— Pentru tine, spuse ea.

— Îţi mulţumesc...

Şi alene o sărută pe frunte. Gabrielle scoase un geamăt uşor de fericire şi se lipi mai mult de corpul său, oftând.

— A fost nemaipomenit. Ceai spune s-o luăm de la capăt?

— Dă-mi şi mie răgazul să-mi trag sufletul, ce Dumnezeu!

Gabrielle zâmbi şi-i puse mâna pe piept.

— Bătrânul de tine! Ia auziţi-l! Dă-te mai încolo, vreau să mă uit la tine.

Montera îşi depărtă capul de al Gabrieliei. Ochii ei mari şi verzi îl fixau cu insistenţă, de parcă ar, fi vrut să-şi întipărească chipul în memorie.

— Ia povesteşte-mi cum a fost cu cicatricea asta..

El dădu din umeri.

— Zburam de la Fernando Po la Port Harcourt, în Biafra. Asta se întâmpla în

timpul războiului civil din Nigeria. În general, zburam noaptea. Mai ales când pilotam avioane de tip *Dakota*. Biafrezii aveau nevoie de medicamente pentru primul ajutor.

Ochii săi păreau că retrăiesc un trecutt dureros.

— Ploua. Era potop, nu alta! Se declanşase o furtună specifică zonelor ecuatoriale. Un avion de vânătoare rusesc ajunsese în spatele meu. Mai târziu, am aflat ca era pilotat de un egiptean. Şi dintr-o dată, sa pornit să tragă. Peste câteva secunde, toţi cei trei membri ai echipajului meu nu mai eraţi în viaţă, Iar eu m-am ales cu asta.

Îşi puse degetul pe cicatrice.

— Şi ceai făcut?

— Am coborât până la trei sute de metri. În clipa în care *Migul* a ajuns deasupra mea, am scos flapsurile. E ca şi cum aş fi frânat brusc, în plin zbor. Era cât pe ce sa mă prăbuşesc, datorită pierderii de viteză.

— Şi cu *Migul* ce sa întâmplat?

— N-a mai putut face nici o manevră. M-a depăşit ca un fulger şi s-a prăbuşit în junglă.

— Mda, ai avut prezenţă de spirit.

Şi-şi trecu uşor degetul peste buzele lui..

— Gabrielle, să ştii că sunt cât se poate de sincer cu tine, dacă poţi crede un asemenea lucru. Niciodată n-am simţit faţă de vreo femeie ceea ce simt faţă de tine. Vreau să-ţi dau tot ce am mai bun în mine.

— Te cred. Nu te mai agita atât. Dormi. Avem toată ziua în faţa noastră.

— Ba nu, te înşeli. Avem toată viaţă. Întotdeauna mi-au plăcut marile oraşe noaptea, adăugă fel zâmbind. Am senzaţia că voi fi martorul unor evenimente a căror producere este iminentă. În tinereţea mea, am umblat de multe ori noaptea prin Paris, Londra, Buenos Aires, şi de fiecare dată am simţit un fel de magie, ceva revigorant în aerul nopţii. O senzaţie că la următorul colţ de stradă te aşteaptă ceva minunat.

— Ce încerci să-mi spui de fapt? îl întrebă ea.

— Am patruzeci şi cinci de ani, în iulie, fac patruzeci şi şase. Ţi-a trebuit ceva timp ca să apari. Dar, slavă Domnului, până la urma ai apărut Nu te-am întrebat. În ce zodie eşti.

— În Capricorn.

Şi după ce-i răspunse îl luă în braţe şi-l sărută pe frunte.

— Capricorn şi Leu, murmură el, o combinaţie groaznică. Nici o speranţă.

— Oare chiar aşa să fie?

Şi-l sărută din nou. În clipa următoare, Montera adormi.

*

Sprijinită de fereastră, cu privirea pierdută în parcul ce se întindea în faţa

ochilor ei, Gabrielle se gândea la Montera. Telefonul sună în salon. Alergă şi răspunse.

— Aha, va să zică, eşti acasă, făcu Ferguson. Ceva de semnalat?

— Nimic.

— Acum, este împreună cu tine?

Gabrielle respiră adânc.

— Da. Este în dormitor. Doarme.

— Situaţia se înrăutăţeşte. Informaţiile pe care le avem indică faptul se pregăteşte invazia. Eşti sigură că o să rămână la Londra?

— Da. Absolut sigură.

— Perfect. Rămânem în legătură.

Gabrielle închise. Brusc, simţi faţă de Ferguson o ură pe care nu o mai simţise până atunci faţă de nimeni. Din dormitor, se auzi un strigăt. Raul îi strigase numele. Alergă spre el.

*

Visul fusese parcă mai aievea decât ceea ce trăise cu adevărat. Avionul era mai mult decât distrus: găuri enorme se căscau în el şi bucăţi din fuzelaj zburau prin aer. Simţea mirosul fumului şi al uleiului încins, Panica îi spori forţele în timp ce se chinuia să spargă acoperişul de plastic al carlingii.

„Doamne, nu mă lăsa să ard" se gândi el.

În cele din urmă, acoperişul cedă.

Degetele, mânjite de propriul său sânge, bâjbâiau după maneta sistemului de ejectare. Dintr-o dată, o umbră îi trecu pe deasupra capului. Distinse şi o bătaie de aripi, apoi ridică ochii; un vultur uriaş, cu ghearele desfăcute, se năpustea asupra lui. Urlă de groază. Se trezi imediat, şi descoperi că se afla în braţele Gabrieliei.

*

Stăteau faţă în faţă: în uriaşa cadă de baie, cu câte o ceaşcă de porţelan în mâini, plină cu ceai, Montera îşi aprinsese o ţigară.

— Ceaiul ăsta este nemaipomenit, spuse el.

— E mult mai bun pentru sănătate decât cafeaua, întări Gabrielle.

— Bine, de acum înainte, am terminat-o cu cafeaua.

— Va' să zică, un vultur se năpustise asupra ta... Atunci, înseamnă că nu aveai de ales şi că trebuia să faci un singur lucru.

— Şi care, mă rog frumos?

— Păi chiar tu mi-ai explicat: să scoţi flapsurile. Vulturul ar fi plonjat în junglă.

— Eşti nemaipomenită, zău aşa! Ai fi fost un pilot de vânătoare clasa-ntâi.

Se ridică din baie şi luă un prosop.

— Şi acum, ce vrei să facem?

— Mi-ar plăcea să revăd „Cats".

— Păi... e imposibil să găseşti vreun bilet, spuse el, în timp ce începuse să se îmbrace.

— Treaba ta, descurcă-te. Ce zici, eşti în stare?

— Bine, o să încerc. Dar mai întâi, mergem să mâncăm ceva.

— La Daphne. Astăzi mă simt ca o adevărată franţuzoaică. Şi să ceri să ni se dea o masă într-un colţ.

— La ordinele dumneavoastră, senyorita.

În timp ce-şi punea scurta de piele îi căzu din ea portvizitul din care ieşi la iveală o fotografie de dimensiuni reduse. Gabrielle o ridică de jos şi o privi. Fotografia reprezenta o femeie aşezată într-un fotoliu de paie. Îmbrăcată elegant şi coafată fără nici un cusur, prezenta toate semnele unei veritabile aristocrate. Alături de ea se afla o fetiţă într-o rochiţă albă. Fetiţa, cu nişte ochi negri imenşi, părea prea înaltă pentru vârsta ei.

— Este frumoasa, spuse Gabrielle. Îţi seamănă leit. Dar s-ar zice că mama ta este uneori o femeie dificilă.

— Dona Elena Llorca jle Montera, dificilă uneori? replică el râzând cu poftă, Nu uneori, ci în cea mai mare parte a timpului!

— Hai, întinde-o! îi spuse ea. Lasă-mă să mă îmbrac.

Montera zâmbi, se îndreptă spre uşa. băii, apoi se opri. Când se întoarse, zâmbetul îi dispăruse de pe figură. În scurta de aviator veche şi cu cămaşa neagră, descheiată la gât, părea a fi extrem de vulnerabil.

— Zău că eşti perfect spuse Gabrielle.

— Am rămas pe baricade o grămadă de vreme.

— Bine, dar acum mă ai pe mine, îi răspunse ea maşinal fără să se gândească deloc.

— Mda...

Se aplecă, o sărută tandru, şi apoi îi dădu fotografia.

— Dacă vrei, poţi s-o păstrezi..

Uşa se închise în urma sa. Gabrielle privi tavanul, gândindu-se la Ferguson. Teribil iar mai fi plăcut să-l, vadă mort.

*

Ferguson se găsea împreună cu Fox în biroul său din Cavendish Square, analizând nişte dosare. Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Villiers, care-l dădu la o parte pe Kim fără nici un pic de menajament, nelăsându-i timpul necesar pentru al anunţa.

— Dragă Tony, ai un aer foarte agitat, îi spuse Ferguson după ce Kim se retrase.

— Ce dracu' se întâmplă între Gabrielle şi argentinianul ăla? întrebă Villiers. I-am filat aseară, aşa că nu are nici un rost să negi. I-ai dat din nou vreo misiune, nu-i aşa?

— Tony, problema asta nu te priveşte. Şi nici Gabrielle nu te mai priveşte.

Villiers îşi aprinse o ţigară şi se îndreptă spre fereastră.

— Bine de acord. Să zicem că admit aşa ceva. Dar oricum, am dreptul să fiu neliniştit, nu? În ultima ei misiune, în care aţi trimis-o, la Berlin, era cât pe ce să-şi sfârşească zilele înecată într-un canal.

— Şi cei cu asta, s-a descurcat, nu? îi răspunse Ferguson, calm. S-a descurcat, fiindcă ai apărut tu la momentul potrivit, ca de obicei. Afacerea asta cu Montera nu este decât o păcăleală. Ea trebuie doar să obţină de la el toate informaţiile referitoare la problema insulelor Falkland?

— Şi cum, mă rog? Trăgându-l în patul ei?

— Chestia asta nu te priveşte, Tony. Şi dacă îmi dai voie să-ţi spun; ai pe cap probleme mult mai importante decât asta.

Harry Fox îi întinse lui Villiers o foaie de hârtie.

— Tony, ţi s-a anulat permisia. Trebuie să te duci la Hereford imediat.

În Hereford, la Bradbury Lines, se afla cartierul general al celui deal 22-lea regiment din Forţele Aeriene Speciale.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă exasperat Villiers?

Ferguson oftă, şi-şi scoase ochelarii.

— Răspunsul este foarte simplu; Tony, cred că o să fie nevoie să pleci la război, mult mai devreme decât ţi-ai fi închipuit.

*

În apartamentul său din apropierea lui Belgrave Square, Raul Montera stătea cu receptorul telefonului în mână, ţinându-l cu degetele crispate şi ascultându-l îngrozit pe ataşatul militar al ambasadei.

— Raul, ai un avion pentru Paris, peste două ore. Este foarte, important să-l prinzi. Cursa Air France pentru Buenos Aires decolează în seara asta, la zece şi jumătate. Dragul meu, este nevoie de tine, acolo, acasă. Este absolută nevoie. O să-ţi trimit maşina.

Insulele Malvine... Este foarte urgent... Totul devenise foarte clar. Numai că acum exista Gabrielle. Ce avea să se întâmple cu ei doi?

„Este singura mea şansă de fericire în rahatul ăsta de viaţă, se gândi el, şi acum împuţita asta de soartă îşi bate joc de mine."

Îşi făcu bagajele în grabă, de fapt o geantă de voiaj şi un safe sport. Abia termină, că se şi auzi soneria de la uşă. În prag se afla şoferul care îl aşteptai

— La aeroportul Heathrow, domnule colonel? îl întrebă acesta, după ce Montera se aşeză pe scaunul din faţă al maşinii, lângă şofer.

— Da, dar mai întâi o să trecem prin Kersington Palace Gardens, răspunse el. Şi

bagă viteză! Nu avem nici a clipă de pierdut!

*

Gabrielle nici nu apucase să se schimbe. Când sună interfonul de la intrarea blocului, tocmai începuse să se demachieze, îmbrăcată în acelaşi; halat vechi.

Ridică receptorul interfonului.

— Sunt eu, Raul! Deschide! repede!

Gabrielle apăsă butonul interfonului şi apoi întredeschise uşa de la intrarea apartamentului, pradă unei presimţiri sumbre. Uşa liftului se auzi deschizându-se violent. Montera apăru, cu privirea agitată şi cu faţa descompusa.

— Două minute, atât avem la dispoziţie. Trebuie să prind avionul pentru Paris. Am fost. chemat la Buenos Aires.

— Cum aşa? strigă ea. De ce?

— Nu are nici o importanţă de ce!

O luă în braţe şi o sărută pătimaş, ca pentru ai transmite starea lui de agitaţie.

— Trebuie să plec. Viaţa asta este un adevărat infern.

Se întoarse, şi dispăru. Uşă ascensorului, se auzi din nou trântită cu brutalitate. Gabrielle rămase locului, mişcată, apoi alergă în dormitor şi începu să se îmbrace.

*

La aeroportul Heathrow, Montera tocmai se pregătea să treacă în sala de aşteptare, când îşi auzi numele strigat deosebit de tare. Întorcându-se, o zări pe Gabrielle, îmbrăcată într-un trening galben, cum alerga prin mulţime. Nici măcar nu avusese timp să se pieptene ca lumea, iar faţa îi era albă ca ceara.

Gabrielle i se aruncă în braţe. Montera o îmbrăţişa câteva clipe, apoi se trase cu un pas înapoi.

— Eşti minunată!

— Minunată, pe naiba! Nici măcar nu am avut timp să mă pieptăn ca lumea! nici nu m-am fardat, şi am pus pe mine primul lucru care a fost la îndemână.

— Dacă eu te văd minunată, atunci înseamnă că aşa eşti, repetă el. Am apucat oare să-ţi spun că, datorită ţie, am descoperit ce înseamnă fericirea?

— Raul, te iubesc. Te iubesc nespus.

Montera zâmbi.

— La noi se spune că „Dragostea este un cadou pe care trebuie să-l faci de patru ori. Îţi dai seama ce povară pe capul meu? Însă o povară minunată; trebuie să recunosc.

În difuzoarele aeroportului i se auzi numele. Era invitat să se, prezinte la una dintre intrări.

— Ai să-mi scrii? îl întrebă Gabrielle.

— O să încerc, dar s-ar putea să nu reuşesc. Chiar dacă n-am să-ţi dau o vreme nici un semn de viaţă, să nu te neliniştesti. Înseamnă că am avut eu motivele

mele. Însă îţi jur că o să mă întorc. Ăsta este singurul lucru care contează.

Gabrielle îl însoţi până la intrare. Montera se mai întoarse încă o dată.

— Hai să facem o înţelegere. De acum înainte, să nu ne mai despărţim. Să nu ne mai spunem niciodată la revedere. Acum să fie ultima oară. Prima şi ultima oară.

După, care, se îndepărtă şi dispăru rapid. Gabrielle se întoarse, se sprijini de o coloană a sălii şi începu să plângă. După ce se mai linişti, se îndreptă spre o cabină telefonică şi-l sună pe Ferguson.

— A plecat, spuse ea. Cu avionul de Paris. Şi de acolo se duce la Buenos Aires.

— Aşa de rapid? întrebă Ferguson, contrariat. Ţi-a dat vreo explicaţie?

— Nu.

— Gabrielle, am senzaţia că nu prea eşti în apele tale.

Răspunsul pe care îl primi Ferguson fu cât se poate de scurt. Într-o franceză argotică, fusese invitat să se ducă într-un anumit loc. O expresie scurta şi sugestivă, după care Gabrielle închise fără vreun alt comentariu.

*

Abia deschise uşa apartamentului şi intră, că îl şi zări pe Villiers în salon.

— Te rog să mă scuzi, spuse el, dar mi s-a anulat permisia şi trebuie să mă prezint urgent la Hereford. Am avut nevoie să-mi iau câteva lucruri.

Se întoarse în dormitor şi continuă să-şi bage în geanta de voiaj de pe pat nişte articole de îmbrăcăminte. Gabrielle îl urmărea din priviri, fără sa scoată vreo vorbă. Mânia şi necazul care nu o părăsiseră se abătură asupra lui.

— Probabil că mai trebuie să căsăpeşti pe cineva, nu-i aşa?

— Habar n-am. S-ar putea să fie cum spui tu.

— Cum ţi sa părut Belfastul de data asta?

— Pur şi simplu lamentabil.

— Vă cam asemănaţi.

Villiers trase fermoarul genţii de voiaj şi răspunse calm:

— Cuvintele pe care le-ai spus ni se potrivesc mai curând nouă.

— Nu, Tony, nu-i aşa. Nu ştiu ce aş fi putut merita în viaţa asta, dar în nici un caz pe tine.

— Dar ce ţi-am făcut eu? o întrebă Villiers. Ce grozăvie am făcut, ca să mă poţi detesta în halul ăsta? Fiindcă mă deteşti, nu-i aşa?

— M-am măritat cu un necunoscut. Oh, este adevărat, în uniforma aia a ta, aveai un aer, magnific. După cam totul a început să se ducă de râpă. N-ai scăpat nici o nenorocită de ocazie care ţi s-a prezentat ca să nu te oferi voluntar şi să lupţi pentru bani. Borneo, Oman, Irlanda. Chiar şi în Vietnam! Mi s-ar usca gura cât aş putea vorbi despre tine şi despre faimoasele alea de trupe speciale în care te-ai înrolat, dacă nu mi-ar fi teamă de lege şi că aş dezvălui nişte secrete de stat!

Villiers se întunecă la faţă.

— Afirmaţia asta nu poate duce la nimic bun.

— Tony, ştii ceva? Tu eşti potrivit pentru un singur lucru. Poţi face un singur lucru într-adevăr excelent. Să omori oameni. -

Villiers întinse mâna şi-i arătă patul nefăcut, pernele care încă purtau urmele capului ei şi al lui Montera. Culese apoi de jos fusta albă şi tricoul galben care zăceau pe covor, în acelaşi loc unde le aruncase ea.

— Gabrielle, am auzit vorbindu-se despre sentimentul datoriei împlinite, dar am impresia că tu ai mers prea departe cu conştiinţa ta profesională.

Brusc, Gabrielle fu cuprinsă de deznădejde. Se aruncă pe pat şi începu să se tânguiască.

— Tony, nici nu ştii cât de mult îl iubesc! N-am crezut că pot iubi atât! Şi a plecat! A plecat!

Villiers îşi luă geanta de voiaj dar nu pleca, tulburat de disperarea din glasul ei. Nu, avea însă ce face. Ar fi vrut să-i spună ceva, dar nu avea ce. Se întoarse şi ieşi încetişor din cameră, lăsând-o singură cu durerea ei.

*

Ferguson se întinse, doborât de oboseală. Hârtii şi iar hârtii. Avea impresia că nu se vor mai termina niciodată. Se ridică, se duse la fereastră şi privi pe geam.

Uşa se deschise şi Harry Fox intră ca o vijelie.

— Am primit chiar acum un telex. Unităţi din flota argentiniană au părăsit spaţiul de manevre şi se îndreaptă spre Falkland.

Şi-i întinsă foaia de hârtie lui Ferguson.

— Ce părere aveţi de asta, domnule general?

— Harry, am sperat să nu mai pronunţ vreodată cuvântul ăsta până la sfârşitul zilelor mele, dar să ştii că este război...

V

Un vânt rece bătea deasupra Senei, proiectând ploaia peste ferestrele cafenelei deschise nonstop, din apropierea podului. Era un loc destul de dubios, frecventat în general de prostituate, dar pe o astfel de vreme, şi mai ales la orele cinci dimineaţa, cafeneaua era aproape, pustie.

Barmanul, cu coatele sprijinite de tejghea, citea un ziar. Nikolai Belov, aşezat la o măsuţă din colţ îşi bea liniştit cafeaua. În afară de el nu mai era nici un client.

Belov împlinise cincizeci de ani, dintre care doisprezece îi petrecuse la Paris, în calitate de ataşat cultural al ambasadei sovietice. Costumul său negru, de o croială englezească, şi pardesiul bleumarin îi veneau ca turnate, Eră un bărbat bine, cu părul grizonat, care îi dădea aerul unui actor distins, ascunzându-i adevărata identitate, cea de colonel K.G.B.

Cafeaua fusese bună. Belov i se adresă barmanului:

— Aş mai bea încă una. Dar cu coniac. Ce citeşti, au şi apărut ziarele?

Barmanul dădu din cap în semn că da.

— Au ieşit din tipografie acum vreo oră. Ştirile sunt proaste pentru englezi. Se strică treaba în Malvine.

Belov bău o gură de coniac şi citi prima pagină a ziarului. Avioanele *Skyhawk* argentiniene continuau să bombardeze detaşamentul britanic din San Carlos şi din Falkland Sound.

— După mine, toată şmecheria sunt rachetele alea *Erocet*, spuse barmanul. Mamă, ce arme! Şi sunt franceze, sută la sută. Tragi cu ele de la şaptezeci de kilometri, şi zboară la trei metri deasupra valurilor, cu o viteză aproape egală cu viteza sunetului. Am citit toate astea ieri într-un articol din Paris Match. Şi nu ratează niciodată ţinta.

Ultima chestie nu prea era adevărată, însă Belov nu avea chef de discuţii în contradictoriu.

— Ce mai, un triumf al tehnicii franceze! aprobă Belov.

Şi ridica paharul. Barmanul îi răspunse, dând din cap.

Uşa se deschise şi, o dată cu o pală de vânt şi de ploaie, intră un bărbat. De statură mică, cu părul negru şi cu trăsături fine. O mustaţă îi împodobea figura. Impermeabilul îi era ud leoarcă, la fel şi umbrela pe care se căznea s-o închidă. Era Juan Garcia, primul secretar comercial al ambasadei argentiniene de la Paris. Însă în realitate, era şeful serviciului de informaţii al armatei.

— Nikolai! Ce plăcere să te revăd!

Juan Garcia vorbea o franceză excelentă. Îi întinse mâna lui Belov, manifestând o simpatie sinceră.

— Şi mie îmi face plăcere să te revăd, răspunse Belov. Îţi recomand cafeneaua asta, care este pur şi simplu minunată. Iar coniacul îţi curăţa intestinele, aşa că nu-l evita.

Îi făcu un semn din cap barmanului şi-şi aprinse o ţigară, în timp ce Garcia îşi scotea impermeabilul. Barmanul sosi cu cafeaua şi coniacul, apoi se reîntoarse în spatele tejghelei.

— Mi-ai spus că este vorba despre ceva urgent, deschise Belov discuţia. Sper ca aşa să fie. Nu de alta, dar este o oră de-a dreptul îngrozitoare pentru o întâlnire!

— Aşa şi este, răspunse argentinianul, este foarte urgent. De o importanţă capitală pentru, ţara mea! Ai apucat să citeşti vreun ziar din dimineaţa asta?

— Sigur că da. S-ar spune că le faceţi zile fripte prietenilor, noştri englezi. Pierderile lor sunt tot mai mari.

— Din păcate, există şi reversul medaliei, spuse Garcia. Până acum, jumătate din avioanele noastre de vânătoare şi bombardament de tip *Skyhawk* nu sau mai întors la bazele lor. Un procentaj de pierderi cumplit!

— Cu alte cuvinte, în foarte scurt timp n-o să mai aveţi piloţi. Pe de altă parte, flota engleză este blocată în Falkland Sound şi în golful San Carlos, iar voi încă mai aveţi rachete *Exoceti*.

— Tocmai aici este buba. Nu mai aven suficiente rachete, spuse Garcia. Două am folosit împotriva torpilorului *Sheffield*, dintre care una a ratat ţinta. Le-am mai folosit şi în alte atacuri, dar fără succes. Trebuie ceva timp ca militarii noştri să se obişnuiască cu folosirea unor astfel de arme. În prezent se estimează că problema este sub control. Am beneficiat şi de asistenţă tehnică necesară;

— Specialişti francezi?

— Da, cu toate că preşedintele Mitterand o să nege lucrul ăsta. Însă, poţi fi sigur că aşa s-a întâmplat: francezii ne-au ajutat cu instalarea lansatoarelor de rachete şi cu sistemele de ghidare prin radar. Bineînţeles că noi dispuneam şi de o escadrila de bombardiere *Super-Etendard*, indispensabile pentru reuşita operaţiunilor, însă se pare că radarurile lor sunt compatibile cu ale *Exocetului*, inutilizabile în cazul unor avioane *Mirage*, de exemplu.

Belov îşi dădu seama că Garcia îi ascundea ceva, aşa că îi spuse:

— Juan, spune-mi totul.

Garcia mestecă gânditor cu linguriţa în ceaşca cu cafea. Părea foarte nervos.

— Acum câteva zile, un comando englez, format din oameni din forţele speciale, a atacat baza noastră din Rio Gallegos. Au reuşit să ne distrugă şase bombardiere *Super-Etendard* la sol.

Belov, care ştia toată povestea încă din ajun, în cele mai mici detalii, dădu din cap cu un aer dezolat.

— Asta înseamnă că va afectat serios potenţialul militar.

— Normal. Neam ascuns celelalte bombardiere *Etendard* în câteva baze secrete. Şi încă mai avem destule de făcut ca să ne terminăm treaba.

— Ce fel de treabă?

— Englezii au două portavioane: *Hermes* şi *Invincible*. Dacă am putea să le distrugem măcar unul, atunci efectul produs asupra protecţiei asigurate de aviaţia lor ar fi pur şi simplu spectaculos. Ar fi obligaţi sa facă apel la flotă.

— Şi crezi că este posibil aşa ceva?

— Experţii noştri afirmă că da. Este doar o chestiune de timp, dar indiscutabil, mai avem nevoie de rachete *Exocet*.

Şi brusc, izbi cu pumnul în masă.

— Aşa o fi! însă, eu cred că francezii, ca urmare a presiunilor exercitate de Comunitatea Europeană, nici nu se gândesc să vă ajute, spuse rusul, cu vocea

joasă.

— Ai dreptate.

— Însă, după mine, s-ar putea să vă ajute libienii!

— Libienii... Doar îl ştii pe Gadafi. Numai gura este de el. Nu zic nu, s-ar putea să facă ceva, însă doar atunci când va fi prea târziu.

Tăcerea care se lăsă între ei se prelungea. Belov îşi aprinse o ţigară americană.

— Prietene, în cazul ăsta, spune-mi, ce aştepţi de la mine? îl întrebă el în cele din,urma pe argentinian.

— Guvernul tău ne-a ajutat deja. Cu discreţie, bineînţeles, Ne-a furnizat tot felul de informaţii culese prin satelit şi aşa mai departe. Nişte chestii foarte utile. E clar ca lumina zilei că sunteţi de partea noastră în conflictul ăsta care s-a declanşat.

— Nu este chiar aşa Juan, răspunse Belav. În afacerea asta nu suntem de partea nimănui.

Garcia nu-şi ascunse exasperarea.

— Ei, pe naiba! la nu-mi vinde tu mie gogoşi, doar ştiu că abia aşteptaţi ca englezii să o încaseze. Asta ar pica la fix pentru voi. Efectul psihologic al unei înfrângeri britanice în cadrul alianţei Atlantice ar fi dezastruos, Şi în fond şi la urma urmelor, ce vrei?

— Rachete *Exocef*. Am resurse financiare pentru a le plăti. Indiferent cât ar costa. Într-o bancă din Elveţia, în aur, sau în ce valută veţi hotărî voi. Tot ceea ce vreau, de la tine este un nume, o legătură. Să nu-mi spui că nu poţi face nimic pentru noi.

Belov îl privi îndelung, apoi îşi aruncă ochii asupra ceasului de la mână.

— Bine. Lasă-mă şi încerc eu să mă descurc. O sa te sun mai, târziu în dimineaţa asta. Dar nu la ambasadă. Rămâi acasă, în apartamentul tău.

— Ai pe cineva, nu-i aşa?

— S-ar putea. Acum du-te. O să plec şi eu mai târziu.

Garcia plecă. Uşa se închise în urma lui. O pală de vânt pătrunse în încăpere, ridicând dintr-un colţ o foaie de hârtie pătată de grăsime. Corpul lui Belov se scutură ca străbătut de un fior. După ce privi de jur împrejur ai un aer dezgustat decorul sordid, se ridică de la masă.

Barmanul ieşi de după tejghea.

— Mai doriţi ceva, domnule?

— Nu, mulţumesc.

Lăsă o bancnotă pe tejghea, îşi puse pardesiul şi începu să-şi închidă nasturii.

— Mă întreb dacă Dumnezeu ştia ce făcea, atunci când a creat dimineţi ca asta.

Deschise uşa şi ieşi.

*

Belov locuia într-un apartament de lux, la ultimul etaj al unui bloc şic din bulevardul Saint-Germain. După întâlnirea avută cu Garcia se duse direct acasă. Era obosit şi îngheţat, însă perspectiva de a o găsi acolo pe Irina Vronsky îl umplea de plăcere. Irina era o femeie frumoasă de treizeci şi cinci de ani, bine făcută şi de un farmec incontestabil. Era secretara lui Belov de mai bine de zece ani, şi îl sedusese pe acesta chiar în luna următoare detaşării ei la Paris. Irina îi era devotată lui Belov, trup şi suflet.

Îi deschise uşa. Când păşi, superbul capot de mătase neagră i se desfăcu, lăsând să i se vadă ciorapii negri şi marginea de jos a port-jartierului;

Belov o luă în braţe.

— Ţi-ai dat cu un parfum minunat!

Irina părea neliniştită.

— Nikolai, eşti dea dreptul îngheţat! Am să-ţi fac o cafea. Ce sa întâmplat?

— Mai întâi, fă-mi cafeaua, răspunse el. O să ne băgăm în pat şi o să mă încălzeşti tu. După aia, o să-ţi spun ceea ce voia Garcia, iar tu o să ăi ocazia să-ţi pui mintea aia nemaipomenită la muncă.

*

Peste câtăva vreme, în timp ce Belov îşi aprindea o ţigară, Irina îl întrebă:

— Nikolai, ce trebuie să-ţi faci atâta sânge rău? Argentinienii ăştia nu sunt altceva decât nişte rămăşiţe fasciste. De când armata este la putere, au dispărut mii şi mii de persoane. Îi prefer pe englezi, şi asta de departe.

— Mai vorbeşte-mi tu mie aşa, şi până la urmă o să mă convingi să trecem în Vest şi să ne stabilim în Kensingion, ca să-ţi poţi face târguielile în fiecare dimineaţă la supermarketul Harrods.

Zâmbi, după care deveni serios.

— Avem mai multe motive să fim interesaţi în toată povestea asta. Un război mic în care nu suntem direct implicaţi, ne este întotdeauna folositor, mai ales când în acest război sunt angrenate două ţări anticomuniste. De exemplu, putem culege o grămadă de informaţii despre modul în care îşi utilizează armamentul.

— Aici ai dreptate.

— Şi ceva mai mult. Cu sau fără *Exocet-uri,* englezii or să câştige, războiul ăsta. Da, ştiu, aviaţia argentiniană s-a comportat splendid, numai că flota lor a rămas în porturi, iar armata de ocupaţie din Malvine nu este formată decât din nişte recruţi, cărora abia le-a mijit mustaţa. Mă îngrozesc gândindu-mă la ce-ar putea păţi ăştia dacă paraşutiştii şi puşcaşii marini englezi ar pune piciorul acolo.

— Unde vrei să ajungi? N-o să-l ajuţi pe Garcia?

— Ba dimpotrivă. O să fac tot posibilul ca săi dau exact ceea ce-şi doreşte,

(însă de o asemenea manieră, încât să fie discreditată junta militară de la putere, din Buenos Aires. Irina, dacă am putea răsturna guvernul generalilor, atunci să ştii că ăsta ar fi un mare pas spre instaurarea unui guvern popular.

— Doamne Sfinte! făcu ea. Te gândeşti prea departe... Mda, să ştii că este logic ceea ce spui. Îţi dai seama? O flotă rusească instalată la Rio Gallegos, care să controleze tot Atlanticul de Sud!

— Ştiu... Ar fi frumos, nu-i aşa?

Belov rămase pierdut în gânduri, în timp ce mâna Irinei începu săi urce pe picior, ajungându-i până la piept. Belov îi luă deodată mâna şi i-o dădu brusc la o parte. Figura i se lumină.

— Felix Donner! strigă el. Perfect. Cred că asta iar conveni la fix. Unde este?

— Din câte ştiu eu, la Londra. Toată săptămâna.

— Sună-l imediat. Spune-i să ia avionul de la Heathrow. Vreau să mă văd cu el până la prânz.

Irina se ridică şi se duse la telefon, în timp ce Belov îşi aprinse din nou o ţigară, foarte mulţumit de sine.

*

Felix Donner avea un corp de invidiat. Înalt de un metru şi nouăzeci, avea nişte umeri de halterofil. Părul şaten îi cădea peste urechi. În calitate de preşedinte al corporaţiei Donner Development, era cunoscut şi foarte respectat în cercurile financiare londoneze.

Povestea sa era cunoscută de toată lumea. Australian de origine, născut la Rum Jungle, la sud de Darwin, în nordul ţării, făcuse parte din contingentele australiene din Coreea. După o perioadă de prizonierat de doi ani în China se întorsese la Londra, unde reuşise să strângă primul său milion de lire sterline, în perioada avântului imobiliar al anilor 60. Din acel moment, urcase necontenit scara înavuţirii, plasându-şi investiţiile în marina comercială şi în electronică.

În mass media era o figură populară, apărând deseori fotografiat cu tot felul de vedete, ba pe la premierele unor filme, ba la vânătoare, ba chiar strângând mâna unor personalităţi de viţă nobilă, cu ocazia unor acţiuni în scopuri caritabile.

Stupoarea generală ar fi fost imensă, dacă s-ar fi aflat că, în realitate, Felix Donner nu era altcineva decât Viktor Marciuk, de origine ucraineană, care nu-şi mai văzuse ţara de treizeci de ani.

Ruşii aveau mai multe şcoli de spionaj în Uniunea Sovietică, fiecare dintre ele având un „program" specific. La Glacina, agenţii erau formaţi pentru a activa în ţări vorbitoare de limbă engleză. Centrul de spionaj de la Glacina era copia unui orăşel din Anglia şi toată lumea de acolo trăia exact ca în Vest.

Adevăratul Felix Donner, orfan şi fără nici o rudă, fusese selecţionat special dintr-un lagăr de prizonieri din China şi mutat la Glacina. Acolo, Marciuc l-a putut observa, ca pe un cobai într-un laborator. Ca urmare, Marciuc i-a luat locul lui

Donner într-o mină de cărbuni din Manciuria, Lucrurile au fost aranjate de asemenea manieră, încât Marciuc să fie singurul supravieţuitor din cei şase membri ai unităţii sale, care fuseseră făcuţi prizonieri pe front. În consecinţă, nimeni nu a mai fost în stare sa identifice arătarea descărnată, care pierduse treizeci de kilograme în greutate, şi pe care chinezii o eliberară în anul următor.

Însă în acea zi, când Marciuc se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre fereastra apartamentului său părea că plesneşte de sănătate.

— Este interesant ce-mi spui tu. Există într-adevăr nişte posibilităţi.

— Crezi că ai putea face ceva? îl întrebă Belov.

Donner dădu din umeri.

— Încă nu ştiu. Mai întâi, trebuie să discutăm cu argentinianul ăsta, Garcia. Spune-i să vină cu tot materialul pe care-l are privitor la rachetele *Exocet*. O să vedem noi pe urmă.

— E în regulă. Ştiam că mă pot bizui pe tine. Te rog să mă scuzi o clipă, mă duc să-l sun din biroul meu.

Belov ieşi din încăpere. Irina Vronsky îşi făcu imediat apariţia cu o tavă pe care se găsea un serviciu de cafea. O diademă neagră îi menţinea părul strâns la spate. Fusta gri, bluza albă şi ciorapii negri îi puneau în evidenţă formele.

Donner îi trecu un braţ în jurul mijlocului, o trase spre el şi o mângâie fără nici o reţinere.

— Ia spune-mi, Nikolai are grijă de tine? o întrebă el în ruseşte. Dacă nu, să-mi spui Sunt gata întotdeauna să-ţi sar în ajutor, cu cea mai mare plăcere.

— Ticălosule! i-o aruncă ea.

— Mi s-a mai spus aşa, râse Donner.

Irina părăsi încăperea.

*

Juan Garcia stătea împreună cu Nikolai Belov lângă fereastră sorbindu-şi cafeaua în tăcere. Felix Donner se afla în celălalt capăt al camerei, cufundat într-un fotoliu, examinând dosarul voluminos adus de argentinian.

După câtva timp, australianul închise, dosarul şi îşi aprinse o ţigară.

— E ceva nemaipomenit. Bombardierul *Etendand* este construit de întreprinderile Dassault, care, după câte ştiu eu, tocmai urmează să fie naţionalizate.

— Aşa este, întări Garcia.

— Iar rachetele *Exocet* sunt fabricate de Trustul Aerospaţial, al cărui preşedinte nu este altcineva decât generalul Jacques Mitterand, fratele preşedintelui Franţei. Este o situaţie curioasă, dacă ne gândim că guvernul francez a suspendat orice ajutor militar Argentinei.

— Pe de altă parte, interveni Garcia, avem noroc: înainte de declanşarea

ostilităţilor, o echipă de tehnicieni francezi sa aflat în ţara noastră, la baza din Bahia Blanca. Ne-au acordat asistenţă tehnică la probele de încercare, la reglajele lansatoarelor de rachete şi la sistemele de ghidare.

— Şi aţi mai beneficiat şi de o altă asistenţă, dacă este să mă iau după ce scrie în dosarul ăsta. E vorba despre Bernard, profesorul ăla, Paul Bernard, care se pare că va furnizat nişte informaţii indispensabile pentru succesul operaţiunii.

— Să ştii că este un inginer electronist extraordinar, spuse Garcia. Predă nişte cursuri la Sorbona, dar a fost director la Centrul de Cercetări Aerospaţiale.

— Mă interesează motivele pentru care a făcut asta, îl întrerupse Donner. Care sunt? Banii?

— Nu, nu banii, mai curând cred că nu prea îi are la inimă pe englezi. Ne-a sunat la ambasadă chiar de la începutul evenimentelor, atunci când preşedintele Mitterand a anunţat embargoul împotriva argentinienilor. S-a oferit să ne ajute fără nici un fel de rezervă.

— Interesant, remarcă Donner.

— Să ştii,că ne bucurăm de multă simpatie printre toţi francezii, adăugă Garcia. Tradiţia relaţiilor franco-engleze nu a fost niciodată caracterizată printr-o deosebită cordialitate.

Donner redeschise dosarul şi începu să-l examineze din nou, cu sprâncenele încruntate. Belov îl privea, admirându i talentul, actoricesc.

— Ce zici, poţi să ne ajuţi? îl întrebă Garcia.

— Cred că da. Momentan, nu pot să spun mai mult. Bineînţeles, din punct de vedere comercial. Şi ca să fiu sincer, puţin mă interesează cine are sau nu dreptate în cazul asta. Dacă pot să aranjez lucrurile şi să vă fac rost de nişte rachete *Exocet*, asta va-r costa între două şi trei milioane.

— De dolari? întrebă Garcia.

— Senor Garcia, replică Donner, sediul meu se află în City, la Londra. Eu nu fac socotelile decât în lire sterline. Şi nu pun mâna decât pe aur. Aveţi disponibilă o asemenea sumă?

Garcia înghiţi în sec, vădit aflat în dificultate:

— Nu este nici o problemă. Fondurile necesare se află deja la Geneva.

— Perfect. Aş dori să vorbesc cu profesorul ăsta, Bernard, spuse Donner, ridicându-se din fotoliu.

— Când?

— Cât de curând. Să zicem, astăzi la ora două. Într-un loc liniştit şi sigur.

Garcia se uită la ceasul de la mână, cu un aer încurcat.

— La două? Nu ştiu dacă o să fie posibil. E cam târziu ca să-l pot anunţa să fie liber la ora două... Dacă nu o să poată?

— Ar fi bine să te descurci ca să poată, îi răspunse Donner. La urma urmei, timpul este factorul cheie în această operaţiune. Dacă trebuie să facem ceva,

atunci s-o facem cât mai repede, nu peste o săptămână. Eşti de acord cu mine?

— Bineînţeles, bâigui Garcia, îngrozit. Pot să telefonez de aici? îl întrebă el pe Belov.

— Da, din birou.

Garcia ieşi din încăpere.

— Sper că ai ceva în cap, nu? i se adresa Belov lui Donner.

— S-ar putea. În dosarul ăsta e o chestie care poate să se brodească la fix cu intenţiile noastre.

— Cred că o să te instalezi în apartamentul tău, din strada Rivoli, nu?

— Da, Wanda s-a dus acolo, înaintea mea, ca să se asigure că totul este în ordine.

— Ce mai face Wanda? Este tot aşa de frumoasă?

— Sigur că da. Am acceptat eu oare vreodată compromisuri în ceea ce priveşte frumuseţea?

Belov izbucni în râs.

— Mă întreb ce te-ai face dacă s-ar hotărî, acolo sus, după atâţia ani să te întorci la Moscova, la locul tău.

— La locul meu? Dar care este locul meu? Şi stai liniştit, că n-o să mă cheme nimeni. Sunt mult, prea preţios aici. Sunt cel mai bun din lume şi doar ştii şi tu asta.

Belov dădu din cap.

— Felix, pe cuvântul meu dacă te înţeleg. De ce faci ceea ce faci? Cu siguranţă, că nu din patriotism, iar politica o consideri o joacă de copii.... Mi-ai spus-o de atâtea ori.

— Da, Nikolai dar este singurul joc pe care merită să-l joci, răspunse Donner. Şi îi simt plăcerea în fiecare secundă. Trebuie să-ţi înfrângi adversarul, indiferent care ar fi el. E foarte simplu.

Belov încuviinţă.

— Te cred. Zău că te cred. Stavros a venit cu tine*?

— Mă, aşteaptă jos, în maşină.

Uşa camerei se deschise şi apăru Garcia.

— Este în regulă, spuse el. Totul este pregătit.

*

Întâlnirea cu Bernard avu loc pe un vaporaş de agrement de pe Sena. Ploaia făcuse ca turiştii să nu fie chiar, atât de numeroşi. Donner şi Bernard se instalară pe puntea din spate, la o masă acoperită şi comandară o sticlă de vin. La câţiva metri de ei, un individ chiar mai solid decât Donner stătea sprijinit de marginea

bastingajului şi privea peisajul. Era îmbrăcat într-un impermeabil sub care i se vedea costumul bleumarin închis, o cămaşă albă şi cravata neagră. Părul grizonat îi era tuns perie, iar figura plată, osoasă, cu ochii migdalaţi şi nările rotunde îi dădeau un aer uşor mongoloid.

Era Iannis Stavros, pe jumătate turc, cealaltă jumătate a sa putându-se afla în serviciul oricui. Ca urmare a isprăvilor din Algeria înrolat fiind în Regiunea Străină, căpătase naţionalitatea franceză. Era un individ extrem de periculos. De zece ani era şoferul, garda de corp şi mâna dreaptă a lui Donner.

— Înţelesesem că trebuia să vină Garcia, remarcă profesorul Bernard.

— Nu avea nici un rost. Mi-a spus tot ceea ce trebuia să ştiu. Au nevoie de rachete *Exocet*. O nevoie imperioasă.

— Îmi dau seama... Şi... Care este interesul dumneavoastră în toată afacerea asta?

— Mi-a cerut săi fac rost de rachete. Dumneavoastră i-aţi ajutat deja mult de tot, într-o conjunctură foarte periculoasă pentru cineva care deţine poziţia pe care o aveţi. Din ce motiv aţi riscat atât de, mult?

— Pentru că am convingerea că embargoul asupra armamentului este o greşeală. Guvenul francez a greşit în problema asta. Nu ar fi trebuit să hotărască în sensul ăsta.

— Dar dumneavoastră v-aţi hotărât. De ce?

Bernard dădu din umeri.

— Fiindcă nu-i pot suferi pe englezi.

— Nu este un motiv suficient.

— Nu este suficient?

Bernard se înfurie şi ridică brusc vocea, încât Stavros îşi întoarse privirea spre el, ca o fiară la pândă.

— Daţi-mi voie să vă povestesc eu câte ceva despre englezii ăştia. În 1940, la Dunkerque, şi-au luat tălpăşiţa. Ne-au lăsat cu nemţii în spinare. Şi atunci când au intrat în satul meu, tata împreună cu alţi câţiva, au încercat să-i oprească, înarmaţi cu puşti din timpul primului război mondial. Au fost executaţi în piaţa primăriei. Iar soldaţii şi-au făcut mendrele cu femeile din sat, printre care s-a aflat şi maică-mea. Pe vremea aia aveam zece ani. Nu s-a întâmplat ieri, alaltăieri, dar încă mai aud urletele mamei mele.

Şi scuipă pe jos.

— Aşa că să nu mai aud vorbindu-se despre englezi, încheie el.

Donner păru de-a dreptul încântat.

— Este cumplit ce s-a întâmplat! exclamă el. Vă înţeleg perfect.

— Dar dumneavoastră? întrebă Bernard. Doar sunteţi englez, nu? De fapt, nu vă înţeleg rolul în chestiunea asta.

— Sunt australian, răspunse Donner. Este o diferenţa ca de la cer la pământ! Şi

mai presus de asta, sunt om de afaceri. Aşa că, să revenim la afaceri. Povestiţi-mi câte ceva despre insula Roc.

— Insula Roc? repetă Bernard, uimit.

— Da, nu acolo au avut loc ultimele încercări ale rachetelor *Exocet*? Aşa este consemnat în informaţiile pe care le-aţi transmis lui Garcia.

— Da, bineînţeles, acolo... Este, vorba despre o insuliţă. De fapt, o stâncă uriaşă la vreo cincisprezece mile de coasta vestică a Franţei, în dreptul provinciei Vendee, la sud de Saint-Nazaire. Dacă te întorci spre Vest, se vede Atlanticul, până la Terra-Nova.

— Câţi oameni sunt în permanenţă pe insulă?

— Nu mai mulţi de treizeci şi cinci. Câţiva tehnicieni de la Centrul de Cercetări Aero-spaţiale şi militari din regimentele trupelor de rachete. Din punct de vedere oficial, o bază militară. Aţi fost pe insulă.?

— Sigur că da. De mai multe ori.

— Şi cum se ajunge acolo? Pe calea aerului?

— A, nu. Este imposibil prin aer. Nu există nici un loc unde să se poată ateriza. Deşi, dacă stau bine şi mă gândesc, nu este chiar aşa. Nişte piloţi ai armatei au reuşit să aterizeze la bordul unor avioane uşoare, chiar pe una dintre plajele insulei, în momentul refluxului. Însă nu este o soluţie practică. Chiar şi elicopterele întâmpină dificultăţi datorită curenţilor de aer care există în dreptul falezelor. De cele mai multe ori, vremea este mizerabilă, însă a fost ales locul ăsta pentru că este foarte izolat. În general, legăturile cu uscatul sunt asigurate cu ajutorul şalupelor, care pleacă din portul de pescari din Saint— Martin.

Donner înclină din cap.

— Dacă o să am nevoie să ştiu ce se întâmplă în insula Roc în următoarele opt sau zece zile, aţi putea afla? Aţi păstrat relaţii bune cu cei de acolo?

— Nu bune, ci excelente. O să dispuneţi de toate informaţiile posibile în cel mai scurt timp.

Donner îi umplu din nou paharul.

— Vinul ăsta este într-adevăr nemaipomenit, spuse el, uitându-se către Stavros. Eu zic să mai luăm încă o sticlă.

Îşi aprinse o ţigară, se lăsă pe spătarul scaunului şi-i spuse lui Bernard.

— Bine. Haideţi să vorbim despre insula asta. De exemplu, povestiţi-mi de-a fir a păr, ultima dumneavoastră vizită acolo.

*

Wanda Jones nu era câtuşi de puţin lipsită de farmec. Rochia de catifea neagră îi punea în valoare liniile armonioase ale corpului. Era mică de statură, şi cu toate că purta pantofi cu tocuri, lucrul ăsta nu o ajuta cine ştie ce. Brunetă, cu nişte ochi mari, migdalaţi şi cu o gură mică, emana senzualitate prin toţi porii. Ţinuta ei era de o eleganţă distinsă, Wanda adoptând principiul lui Donner, care spunea că

în ceea ce priveşte toaletele, cu cât eşti îmbrăcat mai sobru, cu atât efectul este mai mare.

Pielea demonstra că sângele cei curgea prin vine era amestecat cu cel al negrilor şi de cum deschidea gura, i se recunoştea provenienţa de prin cartierele mărginaşe ale Londrei.

Donner o culesese într-o noapte din Soho. Prietenul Wandei din acea perioadă încerca s-o propulseze cu forţa în mediul prostituţiei. Stavros îl lăsase pe individ cu două coaste rupte şi cu o mână fracturată, iar Wanda nimerise pentru prima oară într-un univers al luxului şi bunăstării.

La vremea respectivă, avea şaisprezece ani, dar lui Donner îi plăcuseră întotdeauna femeile tinere. Wanda nu se temea decât de un singur lucru şi anume ca Donner să nu-i facă vânt, acum, când împlinise douăzeci de ani. Perspectiva asta o îngrozea, întrucât ajunsese să-l iubească din adâncul sufletului.

Când intră în biroul din somptuosul apartament din strada Rivali, fotoliul pivotant al lui Donner se afla cu spatele la birou. Acesta stătea în el, cu braţele încrucişate, şi examina harta insulei Roc şi a împrejurimilor, pe care i-o procurase Stavros. Cu câteva ore mai devreme, după ce făcuse dragoste cu Wanda, discutaseră despre problema insulei Roc. Donner nu avea nici un secret faţă de Wanda, iar ea era convinsă că acest lucru constituia o dovadă de încredere.

Wanda puse pe birou ceaşca cu cafea şi-şi înlănţui mâinile în jurul gâtului lui Donner. Acesta îşi băgă mâna sub rochia ei, cu un gest indiferent, şi începu să-i mângâie coapsele.

— Ce crezi, există vreo modalitate? îl întrebă ea.

— Da, trebuie să existe, întotdeauna există o modalitate, atunci când priveşti lucrurile de aproape.

— Au venit Nikolai şi Garcia.

— Bine.

Se întoarse, o sărută pe gât şi o trase pe genunchi.

— I-am spus lui Stavros să se ocupe de închirierea unui avion. Vreau să te duci acolo. Îi spuse el, arătându-i harta, chiar mâine dimineaţă. Să găseşti o casă prin împrejurimile lui Saint-Martin. O casă mare, frumoasă şi disponibilă imediat. La ţară se găsesc mereu case de astea de închiriat.

— Şi nimic altceva?

— Poale mai târziu. Spune-le lui Nikolai şi lui Garcia să intre.

Wanda ieşi. Când cei doi intrară, Donner se ridică de la birou şi se îndreptă spre fereastră. Panorama Parisului văzută de acolo îl încânta în fiecare zi.

— Slavă Domnului că nu mai plouă, spuse el.

— Senor Donner, vă, rog, interveni Garcia nerăbdător. Aveţi vreo noutate pentru mine?

Donner, se întoarse.

— Bineînţeles. Dragul meu prieten, totul este pregătit. Cred căţi pot garanta

zece rachete *Exocet*, ultimul model, pentru lunea care vine.

Garcia îl privi, fără să-şi creadă urechilor.

— Senor, chiar credeţi că este posibil aşa ceva?

— Categoric. Poţi conta pe mine. Nu-ţi cer decât un singur lucru, am nevoie de un pilot argentinian, care să asigure legătura în operaţia asta. Dar, nu un pilot oarecare. Să fie un pilot clasa întâi. De altfel, Parisul nu este decât la cincisprezece ore de zbor de Buenos Aires. Să trimiţi mesajul chiar în seara asta, aşa că ar putea, să fie aici mâine, sau, cel mai târziu, poimâine.

— Nici o problemă, senor. O să trimit un telex imediat. Şi cu aranjamentele financiare?

— Nici o grabă, fii liniştit.

Garcia ieşi din încăpere. Donner se îndreptă spre bar şi umplu două pahare cu whisky.

— Care ţi-e planul? îl întrebă Belov.

Donner îi întinse un pahar.

— Ia spune-mi, nu ai fi fericit dacă, punând mâna pe rachetele astea, i-aş lăsa pe argentinieni în rahat, iar francezii ar fi obligaţi să rupă relaţiile diplomatice cu ei? Ce zici, ar fi un adevărat scandal internaţional?

— Aş fi în al noulea cer, răspunse Belov. Povesteşte-mi.

Donner se conformă, şi începu săi povestească. Totul. Până în cele mai mici detalii.

VI

În seara aceea, Ferguson lucrase până târziu în biroul său din cadrul Direcţiei generale, întrucât Grupa a IV-a era ocupată până peste cap de la începutul conflictului anglo-argentinian. Pe lângă activităţile antiteroriste îndreptate împotriva, unei eventuale infiltrări în Londra a unor grupuri de comando argentiniene, directorul general îl însărcinase pe Ferguson să coordoneze toate operaţiunile legate de rachetele *Exocet*.

Harry Fox îşi făcu apariţia cu mânecile cămăşii suflecate deasupra coatelor, vădit epuizat de oboseală.

— Tocmai am primit o veste bună din Peru, spuse el. Oamenii noştri de acolo, fiind în legătură cu partizanii din opoziţie, au reuşit să distrugă în dimineaţa asta un convoi militar care transporta cinci rachete *Exocet* către o bază militară aeriană din apropierea Limei, de unde urmau să fie expediate în Argentina.

— Numele Domnului fie lăudat! Despre libieni ştii ceva?

— Gadafi pare că dă înapoi. Regele Hussein şi guvernul egiptean i-au cerut să nu se amestece.

— Înseamnă că ne-a mai rămas să ne ocupăm doar de cei care produc rachetele. Harry, noi ştim că francezii au asigurat oarecare asistenţă tehnică? Însă, la urma urmelor, chestia asta nu a fost decât rezultatul unei conjunctturi de moment. Specialiştii lor s-au aflat în Argentina.

— Domnule general, mă tot frământă o întrebare: ce-o să facem dacă o să avem probleme cu propriile noastre rachete *Exocet*? O să ne mai putem bizui pe ajutorul francezilor?

— Harry, nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva! Hai, întoarce-te la treabă..

Ploaia bătea în ferestre, Ferguson privi pe geam şi se cutremură, cu gândul la marinarii aflaţi în Atlanticul de Sud tocmai acum, când se apropia iarna.

— Dumnezeu săi ajute pe marinarii care se află pe mare pe o asemenea vreme, spuse el în şoaptă.

*

Liniştea domnea în micul birou din Residencia del Presidente din Olivos, în apropiere de Buenos Aires. Preşedintele Leopoldo Fortunato Galtieri era îmbrăcat în uniforma de general, dar îşi scosese haina, pentru a lucra mai în largul său. Pe birou se aflau îngrămădite vrafuri de documente. Galtieri avea o constituţie robustă, ca de taur. Era militar până în vârful degetelor şi era foarte mândru de franceza pe care o vorbea. Deseori era comparat cu cel mai pitoresc general american din cel deal doilea război mondial, George S. Patton.

Se auzi o bătaie în uşă şi imediat îşi făcu apariţia un căpitan tânăr de infanterie, în uniformă de ceremonie.

Preşedintele îşi ridică ochii.

— Ce este, Martinez?

— Domnule general, tocmai a sosit generalul Lami Dozo.

— Bine. Spune-i să intre. Şi să nu fiu deranjat. Nici măcar la telefon, timp de o jumătate de oră.

Apoi zâmbi, iar pe figură i se aşternu brusc o expresia de satisfacţie:

— Bineînţeles, dacă afli cumva că *Hermes* sau *Invincible* au fost scufundate, poţi să mă deranjezi cât vrei.

— Am înţeles, domnule general.

Martinez ieşi din birou, şi peste câteva momente apăru generalul de brigadă Basilio Lami Dozo, comandantul forţelor militare aeriene argentiniene. Dozo era un bărbat frumos şi elegant, căruia uniforma îi venea perfect, un aristocrat rafinat, în contrast cu generalul Galtieri care, fiind născut într-o familie de muncitori, fusese nevoit să urce toate treptele ierarhiei militare. Cei doi, că voiau sau nu, erau obligaţi să lucreze împreună, lor adăugându-li-se şi comandantul forţelor militare maritime, amiralul Jorge Anaya. Cei trei constituiau junta care guverna ţara.

Lami Dozo îşi scoase cascheta de pe cap şi îşi aprinse oţigară.

— Anaya nu vine? întrebă el.

Galtieri, în timp ce turna coniac în două pahare, îi răspunse:

— Ce să caute? Având în vedere rezultatele marinei de până acum, s-ar putea ca în curând să rămânem cu un singur vapor. Slavă Domnului că mai avem aviaţie. Oamenii tăi sunt nişte adevăraţi eroi. În sănătatea lor!

Şi-i întinse un pahar cu coniac lui Lami Dozo.

— În sănătatea celor care au rămas, răspunse Doşo cu un ton amar, fără să se atingă de băutură. Lucrurile merg atât de prost la Gallegos, încât fiecare om capabil să zboare se află în aer. Uită-te la Raul Montera! În curând o să împlinească patruzeci şi şase de ani, şi pilotează un *Skyhawk* deasupra golfului San Carlos. Câteodată mă întreb dacă nu cumva ar trebui să mă apuc din nou de pilotat, spuse el în concluzie, dând din cap.

— Nu fi ridicol, i-o reteză Galtieri. Raul Montera nu este altceva decât un idiot romantic, întotdeauna a fost aşa.

— Da, dar este un adevărat erou.

— Oh, bine, sunt de acord. Este magnific. Am toată admiraţia pentru el.

— Să ştii că tinerii chiar aşa îi şi spun: El Magnifico. Bineînţeles, n-o să mai poată rezista mult timp în ritmul ăsta. Din câte am fost informat, săptămâna trecută a participat la unsprezece raiduri. Dumnezeu ştie ce-o să fiu nevoit să născocesc ca să-i povestesc mamei sale, în ziua în care nu se va mai întoarce din misiune.

— Dona Elena? întrebă Galtieri cutremurându-se. Orice s-ar întâmpla, s-o ţii departe de mine. Femeia asta îmi dă mereu senzaţia că ar trebui să mă aflu pe o câmpie, în picioarele goale, păzind vacile. Ce sa mai întâmplat astăzi?

— Am atins o fregată, *HMS Antelope*. După informaţiile pe care le-am primit, s-a produs o explozie la bordul ei şi a izbucnit un incendiu. Se prea poate să fi fost atins şi un contratorpilor, pe *Glasgow*, dar ştirea încă nu a fost confirmată. Au fost atinse şase dintre *Mirage*-urile noastre şi două *Skyhawkuri*, dar s-au putut reîntoarce la bazele lor.

Galtieri dădu din cap, în semn de admiraţie.

— În ciuda a tot ce se întâmplă, moralul băieţilor ăstora rămâne fantastic. Însă situaţia nu are cum să dureze. În curând, nu o să mai avem piloţi.

— Aşa este, întări Galtieri. Ăsta şi este motivul pentru care aveam nevoie de mai multe rachete *Exocet*. După raportul asta pe care l-am primit de la ambasada noastră de la Paris, în câteva zile o să primim rachetele de care avem nevoie. Poftim, citeşte!

După ce-i înmâna lui Dozo raportul, Galtieri se duse la fereastră şi privi grădinile scăldate în soare. După ce bău o gură de coniac, Lam Dozo îi spuse:

— Poate că ai dreptate. Dar Garcia se pare că nu ştie nimic nici despre locul de unde individul ăla o să facă rost de rachete şi nici despre metodele pe care o să le folosească.

— Aşa este, dar Garcia consideră că Donner este în stare să ne facă livrarea asta, aşa că merită încercat. Ai văzut că cer un pilot ca să asigure legătura?

— Da.

— Te-ai gândit la cineva anume?

Lami Dozo zâmbi.

— Ăsta ar fi un mijloc să-l scăpăm de la moarte, ce zici? Şi întâmplarea face că vorbeşte franţuzeşte excelent.

— Atunci să nu mai pierdem vremea. Trebuie să plece mâine la Paris.

— Nici o problemă, răspunse Lami Dozo, luându-şi cascheta. O să trec eu prin Gallegos şi o să-l iau.

— Bine. Să veniţi aici împreună înainte de a pleca. Vreau să stau niţel de vorbă cu el.

Când Dozo puse mâna pe clanţa uşii, Galtieri îi spuse:

— Ştii în ce dată suntem poimâine?

— Sigur că da.

Era vorba de marţi, 25 mai, ziua naţională a Republicii Argentina.

— Presupun că te-ai gândit la ceva special, nu?

— O să facem tot ce ne va sta în putinţă.

Lami Dozo ieşi din birou. Preşedintele oftă, se apropie de birou şi se apucă din nou de lucru.

*

La Londra, în timp ce îşi făcea cumpărăturile prin supermarketul Harrods, Gabrielle Legrand trecu întâmplător prin raionul cu televizoare. Câţiva oameni se adunaseră în faţa unui aparat în funcţiune, pentru a urmări ştirile. Pe ecran, se succedau mai multe imagini ale golfului San Carlos: vase ancorate la ţărm, învăluite de nori de fum. Vocea comentatorului descria raidul aviaţiei, care avusese loc în timpul dimineţii. Avioane *Skyhawk* argen tiniene bombardaseră golful.

Vocea comentatorului se animă brusc în clipa în care pe ecran apăru traiectoria unei rachete *Rapier*. Se auzi o explozie violentă şi; Skyhawul se dezintegră.

Câţiva aplaudară şi vocea cuiva exclamă:

— L-au nimerit pe ticălosul ăla, aşai trebuie!

Era o reacţie normală, fiind vorba despre nişte duşmani: avioane inamice care încercau să provoace pierderi soldaţilor britanici. Iar unul dintre aceşti soldaţi era fratele vitreg al Gabriellei, adică Richard. Gabrielle ştia despre el că se află la bordul unuia dintre cele două portavioane, la două sute de mile la vest de baza din San Carlos, însă, cu toate acestea Richard, nu se afla în siguranţă deplină. Piloţii elicopterelor zburau în fiecare zi spre zonele aflate în primejdie, iar portavioanele constituiau în permanenţă ţinte pentru rachetele argentinienilor. Gabrielle se rugă lui Dumnezeu ca să aibe în grija sa pe tinerii de douăzeci şi doi de ani.

Brusc, i se făcu rău, gândindu-se la Raul.

„Slavă Domnului că nu mai are vârsta la care să poată pilota" îşi spuse ea şi se îndepărtă.

*

Chiar în acel moment, Raul Montera se găsea la optzeci de kilometri de extremitatea sudică a Argentinei şi la o sută cinci zeci de metri deasupra mării, escortând un *Skyhawk* avariat căruia îi lipsea o bună parte din coadă. O dâră de fum însoţea avionul lovit.

Tânărul pilot din carlinga *Skyhawkului* era grav rănit. Montera ştia acest lucru şi de câtva timp, renunţase să mai comunice cu el folosind limbajul codificat regulamentar.

— Jose, rezistă cât poţi. N-o să mai dureze mult.

— La ce bun, colonele? îi răspunse în căşti o voce epuizată. Până la urmă, tot o să mă prăbuşesc. Nu mai pot controla avionul.

În momentul în care *Skyhawkul* începu să cadă în picaj, Montera strigă în microfon:

— Micuţule, catapultează-te!

— Ca să crăp de frig? Nu, mulţumesc, răspunse pilotul, râzând amar.

— Locotenent Ortega! strigă Montera. Catapultează-te imediat! Este un ordin! M-ai auzit?

Peste o secundă, capota de plastic a carlingii sări în aer şi pilotul ţâşni din avion.Montera îi urmări căderea din priviri, comunicând în acelaşi timp la bază coordonatele locului probabil de aterizare, al acestuia. Paraşuta se desfăcu şi fu luată de vânt. Montera se rugă în sinea sa la şalupa de salvare să sosească la timp.

În momentul în care paraşuta atinse suprafaţa apei, Montera vira pe o aripă. Îl văzu pe Ortega cum se desprinse din chingile paraşutei. Mica bărcuţă de cauciuc galben se umflă automat şi pilotul se căţără în ea.

Un semnal sonor provenind din tabloul de bord îl avertiză că, în curând, carburantul său avea să se termine. Se mai întoarse pentru ultima oară, îşi legănă aripile în semn de salut şi se îndepărtă în direcţia uscatului.

*

După ce Montera ateriză la baza din Gallegos şi ieşi din carlingă, îl văzu pe sergentul Satlterra, şeful serviciului tehnic, care se şi apucase deja să-i examineze aparatul. Salterra dădea necăjit din cap.

— Uitaţi-vă la coadă, domnule colonel! Obuze de tun, cel puţin patru. Coada parcă e o strecurătoare.

— Da, ştiu. În timp ce ne întorceam de la San Carlos două *Harrieruri* s-au luat după noi Au reuşit să-l nimerească pe Santini. Tânărul ăla de Ortega era cât pe ce să scape, dar a fost nevoit să se catapulteze la optzeci de kilometri de aici.

— Aţi avut noroc, domnule colonel. Pe cuvântul meu, aţi avut iară un noroc fantastic. Sunt zile şi zile de când aţi scăpat ca prin urechile acului.

— Noroc? Nu este noroc, este dragostea unei femei care mă apără, răspunse

Montera, întinzând braţul şi mângâind cuvântul „Gabrielle" pictat pe fuzelajul avionului. Îţi mulţumesc, dragostea mea...

*

Ajuns în clădirea serviciului operativ, Montera intră în sala de informaţii în care nu se afla nimeni, cu excepţia comandantului Pedro Munro, un argentinian de origine scoţiană.

— Aha, Raul, exclamă acesta. Într-o bună zi nu o să mai apuci să treci pragul încăperii ăsteia, adăugă el vesel.

— Eşti teribil de amabil, îi răspunse Montera. Ai veşti de la Ortega?

— Încă nu. Ia spune-mi, care e mişcarea?

Montera luă o ţigară dintr-un pachet de pe birou.

— Afară este iadul pe pământ. Parcă ar fi ca-n filme, numai că se întâmplă cu adevărat. Mor oameni, asta e.

— Da, destul de nostim, spuse Munro. Dar ai putea să-mi dai şi nişte date mai concrete? Ai făcut vreo ispravă?

— Nu prea cred, mărturisi Montera. Pentru simplul motiv că, o dată în plus, bombele mele au refuzat să explodeze. Ai putea cere celor de la serviciul tehnic sa monteze blestematele alea de detonatoare niţeluş mal eficient? Sau îţi cer prea mult?

Munro redeveni serios.

— Raul, să ştii că-mi pare rău. Zău că-mi pare rău.

— Ţi-o părea ţie rău, dar mie mi se rupe inima, i-o aruncă Montera şi ieşi.

Cu un pas apăsat, se îndreptă spre sala ofiţerilor. Cizmele răsunau pe pardoseală. Se simţea deprimat, golit, la capătul puterilor. Era clar, nu mai avea vârsta pentru aşa ceva. Apoi, aproape imediat, îşi aminti de cuvintele Gabrieliei: „Vârsta nu este decât o stare a spiritului". Zâmbi.

Se gândea mult la ea. De fapt, aproape tot timpul, Gabrielle îi umplea sufletul, zbura cu el, dormea cu el. În fiecare noapte, înainte de a adormi, i se adresa Gabrieliei cu voce tare.

Intră în sala ofiţerilor. Primul pe care îi căzură ochii fu Lami Dozo, care stătea lângă un şemineu, înconjurat de ofiţeri tineri.

Văzându-l, generalul se scuză faţă de ceilalţi, şi veni în întâmpinarea lui, cu figura luminată de o bucurie sinceră. După ce-i dădu salutul oficial, acel *obrazo*, Doztf îi spuse:

— Am văzut-o pe mama ta ieri după-amiază, la o licitaţie în scopuri de binefacere. Făcea o colectă de fonduri destinate armatei. Arăta splendid, zău aşa.

— Era şi Linda cu ea?

— Nu, probabil că era la şcoală. Cum ţi-am spus, mama ta arăta splendid. Tu, în schimb... Raul, trebuie să încetezi. Unsprezece misiuni într-o săptămână, auzi dumneata!

— Douăsprezece, îl corectă Montera. O uiţi pe cea de astăzi. Nu poţi cere celor de la serviciul tehnic să facă ceva cu bombele? Cele mai multe nu explodează. Este de-a dreptul enervant să ajungi – deasupra obiectivului, după atâta chin, şi până la urmă să nu faci nici o ispravă, Haide, ia un pahar, îl îndemnă Dozo.

— Da, bună idee. Ceai, ca de obicei, îi spuse el chelnerului. Bei şi tu tot ceai? îl întrebă el pe general.

— Ceai? Doamne Sfinte; dar ce ţi sa întâmplat?

Montera îi făcu un semn din cap chelnerului care se îndepărtă.

— Nimic, ce să mi se întâmple? răspunse el. O prietenă de la Lohdra m-a convins că este mai puţin dăunător decât cafeaua.

— Ia spune-mi, cine este Gabrielle asta, al cărui nume este pictat pe botul avionului tău?

— Este femeia pe care o iubesc, îi răspunse simplu Montera.

— O cunosc cumva,?

— Nu! Atunci când nu este la Londra, stă la Paris. Altă întrebare?

— Paris! Ce interesant! Dacă o să ai timp, îi poţi face o surpriză.

— Cum adică? Nu înţeleg.

— Raul, mâine o să pleci la Paris. Imediat o să plecăm împreună la Buenos Aires. Ah, să nu uit, Galtieri vrea să-ţi spună câteva cuvinte.

— Generale, cred că trebuie să-mi explici mai amănunţit, spuse Montera.

Lami Dozo îi explică în câteva cuvinte despre ce era vorba.

— Ei, ia spune-mi, ce părere ai?

— Cred că toată lumea a înnebunit, răspunse Montera. Dar, mă rog, ordinele sunt ordine.

— Raul, s-ar putea ca lucrul ăsta să ne permită să câştigăm războiul.

— Să câştigăm războiul! făcu Montera, cu un zâmbet amar. Parcă am fi în filme. Generale, deja am pierdut războiul ăsta. Nu ar fi trebuit niciodată să-l pornim, asta e. Bine, atunci o să plec la Paris, să mă joc dea aventurierii, în timp ce copiii ăştia o să continue să fie omorâţi.

Chelnerul se apropie cu o tavă şi Montera îşi turnă ceaşcă cu ceai. Mâinile îi tremurau uşor.

Îşi duse ceaşca la buze şi înainte de a începe să bea, se adresă lui Dozo:

— E mult mai bun pentru sănătate decât cafeaua.

Şi apoi zâmbi, gândindu-se la acea dimineaţă din Kensington, petrecută parcă cu o sută de ani în urmă, când se aflase împreună cu Gabrielle în cada de baie.

Lami Dozo avea un aer îngrijorat.

— Am impresia că ai cam exagerat. Ai nevoie de odihnă. Hai să plecăm.

— Nu cumva mă crezi în pragul unei crize? spuse Montera, terminându-şi de

băut ceaiul. Să ştii că te înşeli. Sunt într-o formă teribilă.

În clipa în care se pregăteau să plece, îşi făcu apariţia comandantul Munro. Se uită de jur-împrejur, îl zări pe Montera şi-i zâmbi.

— Raul, o veste bună.. E vorba de tânărul Ortega. L-am pescuit din apă. Are o rană destul de urâtă, dar o să se facă bine. Se pare că tocmai apa îngheţată la salvat Dacă nu, şi-ar fi pierdut tot sângele.

Munro îl zări şi pe general şi-l salută.

— A avut noroc, comentă Lami Dozo.

— Să sperăm că o să am şi eu cel puţin tot atât noroc, spuse Montera, ca pentru el.

După mai puţin de patru ore, Montera intră împreună cu Lami Dozo în biroul lui Galtieri din Residencia del Presidente.

Galtieri se ridică de la birou şi se îndreptă spre el, cu braţele întinse.

— Dragă Mpntera, este o adevărată plăcere că te văd. Eforturile pe care le-ai făcut pentru cauza noastră au fost eroice.

— Domnule general, nu am făcut nimic în plus faţă de ceilalţi piloţi din escadrila mea.

— Da, eşti modest, nu zic nu, dar ceea ce spui tu nu este adevărat. Cred că generalul Dozo te-a pus la curent cu noua ta misiune şi cu importanţa ei. Ne bizuim pe tine,

— Domnule general, voi face tot ce-mi stă în putinţă înainte de a pleca; îmi permiteţi să trec să-mi văd mama?

— Sigur, sigur că da. Te rog să-i transmiţi donei Elena omagiile mele cele mai respectuoase. Bine, gata, nu te mai reţin.

Îşi strânseră din nou mâinile; după care Montera şi Dozo ieşiră din birou. Imediat, Galtieri apăsă pe butonul telefonului şi-l chemă pe Martinez.

Când acesta intră, Galtieri îi întinse raportul referitor la acţiunea din Paris.

— Martinez, dosarul ăsta este cât se poate de delicat. I-aţi ceva de scris, fiindcă vreau să-ţi dictez un rezumat al convorbirii pe care am avut-o cu generalul Dozo şi a hotărârii pe care am luat-o.

— Domnule general, pe urmă să dau câte o copie domnului general Dozo şi domnului amiral Anaya, ca de obicei?

Galtieri dădu din cap în semn că nu.

— Generalul Lami Dozo este deja la curent: iar amiralul nu merită să fie. Să faci doar un singur exemple pentru dosarul meu personal.

— Am înţeles, domnule general.

*

Carmela Balbuena era o femeie trecută de cincizeci de ani. Fostul său soţ, căpitan de infanterie, îşi găsise moartea cu şapte ani în urmă, în decursul „războiului murdar" dintre forţele guvernamentale şi partizanii din interiorul ţării.

De atunci, Carmela făcea parte din personalul palatului prezidenţial şi devenise între timp una dintre cele mai apreciate secretare.

Martinez îi înmânã raportul referitor la afacerea *Exocet*.

— Ocupă-te de el chiar tu. Apoi, să-l pui în dosarul personal al generalului. Nu este nevoie să faci nici o copie.

Carmela era mândră de calitatea muncii pe care o presta. Bătu însemnările lui Martinez la maşină, făcând totuşi o copie, în ciuda celor spuse de acesta. Apoi îi dădu hârtiile.

— Excelent, senora! Mulţumesc. Daţi-i şi un număr de înregistrare.

— Să ştiţi că pe urmă îl las în seif, spuse ea. Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, pot pleca?

— Da, sigur că da. Ne vedem mâine dimineaţă.

Carmela trecu în biroul alăturat, îşi aranjă biroul, împături cu grijă cele trei hârtii ce reprezentau copiile făcute şi le băgă în poşetă. Închise uşa în urma ei şi plecă.

*

Carmela Balbuena nu avusese copii, iar toată afecţiunea sa era îndreptată asupra nepotului pe care îl avea, fiul unicului său frate. Având convingeri socialiste, fără a fi comunistă, Carmela îl ura pe Galtieri şi regimul militar care îl adusese pe acesta la putere. Ura şi guvernul, pe care îl considera responsabil de atâtea şi atâtea represiuni cât şi de dispariţiile a mii de oameni, printre care şi nepotul său, de a cărui existenţă nu mai ştia nimic de trei ani, de când acesta fusese arestat în timpul unei demonstraţii studenţeşti.

La câteva săptămâni de când îi fusese arestat nepotul, Carmela nimerise întâmplător la o serată culturală organizată la ambasada Franţei. Acolo făcuse cunoştinţă cu. Jack Daley, un tânăr american cu o figură deschisă, care îi amintea frapant de nepotul ei. Daley se arătase mai mult decât atent cu ea. O invitase la concerte, la teatre şi încetul cu încetul, îi înlăturase neîncrederea. Deseori o îmbia să vorbească despre munca ei la palat.

Când Carmela descoperi că Daley era ataşat comercial la ambasada Statelor Unite şi probabil că mai mult decât atât, nu se supără deloc. Îi spuse acestuia tot ceea ce dorea, chiar şi informaţiile cele mai secrete referitoare la munca ei de la palat.

În acea seară, după ce plecă de la Residencia, sună din prima cabină telefonică apropiată de ambasada americană, iar peste o oră, se întâlni cu Daley în Piaza de Mayo, acolo unde pe vremuri Juan Peron prefera să-şi rostească discursurile.

— Se aşezară pe o bancă în grădină şi Carmela îi dădu lui Daley un ziar în care se aflau copiile făcute de ea.

— Nu te mai reţin, îi spuse ea. Am citit raportul ăsta. Este dinamită curată. Pe curând.

Jack Daley, în realitate agent al C.I.A. se grăbi să se întoarcă la ambasadă, pentru a citi raportul în linişte, Nu pierdu vremea. Peste douăzeci de minute, textul era codificat şi trimis la Washington. Peste două ore de la recepţionare,

însuşi directorul C.I.A. dădea ordinul ca raportul respectiv săi fie comunicat generalului de brigadă Charles Ferguson, de la Londra.

VII

Raul Montera ieşi pe terasa casei din strada Vincente Lopez Floreda şi coborî în grădină, cu o plăcere vizibilă. Copacii bătrâni foşneau sub adierea vântului, apa susura în fântânile arteziene, iar mirosul florilor se amesteca cu cel al pământului ud. Dincolo de zid se vedea scânteind Rio de la Plata, sub razele asfinţitului.

Mama sa împreună cu Linda stăteau lângă o fântână arteziană, pe terasa de jos. Linda îl văzu cea dintâi. Scoase un strigăt de bucurie şi se năpusti spre el, cu braţele deschise. Era îmbrăcată într-un costum de călărie: pantaloni bufanţi, un pulover galben iar părul şi-l legase la spate.

— Tată, n-am ştiut! N-am ştiut că o să vii!

Şi i se aruncă în braţe, îl strânse la piept, apoi se dădu un pas înapoi, plină de mândrie.

— Te-am văzut la televizor, când ai fost la Rio Gallegos, împreună cu generalul Lami Dozo. Te-au văzut şi toate colegele din clasa mea.

— Nu zău?

— Am văzut şi avioanele *Skyhawk* din „Valea Morţii". Eu ştiam că tu pilotai unul dintre ele.

— „Valea Morţii"? spuse Montera uimit. Da' de unde ştii tu despre aşa ceva?

— Păi nu aşa spun piloţii locului ăluia unde coboară în picaj asupra flotei britanice? Două fete din clasa mea şi-au pierdut acolo fraţii.

Şi se lipi din nou de el.

— Îmi pare atât de bine că te văd fără să fi păţit nimic! O să pleci din nou?

— Da, dar nu la Gallegos. Mâine dimineaţă o să plec cu avionul la Paris.

Se îndreptară împreună spre masa de pe terasă. Mama lui Raul îl privea. Destinsă, elegantă, fardata şi coafată impecabil, părea cu cincisprezece ani mai tânără decât cei şaizeci şi doi de ani pe care îi avea.

— Trebuia să mă duc la manej, spuse Linda, dar n-o să mă mai duc.

— Asta este o prostie, replică dona Elena. Eu zic dimpotrivă, să te grăbeşti. Tatăl tău o să mai fie aici şi când o să te întorci.

Linda se întoarse spre Montera.

— Îmi promiţi?

— Pe cuvântul meu de onoare.

Linda o luă la fugă spre scară şi începu să urce treptele câte două. Montera se întoarse către dona Elena şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Mamă, îi spuse el, după cei sărută mâinile, ce bine-mi pare că te văd!

Dona Elena se uită atentă la figura sa trasă şi la ochii obosiţi care o priveau.

— Doamne Sfinte, murmură ea, Copilul meu, ce ţi-au făcut?

Fiind o fire închisă îşi stăpânea reacţiile, învăţase de ani şi ani de zile ca niciodată să nu-şi exteriorizeze prea mult gândurile. Relaţiile cu fiul său fuseseră din-totdeauna foarte distante.

Brusc uită toate acestea şi, după ce se ridică din scaun, se aruncă în braţele lui Raul.

— Doamne, ce bine că eşti teafăr... Ce bine este...

— Mamă...

De când fusese mic nu-i mai spusese aşa. Simţi cum ochii i se umeziseră.

— Hai, vino şi stai jos. Spune-mi totul.

Montera îşi aprinse o ţigară, se aşeză în fotoliul de răchită şi simţi cum întreaga fiinţă i se destinse.

— Doamne, ce bine e!

— Şi chiar nu te mâi întorci?

— Nu.

— Trebuie să-i mulţumesc Sfintei Fecioare că sa întâmplat una ca asta. Un om la vârsta ta, să piloteze un avion cu reacţie! Raul, asta este nebunie curată! Este o minune că te afli aici, lângă mine.

— Probabil că aşa e. O să aprind şi câteva lumânări.

— O să aprinzi câteva lumânări Sfintei Fecioare sau Gabriellei?

Montera se întunecă la faţă. Dona Elena îi spuse imediat:

— Dă-mi şi mie te rog o ţigară. Auzi, să nu crezi că sunt proastă. Te-am văzut de trei ori la televizor cu avionul tău. Numele Gabriellei de pe botul avionului se vedea de la o poştă. Cine este, de fapt?

— Este femeia pe care o iubesc, răspunse el simplu, exact aşa cum îi spusese lui Lami Dozo.

— Atunci, povesteşte-mi despre ea.

Montera începu să vorbească despre Gabrielle, umblând agitat în jurul mamei sale. După ce termină, Dona Elena fu nevoită să admită:

— După câte zici tu, pare a fi o femeie cu totul remarcabilă.

— E mai mult decât atât, marnă! Este cea mai extraordinară fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată. În orice caz, extraordinară pentru mine. M-am îndrăgostit de ea de cum am văzut-o. Şi nu neapărat din cauza frumuseţii ei. Există în ea o

bucurie de, a trăi care depăşeşte cu mult pasiunea fizică.

Şi brusc izbucni în râs şi ridurile de pe faţă parcă-i dispărură. Aerul de extenuare îi dispăruse, de asemenea.

— Mamă, este minunată în toate privinţele. Din-totdeauna am crezut că în viaţă există ceva special. Ei bine, ea este acest ceva special.

Dona Elena Llorca de Montera respiră adânc.

— Prin urmare, asta ar fi totul, nu-i aşa? Presupun că o să mă prezinţi Gabriellei când o să consideri tu necesar... Bine, acum spune-mi pentru care motiv pleci în Franţa.

— Mamă, îmi pare rău, dar să ştii că nu-ţi pot spune. Esste secret militar însă pot să-ţi dau o indicaţie: mă duc pentru ceea ce preşedintelui nostru îi place să spună „Cauza noastră". Crede că o să, reuşesc în misiunea asta şi astfel noi o să câştigăm războiul.

— Şi chiar aşa să fie?

— Dacă Galtieri crede aşa ceva, atunci asta se datorează faptului că îşi permite să creadă ceea ce vrea el. Hm, cauza...

Se îndepărtă până la marginea terasei cu privirile aţintite spre fluviu.

— Mamă, până în prezent am pierdut jumătate din piloţii noştri. Jumătate, mă auzi? Nu-i aşa că în ziare nu sa scris despre asta? Mulţimea scandează tot felul de lozinci şi agită steaguri. Galtieri ţine discursuri, dar în realitate, în golful San Carlos, este un adevărat măcel.

Dona Elena se ridică din fotoliu, se duse lângă el şi-l luă de braţ.

— Raul, hai să intrăm în casă, îi spuse ea impasibilă.

Şi împreună se îndreptară spre scară.

*

În Cavendish Square, Ferguson, aplecat peste birou, recitea pentru a nu ştiu câta oară telexul decodificat trimis de C.I.A.

Harry Fox îşi făcu apariţia, cu două dosare în mâini.

— Domnule general, totul se află aici. Totul despre Felix Donner.

— Ia spune-mi, Gabrielle este aici sau sa dus la Paris?

— Nu, este tot aici, în Kensington Palace Gardens. Aseară am fost la restaurantul Langans şi am văzut-o împreună cu nişte prieteni. Dar de ce mă întrebaţi?

— Păi, Harry, mi se pare evident. S-a arătat sensibilă la farmecul lui Raul Montera şi reciproc. Mi se pare că putem profita de lucrul ăsta.

Îl privi pe Fox drept în ochi şi ridică mâna.

— Harry, să nu începi să-mi faci morală. Acum, ne jucăm dea războiul şi nu de-a altceva.

— Aşa o fi, domnule general, dar există zile în care aş prefera să fi avut o altă

meserie.

— Acum nu-i momentul pentru aşa ceva. Auzi, cei cu Donner ăsta? Spune-mi câte ceva despre el. Ceva mai semnificativ.

— Este un multimilionar în lire sterline. Corporaţia Donner Development are o gamă largă de activităţi. Construcţii, transporturi maritime, electronică, tot ce poate aduce beneficii.

— Şi el, ca om?

— Este foarte popular în presă. Şi-a început afacerile în domeniul imobiliar, dar destul de modest. Apoi, în criza din anii 60, a dat lovitura.

— Şi se menţine?

— Este chiar în fruntea oamenilor de afaceri. Aşa că, date fiind împrejurările şi contul său în bancă, mi se pare ciudat că se aruncă într-o afacere ca asta, chiar şi pentru două sau trei milioane de lire.

— Aşa este, spuse Ferguson, privind lung dosarul din faţa lui, cu sprâncenele încruntate. Harry, să ştii că eu simt peştele stricat de la o poştă. Şi nu orice peşte, ci pe ăla mare. Înainte de toate, este vorba despre intermediarul ăla rus. Cum se face că Nikolai Belov, după ce a discutat cu Garcia, a putut şti că Donner o să fie în stare să aranjeze afacerea?

— Aveţi dreptate. Şi ce înseamnă asta, domnule general?

— Faptul că Felix Donner este orfan, mi se pare un lucru foarte comod pentru el. Iar toţi camarazii săi de arme din Coreea se pare că au murit în captivitate, nu?

Tăcerea se prelungi.

— Domnule general, vă gândiţi oare la ceea ce mă gândesc eu? întrebă Fox.

Ferguson se ridică din fotoliu, se îndreptă spre şemineu şi-şi aţinti ochii asupra flăcărilor.

— Este un om de afaceri foarte respectat. N-ar avea nici un sens, spuse Fox.

— Îţi aminteşti că nici afacerea Gordon Lonsdale nu a avut nici un sens? Şi ăla era un om de afaceri foarte respectat. Un canadian, mă rog, aşa era pentru toată lumea. Chiar şi astăzi, după ce au trecut atâţia ani, tot mai persistă îndoieli cu privire la adevărata sa identitate.

— Numai că de fapt, era rus. Şi spion, pe deasupra.

— Corect.

— Credeţi că Donner ăsta ar putea fi un alt Lonsdale?

— Să zicem că pentru moment ar fi o ipoteză. În cealaltă variantă, nu ar fi decât un om de afaceri fără nici, un scrupul, care încearcă să-şi rotunjească veniturile. O să vedem.

— Şi acum, ce facem? Îl arestăm?

Ferguson se întoarse la birou.

— Este cam dificil atâta vreme cât se află în Franţa. Mă rog, aş putea trage

nişte sfori sus de tot. Dar dacă ne declarăm pe faţă intenţiile, atunci o să facem valuri şi riscăm să pierdem avantajul pe care îl avem. Harry, trebuie să-l prindem cu mâţa-n sac. Sunt convins că, în felul ăsta, o să avem mai mult de câştigat. O să punem mâna pe toate legăturile K.G.B.-ului din ţara noastră. Bineînţeles, dacă presupunerile noastre se vor adeveri.

— Aşa este.

— Da, dar nici măcar nu ştim ce pune la cale. Nici măcar Garcia nu ştie mare lucru despre toată afacerea asta. Tot ceea, ce poate spune la o adică este că Donner ia garantat furnizarea unor rachete *Exocet*, săptămâna viitoare. Nu, e clar, trebuie să punem pe urmele lui pe cineva care să ne ţină la curent, clipă de clipă, cu ceea ce face.

— Domnule general, dar cum să reuşim aşa ceva? întrebă Fox.

— Păi, e foarte simplu. Cheia întregii afaceri este colonelul Raul Montera, iar legătura noastră cu Montera se numeşte Gabrielle Legrand.

După o tăcere prelungită, Fox remarcă:

— Aveţi dreptate, dar, pe de altă parte, Gabrielle nu ne prea are la inimă..

— Trebuie să defilăm cu soldaţii pe care îi avem. Dă-i un telefon.

În acel moment, telefonul roşu începu să sune în surdină. Ferguson răspunse aproape imediat.

— Ferguson.

Ascultă în tăcere, cu o figură gravă, după care spuse:

— Bineînţeles.

Apoi închise.

— Probleme? întrebă Fox.

— Era directorul general. Mi-a spus că Primul ministru vrea să mă vadă.

*

Din principiu, lui Donner nu-i plăceau avioanele mici care, pe lângă faptul că erau zgomotoase şi nu prea sigure, mai erau şi lipsite de cel mai elementar confort, însă avionului pe care îl închiriase Stavros, Donner nu-i putu găsi nci-un cusur. Era vorba despre un avion *Chitftain Navajo*, cu un interior civilizat, în care se găseau chiar şi mese la care se putea sta.

Decolară de pe un mic aerodrom particular situat la periferia Parisului, în apropiere de Brie-Comte-Robert. După informaţiile luate de Stavros, pilotul avionului trecuse de treizeci de ani, părăsise aviaţia franceză în împrejurări destul de dubioase. În prezent, conducea o mică firmă de avioane-taxi, şi nu punea niciodată întrebări în situaţiile în care suma primită pentru serviciile prestate de el depăşea o anumită valoare. Era exact omul de care aveau nevoie, dacă nu se punea la socoteală faptul că îi cam plăcea să bea.

Survolară regiunea Vendee în direcţia ţărmului, la sud de Saint-Nazaire. Donner se aplecă spre pilot, iar acesta îi spuse:

— O să aterizăm la Lancy. În timpul ocupaţiei germane, a fost un aeroport al

avioanelor de vânătoare din *Luftwaffe*. Un tip a încercat sa facă acolo un aeroclub, dar nu a reuşit. Nu a avut nici un client.

Donnel îi arătă un pătrat roşu pe hartă.

— Ce înseamnă chestia asta?

— Este vorba despre un spaţiu aerian interzis. Din cauza unei insuliţe din larg, numită Roc. Un fel de poligon de trageri militar. Sectorul ăsta trebuie teoretic evitat, dar să nu vă faceţi griji, sunt un bun pilot.

Peste douăzeci de minute, aterizară la Lancy. Pe lângă turnul de control se mai aflau şi patru hangare, dar între pistele de aterizare iarba crescuse în voie, şi totul avea un aspect dezolant.

În faţa unei barăci se afla parcat un Citroen negru. De cum atinse avionul pista, Wanda Jones ieşi din maşină. Era îmbrăcată în blue-jeans şi cu o scurtă de piele. Părul îi era strâns cu o eşarfă de mătase.

Donner coborî din avion, îşi petrecu braţul în jurul umerilor ei şi o sărută.

— Unde ai găsit maşina asta?

— Am închiriat-o de la garajul din Saint-Martin. Şi cred că am dat peste ceea ce voiai. La vreo opt kilometri de aici şi cam la aceeaşi distanţă de coastă.

Şi scoase din buzunar o legătură de chei.

— Agentul imobiliar mi-a dat cheile astea. I-am explicat că patronul meu nu are timp pentru toate fleacurile. Sunt sigură că este convins că aici se vor instala nişte îndrăgostiţi la sfârşit de săptămână.

— La ce altceva s-ar fi putut gândi uitându-se la tine? o întrebă Donner. Bine. Atunci, hai să mergem. Iani, treci la volan!

Stavros se aşeză la volan şi Wanda se urcă în spate. Donner se întoarse către Rabier, care aştepta lângă avion:

— Peste două ore, ne întoarcem la Paris.

— Cum doriţi, domnule.

Doner se urcă lângă Wanda şi maşina porni.

*

Locul se numea „Casa Albă". Corpurile de case, ascunse într-o văioagă mărginită de un pâlc de fagi, păreau imense. Pe vremuri fuseseră probabil impunătoare. Însă trecerea timpului le marcase vizibil.

Donner coborî din Citroen, se îndreptă spre casă şi-şi aţinti privirea asupra uşii de la intrare, a cărei vopsea verde era crăpată.

— Paisprezece camere şi nişte grajduri în spate, îi spuse Wanda. Are încălzire centrală destul de modernă, iar rezervoarele cu motorină sunt pline. Cred că pentru câteva zile...

— De ce este nelocuită?

— Proprietarul lucrează la Ministerul Cooperării, în Pacific. Acum doi ani i-a murit mama şi intenţionează ca la pensie să se stabilească aici. Aşa că nu are de

gând să vândă. Casa este în întregime mobilată. Agentul imobiliar o închiriază în timpul lunilor de vară turiştilor, iar în restul timpului casa rămâne goală.

Wanda deschise uşa şi intră. În interior, se simţea un uşor iz specific caselor nelocuite de multă vreme, însă tot ce se afla înăuntru, lambriurile, mobilele din acaju, covoarele persane, păstrau o nostalgie a trecutului.

— Are tot confortul. Imaginează-ţi decorul ăsta cu instalaţia de încălzire pusă în funcţiune şi nişte buşteni aprinşi în şemineu. Nu am făcut o treabă bună?

— Minunată, încuviinţă Donner. Să-i spui agentului imobiliar că sunt de acord.

— I-am şi spus.

Donner o luă în braţe.

— Eşti o mică şmecheră, nu-i aşa?

— Câteodată. Însă am un singur scop, şi anume, să-ţi fiu pe plac.

Ca de fiecare dată, Wanda îl excita, însă nu, era nici locul şi nici momentul. O sărută rapid şi se îndepărtă de ea.

— Bine, e în regulă. Acum, arată-mi Saint-Martin. Se poate vedea de aici insula Roc?

— Se poate, dar numai când este senin, şi atunci, abia la orizont.

— Să nu mai pierdem nici un minut.

Şi Donner ieşi. Când Wanda se întoarse pentru al urma, observă cum Stavros o privea fix, ca de fiecare dată. Figura sa enigmatică şi ochii săi cruzi păreau că exprimă ceva special în privinţa ei. Wanda trecu repede prin faţa lui. Stavros o urmă.

*

Saint-Mărtin era un sat ca oricare altul. Nu mai mult de cinci sau şase sute de locuitori, străduţe înguste şi pavate, case cu acoperişurile din ţigle roşii, un port mic cu un singur chei, la care acostau treizeci sau patruzeci de bărcuţe de pescari.

La chei încă se mai găsea ancorată o şalupă militară, folosită pentru debarcări. De fapt, era un fel de cochilie de oţel, de un verde deschis, cu două obloane maxi rabatabile. În interiori şalupei se zărea un camion al armatei. Sub ochii lor, şalupa părăsi pontonul de care era ancorată şi se îndreptă spre largul mării.

— Va să zică, ăsta este mijlocul lor de transport către insulă, spuse Donner.

— Se pare că da.

— După câte mi-a spus Paul Bernard, ofiţerul care comandă baza are şi o vedetă rapidă, de care este foarte mândru.

— Bine. De fapt, excelent.

Îşi continuară drumul către ieşirea din sat, apoi o luară pe un drumeag de-a lungul coastei, până în momentul în care Stavros, urmând indicaţiile Wandei, coti printre două stânci şi o apucă de-a lungul unei cărări, prin câmp.

Donner şi Wanda îl urmară şi, în timp ce Stavros înainta spre faleză, Wanda îi

întinse lui Donner binoclul, în depărtare, se zărea golful. Cine se aventura pe cărarea şerpuită de pe peretele de granit, avea nevoie de curaj, nu glumă... Văzduhul era împânzit de strigătele pescăruşilor care zburau în stoluri mari, întunecând cerul.

Insula Roc nu era decât o pată sumbră în depărtare, însă, văzută prin binoclu, prinse brusc viaţă. Îşi merita din plin numele: faleze masive se ridicau vertical chiar din mare, acoperite pe vârf cu ceva verdeaţă. Nu se vedea nici o clădire, dar; Donner ştia deja că acestea se găseau în partea ascunsă vederii.

Renunţă să mai privească prin binoclu.

— Perfect, hai să ne întoarcem.

Reveniră în locul unde lăsaseră maşina şi urcară în ea. Stavros băgă în marşarier şi porni.

*

Ajunseră în apropiere de „Casa Albă." La câteva sute de metri, după ce cotiră pe drumul ce ducea spre Lancy, Donner se aplecă în faţă şi-şi puse mâna pe umărul lui Stavros.

— Opreşte-te puţin. Ce-i acolo?

Într-un luminiş din pădure se vedeau trei căruţe în jurul unui foc. Căruţele erau deteriorate, şubrede şi cu coviltirele de pânză peticită. Degajau o impresie de sărăcie deprimantă, care se adăuga fustelor zdrenţuite ale celor patru femei, ghemuite lângă foc, ce sorbeau ceva din nişte cutii de conserve, cât şi copiilor îmbrăcaţi în haine ferfeniţite, care se jucau în apropierea unui pârâu cu nişte cai slăbănogi.

— Ăia sunt cumva ţigani? întrebă Donner.

— Da, sunt ţigani. Agentul imobiliar mi-a spus că îşi au sălaşul prin apraopiere dar m-a liniştit asigurându-mă că sunt inofensivi;

— Hm, ce interes ar fi avut ca să zică pe dos? Iani, ia vino cu mine, i se adresă el lui Stavros. Chestia asta pică la fix.

Coborâră din maşină şi se îndreptară spre pădure. Femeile îşi ridicară privirile spre ei curioase, dar nu scoaseră nici o vorbă. Ajuns lângă ele, Donner se opri şi cu mâinile în buzunare, le întrebă în franceză:

— Unde este şeful?

— Aici, domnule.

Bărbatul care apăru de după copaci era bătrân, de cel puţin şaptezeci de ani. În mâna dreaptă ţinea o puşcă de vânătoare. Costumul său de tweed fusese cârpit de mai multe ori. De sub bereta albastră de pe cap, părul alb îi ieşea în plete dezordonate. Figura lui ridată şi nebărbierită avea culoarea unei statuete din lemn de stejar.

— Cum te cheamă? îl întrebă Donner.

— Maurice Gaubert, domnule. Pot să va întreb acelaşi lucru?

— Eu sunt Donner! Sunt noul locatarul „Casei Albe". Mi se pare mie, sau cumva

va-ţi stabilit pe proprietatea mea?

— Domnule, poate că nu ştiţi, dar în fiecare an, noi venim aici în perioada asta. N-am făcut niciodată cuiva nici un fel de problemă.

Tânărul care apăruse lângă el era de statură mijlocie. Figura îi era anemică şi lipsită de energie. Şi el era nebărbierit iar hainele pe care le purta erau la fel de peticite ca şi ale lui Gaubert. Sub şapca de stofă, părul negru îi era soios. În mâna dreaptă avea o puşcă de vânătoare, iar cu stânga ţinea de urechi doi iepuri.

Donner îl examină din cap până-n picioare. Gaubert bâigui:

— Este fiul meu, Paul.

— Da, fiul tău, dar mi se pare că iepurii sunt ai mei: Mă întreb ce-ar zice de o chestie ca asta jandarmii din Saint-Martin.

Bătrânul Gauberfişi depărta braţele.

— Domnule, vă rugăm. Oriunde ne-am duce, mereu ni se întâmplă acelaşi lucru. Lumea ne scuipă, dar copiilor noştri le este foame.

— Bine, răspunse Donnerr scoţându-şi portofelul. Puteţi rămâne.

Luă câteva bancnote de zece franci şi le băgă în buzunarul de la piept al cămăşii lui Gaubert.

— Asta ca să-ţi dovedesc că sunt un om bun. Să ştii că nu-mi plac necunoscuţii şi nici ăia care dau târcoale: M-ai înţeles?

Bătrânul luă bancnotele, le examină atent şi-i zâmbi lui Donner.

— Da domnule, v-am înţeles.

— Să fiţi atenţi, şi să vă uitaţi prin jur, până mă întorc eu sau prietenul meu.

— Domnule, vă puteţi bizui pe noi, îi răspunse Gaubert, în timp ce-i trase un şut fiului său, care se uita la Wanda cu ochii holbaţi.

Donner şi Stavros se urcară în maşină în timp ce Stavros porni, motorul, Wanda întrebă:

— Şi acum

— La Paris. Trebuie să mă întâlnesc cu pilotul ăla argentinian. Montera. Garcia mi-a spus că are la activ douăsprezece misiuni, în Malvine şi cu toate astea a supravieţuit.

— Înseamnă că este un fel de erou, spuse Wanda. Credeam că a trecut moda ăstora.

— Şi eu credeam. Dar individul există în carne şi oase şi se potriveşte la fix planului meu. După ce o să termin cu el, o să fie celebru în toată lumea.

Îşi puse braţul pe umerii Wandei şi se lăsă cu spatele pe bancheta maşinii.

VIII

Datorită situaţiei din arhipelagul Malvinelor, în Downing Street lumea începuse să demonstreze, ceea ce obligă poliţia să intervină. Cea mai mare parte din stradă era blocată.

Ferguson arătă permisul său special de liberă trecere şi maşina în care se afla putu să depăşească barajul poliţiei. Cu cinci minute înainte de ora la care avea fixată întâlnirea cu Primul Ministru, coborî din maşină în faţa numărului 10. Agentul de pază îl salută şi uşa se deschise, mai înainte ca Ferguson să pună mâna pe clanţă.

Îl întâmpină un consilier tânăr.

— Domnule general, vă rog să poftiţi pe aici. Primul ministru vă aşteaptă.

Ferguson urcă alături de el pe marea scară, trecând pentru a nu ştiu câta oară în cariera sa pe lângă portretele vechilor primminiştri care îşi câştigaseră celebritatea: Petei, Wellington, Disraeli, Gladstone. Acest lucru îi dădea de fiecare dată un sentiment pătrunzător de participare activă la istoria ţării sale, întrebându-se mereu dacă femeia care ocupa în prezent acest post încerca aceeaşi senzaţie. Se părea că da. Oare nu avea ea, mai mult ca oricine, simţul istoriei şi al destinului? Ferguson se întrebă dacă aventura declanşată în insulele Falkland ar fi fost oare posibilă fără îndârjirea şi curajul lui Margaret Thatcher.

Ajunşi pe culoarul de la primul etaj, tânărul bătu la o uşă, o deschise şi îl pofti pe Ferguson să intre.

— Doamnă, a sosit domnul general Ferguson.

După ce acesta intră, tânărul închise uşa şi dispăru.

Biroul era la fel de elegant ca şi în timpul ultimei vizite făcute de Ferguson. Pereţii tapetaţi într-un verde deschis, perdelele de culoarea aurului vechi şi mobilierul confortabil dovedeau un gust de bună calitate. Dar, ca întotdeauna, nimic nu întrecea eleganţa femeii aşezate în spatele biroului. Îmbrăcată într-un taior albastru impecabil, cu o bluză albă,avea părul blond coafat perfect, îşi ridică spre el privirea calmă:

— Generale, ultima oară când ne-am văzut, s-a întâmplat în legătură cu un posibil atentat îndreptat împotriva mea.

— Da, doamnă, aşa este.

— Eforturile dumneavoastră legate de această problemă nu au fost încununate de succes. Dacă asasinul nu s-ar fi răzgândit...

Îşi lăsă fraza neterminată şi peste câteva clipe continuă:

— Am observat că directorul general al serviciului de informaţii a considerat nimerit să vă încredinţeze conducerea operaţiunile legate de afacerea *Exocet*.

— Da, doamnă.

— Am remarcat ca libienii intenţionau să furnizeze Argentinei un supliment din

aceste rachete, dar au renunţat, ca urmare a presiunilor exercitate de prietenii noştri asupra lumii arabe.

— Este cât se poate de exact.

— Există vreo şansă ca Peru să-i ajute?

— Doamnă, ne-am ocupat deja de rachetele peruviene. Am...

— Domnule general, te rog, scuteşte-mă de detalii. Va să zică, rămâne doar Franţa. Am primit din partea, preşedintelui Mitterand asigurarea că embargoul asupra armelor va rămâne în vigoare.

— Îmi pare bine că aud acest lucru, doamnă.

Margaret Thatcher se ridică, se apropie de fereastră şi privi pe geam.

— Domnule general, dacă o singură rachetă *Exocet* nimereşte ori pe Hermes ori pe Invincible, atunci întreaga evoluţie, a conflictului v-a avea de suferit. Aproape cu siguranţă că vom fi nevoiţi să ne retragem.

Se întoarse cu faţa la el şi continuă:

— Domnule general îmi poţi garanta că nici o rachetă *Exocet* nu va ajunge în Argentina, indiferent în ce mod?

— Nu doamnă, nu vă pot garanta lucrul acesta.

— Atunci, vă sugerez să procedaţi astfel încât lucrul acesta să nu se întâmple, spuse ea calm. Grupa a IV-a are puteri depline, care îi sunt acordate chiar din acest birou. Folosiţi-le, domnule general, folosiţi toate mijloacele pentru a ne apăra oamenii din Atlanticul de Sud pentru a ne apăra pe noi toţi.

— Mulţumesc, doamnă. Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, să fi-ţi sigură de lucrul acesta.

Ferguson deschise uşa şi ieşi. Ochii foştilor primminiştri păreau că se uită după el tot timpul cât cobora scările. În sinea lui se întrebă dacă era pe cale să-şi asigure un loc, cât de mic, în istorie. Probabil că nu... Chiar dacă totul avea să meargă ca pe roate, era genul de lucruri pe care lumea l-ar fi dezminţit ulterior. Zâmbi. Tânărul consilier se înclină în faţa lui şi-i deschise uşa.

*

În liftul din blocul din Kensington Palace Gardens, Harry Fox se întoarse spre Ferguson.

— Ne pierdem vremea: Când am încercat să vorbesc cu ea la telefon, m-a trimis la plimbare.

— Bine, vedem noi, mormăi generalul.

După ce ieşiră din lift, Ferguson se îndreptă spre apartamentul Gabriellei şi bătu la uşă. Peste câteva clipe, aceasta se întredeschise, menţinută de lanţul de siguranţă. Gabrielle întrebă:

— Ce vreţi?

— Să stăm de vorbă.

— Nu am chef să vă ascult. Plecaţi!

Încercă să închidă uşa, dar Ferguson îşi băgă vârful pantofului în deschizătură.

— Este vorba despre Raul Montera.

Gabrielle îi aruncă o privire golită de orice expresie după care ridică lanţul de siguranţă şi le întoarse spatele. Ferguson o urmă, iar Fox închise uşa.

Gabrielle se opri în faţa şemineului şi, cu toate că fuma rar, îşi aprinse o ţigară:

— Bine, spune ce ai de spus şi nu mai pierde vremea.

Furia care pusese stăpânire pe ea o făcea parca şi mai frumoasă. Ochii îi scăpărau. Ferguson se hotărî să intre direct în miezul problemei:

— Raul, Montera soseşte mâine la Paris, pentru a contacta pe un anumit Felix Donner, pe care guvernul argentinian îi crede capabil să facă rost de nişte rachete *Exocet*. Trebuie să aflu ce pun la cale şi săi împiedic să-şi ducă planul la bun sfârşit. Vreau să pleci la Paris, să iei legătura cu Montera şi să faci ce trebuie ca să ne ajuţi să-i împiedicăm să pună mâna pe rachete.

— Ai înnebunit? N-o să mai lucrez niciodată pentru voi. M-ai auzit? Niciodată!

— Nu se pune problema să lucrezi pentru noi, ci să-ţi faci datoria. Eşti doar un agent britanic.

— În acelaşi timp, sunt cetăţean francez. Lucrul ăsta mă face neutră.

— Imposibil, spuse Ferguson, fără a ridica vocea. Fratele tău vitreg, sublocotenentul Richard Brindsley, este pilot de elicopter la bordul portavionului *Invincible*, după cum ştii foarte bine.

— Încetează! strigă ea, la capătul răbdărilor. Refuz să te mai ascult!

— Face parte din escadrila 820, continuă Ferguson fără milă, în aceeaşi escadrilă este şi prinţul Andrew. Dă-mi voie să-ţi descriu una dintre cele mai periculoase misiuni ale acestei escadrile. Elicopterele *Sea King* servesc de multe ori drept momeală pentru a atrage rachetele *Exocet*. Prinţul Andrew, fratele tău şi ceilalţi camarazi ai lor zboară cu elicopterele deasupra oceanului, încercând să atragă rachetele *Exocet*, care nu pot zbura mai sus de zece metri de suprafaţa apei. În felul ăsta, se încearcă protejarea portavionului. Toată măiestria constă în a se înălţa rapid în ultima clipă, ca rachetele să treacă pe sub ei. Din păcate, mai sunt şi rachete care pot zbura peste limita asta de zece metri. Aşa că-ţi dai singură seama ce se poate întâmpla într-un asemenea caz.

Gabrielle parcă îşi ieşise din minţi şi frica o făcuse şi mai furioasă.

— Nu înţelegi, refuz să te mai ascult! Lasă-mă în pace!

— Să vorbim acum despre prietenul tău Montera. Este un bărbat cuceritor, aşa cum a fost întotdeauna dar în războiul ăsta ne este duşman. Gabrielle, ţine minte asta. Un duşman care, timp de o săptămână, a pilotat un avion *Skyhawk*, cu trei tone de bombe la bord, destinate flotei britanice din golful San Carlos. Mă întreb care or fi fost vasele scufundate la care şi-a adus contribuţia.

Gabrielle se întoarse cu spatele. Ferguson îi făcu un semn din cap lui Fox şi ieşi din apartament. Fox îl urmă, închizând uşa în urma sa. Generalul îl aştepta în dreptul liftului, cu figura posomorâtă.

— V-am spus eu că o să fie pierdere de timp.

— Fii serios, îi răspunse Ferguson. O s-o facă.

Liftul începu să coboare.

— Harry, Gabrielle are nevoie de cineva care să o ajute. Un agent de încredere, un bărbat pe care să se poată bizui. Ştii cumva unde se află acum Tony?

— În spatele liniilor argentinienilor. Împreună cu trupele speciale. Undeva, prin Faikland Sound.

— Da. Aşa este. M-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de el, aşa că aseară am dat dispoziţii în acest sens. Prioritate zero. Am ordonat să fie luat de pe front. Un submarin îl va lua de acolo şi-l va lăsa în Uruguay. Montevideo este doar la patru ore de zbor de Paris. Oamenii noştri de la ambasada din Montevideo, o să-i dea actele necesare.

Ieşiră din clădire şi se îndreptară spre maşină.

— Harry, ştiu ce ai în minte, aşa că nu te mai obosi să-mi spui. Sunt cel mai mare ticălos de pe suprafaţa pământului.

*

Belov şi Garcia se aşezară în faţa lui Donner, în apartamentul acestuia şi aşteptară până când Wanda le turnă cafeaua.

— Mulţumesc, îi spuse Donner. Vezi ce corespondenţă am de la societăţile din Londra şi spune-i lui Iani să nu se mişte de aici. S-ar putea să am nevoie de el.

În timp ce Wanda ieşea, Donner se întoarse sprâ Garcia:

— Deci, colonelul Montera soseşte mâine? Presupun că mi-ai adus dosarul pe care l-am cerut despre el. Îmi place să ştiu cu cine lucrez.

— Bineînţeles că vi l-am adus.

Şi Garcia scoase din servieta diplomat un dosar pe care îl întinse lui Donner. Acesta îl deschise, se uită la fotografia lui Montera, după care frunzări rapid dosarul.

— Excelent, spuse el la urmă. Te-ai ocupat de locul unde va locui?

— M-am gândit că ar fi mai bine să evităm hotelul, iar despre ambasadă nici nu poate fi vorba. Aşa că i-am închiriat un mic apartament mobilat într-un bloc rezidenţial din Neuilly, lângă Bois de Boulogne. Acestea sunt adresa şi numărul de telefon.

Şi îi dădu lui Donner o carte de vizită.

— Voi lua legătura cu el cum ajunge.

— Domnule Doner, când o să-mi daţi mai multe detalii în legătură cu ceea ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă Garcia pe un ton cam exasperat; Până acum nu mi-aţi spus nimic despre locul de unde speraţi să obţineţi rachetele *Exocet*.

— Şi nici nu intenţionez s-o fac, răspunse Donner. În orice caz, nu înainte de ultima clipă. Afacerea asta este extrem de delicată. Cu cât mai puţine persoane cunosc proveniența acestor rachete, cu atât va fi mai bine. Îmi pare rău, dar aşa

lucrez eu. Sigur că da, dacă nu vă convin metodele mele, încă mai aveţi timp să renunţaţi.

— Doamne Sfinte, nici prin gând numi trece aşa ceva! se grăbi Gracia să-l asigure. Nici măcar o clipă nu m-am gândit la una ca asta.

— Bine, atunci totul este clar. Acum vreţi să ne lăsaţi singuri câteva clipe? Wanda o să vă servească cafeaua în salon.

După ce Garcia ieşi, Belov izbucni:

— Ăştia sunt nişte amatori! Ce naiba putem face cu ei?

— În orice caz, săi împiedicăm să ne facă vreun rău. L-am prevenit deja pe Paul Bernard ca în nici un caz să nu-i spună lui Garcia nimic din ceea ce vom discuta.

— Cu alte cuvinte, Garcia nu trebuie să ştie că te interesează insula Roc?

— Exact.

— Dar poţi avea încredere în Bernard?

— Ah, sigur că da! Profesorul a intrat în priză. Consideră toată chestia asta ca pe un fel de cruciadă. Nu am vrut să fiu foarte clar, aşa că este convins că o să încerc să pun mâna pe unul dintise camioanele Centrului de Cercetări Aerospaţiale care transportă din când în când rachete *Exocet* spre insulă. Dacă mi-ar cunoaşte adevăratele intenţii, cu siguranţă că nu ar fi atât de încântat.

— Şi pe urmă, ce o să se întâmple cu el?

— Bănuiesc că o să fie victima unui proces de conştiinţă. Probabil că o să fie găsit mort cu un pistol în mână şi cu o scrisoare alături, în care îşi va motiva sinuciderea ca urmare a remuşcărilor de a fi participat la un complot împotriva propriei sale ţări, furnizând rachete *Exocet* argentinienilor. Serviciile de informaţii franceze nu vor întâmpina nici o dificultate să demonstreze că a participat la o importantă asistenţă tehnică, încă de la începutul ostilităţilor. După cum spune Garcia, a vorbit de multe ori la telefon cu Buenos Aires, pentru a le da lămuriri. Totul s-a desfăşurat ca la carte. La urma urmelor, Franţa este o ţară democrată. Bravo pentru presa liberă.

— Vă gândiţi la toate, nu-i aşa?

— Încerc. A, să nu uit. Există un lucru în care mai putea ajuta. Am nevoie de nişte oameni de încredere.

— Câţi?

— Păi, să zicem vreo şapte sau opt. Împreună cu Stavros şi cu mine, am fi zece. Să fie însă profesionişti. Nu am nevoie de oameni care să gândească. Să fie în stare să ucidă dacă primesc suficienţi bani.

— În cazul ăsta, ne putem adresa la „Union Corse" spuse Belov.

„Union Corse" era cea mai importantă dintre organizaţiile criminale din Franţa. Un fel de Mafia de temut, ale cărei tentacule se întindeau peste tot, chiar până în sistemul juridic şi guvernamental.

Donner dădu din cap.

— Nu cred că ar fi bine. Or fi ei nişte gangsteri, totuşi au ceva patriotism în sânge. Asta este boala francezilor, Nikolai. Încă nu ţi-ai dat seama? Chiar şi comuniştii se consideră francezi, înainte de orice altceva.

— Am înţeles, răspunse Belov. Avem şi alte legături. Din câte înţeleg eu, este nevoie mai curând de mercenari, decât de nişte asasini ordinari, nu?

— Pot fi şi nişte asasini ordinari, dar să fi făcut armata. Precis că după atâţia ani de război în Anglia, se poate găsi o mulţime de asemenea indivizi.

— O să mă ocup de asta.

Donner deschise un sertar, scoase o foaie de hârtie şi i-o dădu lui Belov.

— Am nevoie şi de lucrurile pe care le-am scris pe lista asta.

Belov îşi aruncă ochii pe foaia de hârtie şi întrebă mirat:

— Aveţi de gând să plecaţi la război, după câte scrie aici, nu?

În acel moment, uşa se deschise şi Juan Garcia intră. Ochii îi străluceau de surescitare.

— Domnilor, suntem în 25 mai. Ştiţi ce semnificaţie are această zi pentru Argentina?

— Nu am nici o idee, răspunse Donner.

— Este ziua noastră naţională. Şi această zi va rămâne în istorie ca ziua în care am dat cea mai mare lovitură marinei britanice. Veniţi să vedeţi. La televizor este un reportaj pe tema asta. Şi se grăbi să se întoarcă în cealaltă cameră, în faţa televizorului.

*

În biroul său din Cavendish Square, Ferguson închise telefonul roşu, cu o figură gravă.

— Ce sa întâmplat, domnule general? întrebă Harry Fox. Aţi primit veşti proaste?

— Se pare că aşa este. Contratorpilorul *HMS Coventry* a fost atacat de avioane *Skyhwak* în timp ce proteja o debarcare de material la San Carlos. E posibil să fi fost atins de un *Exocet*, dar încă nu suntem siguri, în orice caz, sunt pe puţin douăzeci de morţi şi mulţi răniţi. Contratorpilorul a fost scufundat.

— Doamne Sfinte! exclamă Fox.

— Şi asta nu este tot. Petrolierul de cincisprezece mii de tone *Atlantic Conveyor*, a fost şi el atins. De două rachete *Exocet*.

Şi dădu din cap.

— Din cauza imaginii sale pe ecranul radar, a fost probabil confundat cu un portavion.

După care nu mai scoase o vorbă. Liniştea din încăpere era tulburată doar de zgomotele străzii, care răzbăteau până acolo.

— Şi acum, ce-o să facem domnule general? Întrebă Fox.

— Mi se pare că sare în ochi, nu? răspunse Ferguson.

*

După ce bătu, pentru a doua oară în decursul aceleiaşi zile, la uşa apartamentului din Kensington Palace Gardens, se auziră peste câtva timp nişte paşi care se apropiau încet. Apoi, se întredeschise, fiind ţinută de lanţul de siguranţă.

În deschizătura uşii, apăru figura Gabriellei. Îi privi lung pe cei doi, apoi le deschise uşa şi le întoarse spatele, ducându-se în salon. Cei doi o urmară. Era îmbrăcată în vechiul halat de casă bărbătesc. Părul îi era în dezordine, ochii umflaţi de plâns şi figura trasă.

— Te-ai gândit la ce ţi-am spus? întrebă Ferguson, cu vocea joasă.

— Da.

— Şi?

Gabrielle respiră adânc şi-şi strânse braţele în jurul corpului, ca pentru a se încălzi.

— Când vrei să plec la Paris?

— Cred că mâine ar trebui. Mai ai apartamentul acela în bulevardul Victor Hugo?

— Da.

— Bine. Atunci, te duci acolo. Omul nostru din Paris îţi va da toate instrucţiunile necesare, iar Harry va face un drum cu avionul, dacă o să fie necesar. Şi încă ceva...

Gabrielle avea un aer epuizat.

— Ce mai este?

— Ai nevoie de cineva care să te ajute. Un bărbat de încredere, care să fie în stare să intervină, dacă o să ai cumva probleme...

Gabrielle înţelese brusc despre ce era vorba şi ochii i se măriră de groază.

— Vreu să spui că o să-l trimiţi pa Tony?

— Exact. O să sosească peste o în şi jumătate cel mai târziu.

Gabrielle dădu din cap, cu buzele strânse de o furie neputincioasă.

— Ferguson, mi-ar plăcea să te omor. Zău, aş vrea să te văd mort şi vreau să-ţi spun că niciodată în viaţa mea nu am dorit moartea cuiva. Uite ce-ai făcut din mine. Tu şi oamenii tăi pângăriţi tot ceea ce atingeţi cu mâinile voastre.

— Harry o să se ocupe cu aranjamentele necesare plecării tale şi tot el va asigura legătura dintre noi. Ia un somnifer şi încearcă să dormi. Pe urmă, te vei simţi mai bine.

După ce plecară cei doi, Gabrielle începu să plângă. Afară, pe trotuar, în timp ce Ferguson se opri pentru aşi încheia pardesiul, Fox îl întrebă:

— Domnule general, credeţi să o să fie în stare să se achite de misiunea asta?

Ar fi foarte bine... De fapt, voiam să vă întreb dacă nu aţi observat că este îndrăgostită până peste cap de Raul Montera?

— Ba da. Afacerea asta are şi o parte romantică, răspunse Ferguson. Însă nu prea avem de ales, nu?

Îşi înălţă privirea spre cerul din care cădea ploaia, îşi ridică gulerul pardesiului şi o porni din loc.

— Harry, mă simt brusc bătrân. Îţi dai seama? Toarte, foarte bătrân.

*

La Buenos Aires, piaţa Adunării Naţionale era plină de mii de oameni înfierbântaţi, care agitau pe deasupra capetelor sute şi sute de steaguri alb-albastre.

Mulţimea scanda: „Argentina! Argentina!" acoperind vacarmul clacsoanelor maşinilor. La un balcon, Galtieri primea ovaţiile, îmbrăcat în uniformă de paradă şi cu mâna întinsă în faţă, salutând poporul ca un împărat roman.

Apoi, mulţimea începu să scandeze un alt cuvânt, care răsuna asemenea unui val uriaş, ce mătură totul în drumul său. Cuvântul repetat fără încetare, asemenea unei litanii, era „*EXOCET*".

Când Fox îşi făcu apariţia, Ferguson tocmai îşi încălzea nişte felii de pâine la focul din şemineu.

— Harry, chiar că voiam să vorbesc cu tine.. Pe cine avem noi la ambasada din Paris, care să nu fie complet idiot?

Fox căzu pe gânduri, după care spuse:

— Păi, George Corwin s-ar putea să fie omul cel mai potrivit. Când l-am recrutat, era căpitan în infanteria marină. În Irlanda a făcut treabă bună. Mama sa este franţuzoaică, ceea ce explică faptul că a fost numit la Paris.

— Excelent. L-ar putea fila pe Montera chiar de la sosirea lui de la Buenos Aires. Să afle unde sa instalat şi să asigure legătura cu Gabrielle, până vine Tony. Că veni vorba de Tony, ce se întâmplă cu el?

— Tocmai v-am adus un mesaj, domnule general. A fost transmis din cartierul nostru general din San Carlos, prin centrala trupelor speciale din Hereford.

— Ce scrie în el?

— Se confirma că maiorul Villiers şi sergentul-major Jackson se află în drum, conform ordinelor primite. Mă întreb cum o fi primit Tony vestea. Să fie scos din luptă, tocmai în mijlocul acţiunii!

— Probabil că nu prea ia plăcut.

— Mda, o reacţie cât se poate de naturală, după câte îl ştim noi pe Tony. La urma urmelor, ăsta este singurul război adevărat la care a participat.

IX

În ajun, la ivirea zorilor, liniştea domnea prin munţii din Falkland-Nord. Abia dacă se auzea lătratul vreunui câine în depărtare, în josul văii.

Cei cinci oameni ai patrulei de recunoaştere din forţele speciale se găseau în spatele liniilor argentiniene de şase zile. Un submarin îi lăsase pe coastă pe 21 mai, înainte de debarcarea englezilor la San Carlos.

Patrula era formată din Villiers, Varvey Jackson, caporalul Elliot de la serviciul de transmisiuni, care îndeplinea funcţia de operator radio, şi de soldatul Jack Korda, fost grenadier în serviciul de pază, ca şi Villiers şi Jackson, şi înrolat voluntar în forţele speciale.

Frigul era cumplit. Trezindu-se, Villiers descoperi că pătura în care dormise învelit se întărise de ger. Se ridică şi făcu câţiva paşi către intrarea grotei în care stăteau, care era de fapt doar o scobitură în stâncă.

Korda tocmai pusese ceaiul la încălzit, folosind pentru foc pastile de spirt. Villiers avea pe cap, ca şi ceilalţi, cagulă de lână neagră, atât pentru ai ţine de cald, cât şi pentru a-şi ascunde trăsăturile. Salopeta de camuflaj în care era îmbrăcat era jilavă iar degetele îi erau învineţite de frig. Îşi apropie mâinile de foc şi după ce şi le încălzi, începu să mănânce dintr-o cutie de conserve. Jackson îşi săpunise faţa şi se bărbierea cu o maşină de plastic, stând pe un bolovan îngheţat.

Lingura lui Villiers răzui fundul cutiei de conserve. După ce şi-o băgă în sac, întinse mâna şi luă cana cu ceai pe care i-o întinse Korda.

— Am băgat în mine atâta pui cu sos zilele astea, că o să-mi ajungă pentru tot restul vieţii, spuse el. Tu ce zici, Harvey?

— Mie indiferent, răspunse acesta. Din moment ce mănânci, nu are importanţă ce bagi în tine. Când aveam şaptesprezece ani, haleala de la şcoala militară era atât de scârboasă, încât de atunci numi mai pasă ce mănânc.

Villiers făcu câţiva paşi spre Elliot, care stătea ghemuit deasupra staţiei de radio.

— Totul e în regulă?

Eliot ridică ochii şi dădu din cap.

— Termin într-o clipă.

Misiunea patrulelor era cât se poate de simplă: să obţină cât mai multe informaţii cu privire la deplasările de trupe inamice prin zonă. Aceste date aveau să fie de o importanţă crucială în momentul în care forţele britanice urmau să debarce la San Carlos.

Staţia radio a lui Elliot făcea parte din tehnologia militară de vârf. O claviatură asemănătoare unei maşini de scris permitea memorarea mesajelor ce urmau a fi transmise şi codificarea lor. Transmisia radio se făcea prin simpla apăsare a unui buton şi, în câteva secunde erau expediate în eter sute de cuvinte. Viteza de transmisie era atât de mare, încât intercepţia era practic imposibilă.

Elliot îşi ridică privirea, zâmbind.

— Gata.

Apoi, începu să-şi strângă materialul. Korda, cu cana cu ceai în mână întrebă:

— Când or avea de gând să atace? Noi cât naiba o să mai stăm să ardem gazul pe aici?

— Raţiile de mâncare ne mai ajung încă patru zile, aşa că nu fi neliniştit, îi aminti Villiers.

— Ceea ce înseamnă că mai putem sta încă vreo săptămână, interveni Harvey Jackson. Chiar şi mai mult, dacă religia voastră nu vă interzice să mâncaţi carne de oaie... Sunt peste tot, pe aici. Argentinienii se descurcă foarte bine cu regimul ăsta.

Mai înainte de a-i putea răspunde Korda, Villiers spuse grăbit:

— Ia fiţi atenţi! Avem musafiri!

Din depărtare se auzea un zgomot înfundat, care se apropia rapid. Cei patru se căţărară cu grijă pe marginea stâncii care îi ascundea vederii şi priviră. În mâini aveau acelaşi tip de armă: un pistol mitralieră *Sterling*, prevăzut cu amortizor de sunet.

La vreo sută de metri de ei un camion argentinian înainta pe drumul de munte. Roţile din faţă îi patinau pe pământul îngheţat şi doar şenilele din spate îi permiteau să înainteze.

Şoferul şi cel din dreapta lui care avea o armă pe genunchi, erau înfofoliţi până la urechi, încât nici nu li se vedeau figurile.

— Sunt nişte ţinte perfecte, făcu Elliot. Parcă am fi la poligonul de trageri. Dar s-ar putea să mai fie şi alţii în urma lor.

Întrucât patrula lor avea misiunea de a culege doar informaţii şi nu de a angaja lupte, Villiers le ordonă:

— Lăsaţi-i să treacă.

Brusc, camionul se opri, chiar sub stâncile unde şedeau cei patru.

— Să nu faceţi vreo prostie, şopti Villiers.

Toţi se lipiră de stâncă. Şoferul ieşi din cabină şi începu să vocifereze în spaniolă, limbă pe care Villiers o înţelegea:

— Fir-ar al dracului de motor cu porcăria asta de ulei cu tot! După ei, asta-i temperatură scăzută! Mama măsii de treabă, n-am ce-i face, uleiul e numai cocoloaşe! Cum o scoatem la capăt în pustietatea asta?

Ridică apoi capota motorului şi se uită abătut la el. Tovarăşul său ieşi din cabină cu arma în mână şi se apropie de el, aprinzându-şi o ţigară.

— Hai, pe ei! şopti Villiers.

În momentul în care se dezlipiră de stâncă, piciorul lui Korda alunecă şi o piatră se rostogoli la vale.

Cei doi soldaţi argentinieni se întoarseră brusc în direcţia de unde se auzise zgomotul. Cel înarmat îşi puse puşca instinctiv la ochi. Harvey Jackson neavând de ales, se ridică în picioare, ochi rapid şi trase. Nu se auzise decât zgomotul

făcut de culasa armei. Argentinianul scăpă puşca din mâini şi se prăbuşi pe motorul maşinii.

Şoferul ridică imediat mâinile în eter şi aşteptă nemişcat ca cei patru să coboare panta. Korda îl lipi de capotă şi Jackson îl controlă fără nici un fel de menajamente.

— Nu e înarmat, îi spuse el lui Villiers, după care îl întoarse pe argentinian cu faţa spre ei.

Acesta era aproape un copil. Avea cel mult şaptesprezece sau optsprezece ani şi era mort de frică.

— Ce ai în camion? îl întrebă Villiers în spaniolă.

— Nişte material, răspunse şoferul, dornic săi fie pe plac. Nu e nimic altceva, senor. Jur că aşa este. Nu mă omorâţi!

— Bine. Du-te şi aruncă o privire, îi spuse Villiers lui Jackson.

Îşi aprinse o ţigară şi-i dădu şi argentinianului una. Mâinile acestuia tremurau în aşa hal, încât abia izbuti să şi-o aprindă de la bricheta lui Villiers. Spaima ce pusese stăpânire pe el era atât de puternică, încât inspira milă.

Jackson reveni din spatele camionului.

— Probabil că sunt nişte genişti. Înăuntru sunt numai mine terestre şi explozive.

— Faci parte dintr-o unitate de geniu? îl întrebă Villiers pe argentinian.

— Nu, eu sunt mecanic. Dar cred că oamenii pe care i-am dus aseară la „Acul Taurului" erau genişti.

Villiers şi ai săi cunoşteau foarte bine locul numit „Acul Taurului". Una dintre primele lor misiuni în insulă constase în a examina zona respectivă, pentru a determina o eventuală poziţie propice debarcării trupelor britanice în spatele liniilor argentiniene, în momentul în care avea să fie lansată ofensiva, începând cu San Carlos. „Acul Taurului" era o zonă potrivită pentru o operaţiune de debarcare, fiind adăpostită dinspre partea oceanului şi având o intrare îngustă în golfuleţul dominat de un far care nu mai funcţiona. Villiers trimisese un raport favorabil în acest sens.

— Câţi oameni al dus?

— Un şofer şi doi soldaţi, senor. Căpitanul Lopez, după ce a fost descărcat tot materialul, a hotărât că este nevoie de nişte detonatoare speciale.

Scoase din buzunar o hârtie mototolită şi i-o întinse.

— Poftim, uitaţi-vă, senor. M-a trimis la bâză să iau detonatoarele.

Jackson se uită peste umărul lui Vifliers.

— Aha, creioane Kadem Asteas pentru explozibile puternice. Da de ce au nevoie de aşa ceva?

— Ca să arunce farul în aer senor, răspunse tânărul. Farul şi stâncile.

— Să arunce farul în aer? repetă Jackson.

Argentinianul confirmă, dând din cap.

— Da, senior, i-am auzit vorbind.

— E o prostie, spuse Jackson. De ce să se obosească atât? Farul ăsta nu a mai funcţionat de ani de zile. Nu are nici o logică.

— Ba da, Harvey, îi spuse Villiers. Gândeşte-te la poziţia farului pe stâncile din dreptul canalului de intrare în golfuleţ. Dacă îl aruncă în aer, dărâmăturile o să blocheze intrarea în golf şi în felul ăsta nu se mai poate ajunge la „Acul Taurului".

— Mamă Doamne! strigă Jackson îngrozit. Trebuie să facem repede ceva! La ce distanţă suntem noi de „Arcul Taurului" pe drumul ăsta? îl întrebă pe şofer, într-o spaniolă stricată.

— La vreo cincisprezece sau şaisprezece kilometri, ocolind muntele.

— Da, fir-ar să fie, numai că nu putem folosi rabla asta! explodă Villiers, trăgând un şut în aripa auto-şenilei.

Jackson trase o înjurătură printre dinţi:

— Şi atunci, cei de făcut?

Villiers se întoarse cu faţa spre muntele care se ridica aproape vertical, învăluit în ceaţă.

— „Acul Taurului" se află exact de partea cealaltă. Să zicem, la vreo nouă kilometri. O să mergem pe jos. Tu, Korda şi cu mine. O să ne lăsăm aici tot echipamentul. În afară de arme. Astăzi o să vă daţi şi voi seama la ce au folosit antrenamentele alea cumplite pe care le-aţi făcut la Brecon.

Urcară înapoi până la grota lor din stâncă, Jackson aflându-se tot timpul în spatele argentinianului. Villiers începură se debaraseze de lucrurile inutile.

— Tu o să vii după noi împreună cu prizonierul, îi spuse el lui Elliot. Să nu iei cu tine decât staţia radio şi echipamentul tău personal.

— Am înţeles.

— În ceea ce priveşte prizonierul, continuă Villiers, vreau să ajungă împreună cu tine. Să nu aud că a încercat să fugă şi că ai fost nevoit să tragi. Ne-am înţeles?

— Da' ce, am eu aerul cuiva în stare să facă un lucru ca ăsta? întrebă Elliot.

— Da, răspunse sec Jackson. Aşa că să nu o faci. Îţi dau două ore şi jumătate să ne ajungeţi, aşa că puteţi alege un drum mai uşor. Dacă o să întârzii măcar cinci minute, să ştii că o să-mi fac şireturi din pielea voastră.

— Gata, spuse Villiers. Să-i dăm drumul.

Şi o porni, cu un pas elastic.

*

Se spunea că din cincizeci de soldaţi care se oferă voluntari pentru a se transfera la Forţele Speciale Aeriene, doar unul singur era în stare să treacă toate probele. Încercarea supremă a procedurilor de selecţie, extrem de dure, o constituia marşul prin zona Brecon Beacons.

Viitorul recrut era obligat să efectueze un marş forţat de aproape şaptezeci de kilometri, prin cea mai sălbatică zonă din întreaga Anglia, cu un echipament de vreo patruzeci de kilograme în spate şi cu încă vreo şase kilograme de armament, legate de centură. Pe lângă toate astea, mai ţinea în mâna şi pistolul mitralieră de nouă kilograme, întrucât nici un pistol mitralieră din dotarea Forţelor Speciale Aeriene nu avea curea, tocmai pentru a fi ţinut tot timpul în mână pentru a putea fi folosit în orice clipă.

În timp ce mergea prin ceaţă, Villiers îşi aminti de calvarul pe care îl îndurase el însuşi, până trecuse proba asta.

Jackson se apropie de el.

— Parcă suntem în nenorocitul ăla de Brecon. Dacă ar ploua, ai zice că suntem chiar acasă, nu? Dar de ce atâta grabă? Dacă ăia au trimis un camion după detonatoare, înseamnă că-l aşteaptă, nu?

— Am eu un fel de presimţire rea, răspunse Villiers. Undeva, la stomac. Doar mă ştii. Intuiţiile mele nu mă înşeală niciodată.

— Bine, e clar, gata cu vorbăria, răspunse Jackson.

Şi se întoarse către Korda, care mergea din greu în urma lor, la vreo douăzeci de metri.

— Hai, ameţitule! Mişcă-ţi fundul mai repede!

*

În loc să urce spre vârf în diagonală, Villiers o luă dea dreptul. Ceilalţi îl urmară. Panta devenea din ce în ce mai abruptă şi apoi aproape verticală. Tufe mari de iarbă îngheţată răsăreau din stâncile golaşe.

Ajuns la picioarele unui morman de grohotiş, Villiers se opri şi se întoarse spre ai săi:

— Merge, merge? îi întrebă el.

— Merge pe naiba! răspunse Jackson. E cumplit.

— Dacă ar şti maică-mea ce fac eu pentru gloria Angliei, spuse Korda gâfâind, n-ar mai putea de mândrie.

— Tu n-ai avut niciodată mamă! i-o aruncă Jackson.

În momentul în care îşi reluară urcuşul, începu să plouă.

— Căscaţi bine ochii, le spuse Villiers. Nu cumva să alunecaţi!

Îşi băgă *Sterlingul* în tunică şi trase fermoarul. Nu era o poziţie foarte comodă, însă îşi eliberase astfel o mână. Îşi sprijini piciorul drept pe un bolovan şi se opinti pentru a se înălţa. Bolovanul se clătina şi se desprinse. Villiers se aruncă: într-o parte, agăţându-se cu mâna de o tufă şi strigă cât putu:

— Feriţi-vă!

Bolovanul se rostogoli pe pantă cu zgomot, după care dispăru în ceaţă.

— Totul e în regulă?

— Cât pe ce să mă nimerească! răcni Jackson.

Villiers reîncepu să se caţere şi, peste puţin timp; ajunse la marginea unui platou vast. Jackson şi Korda i se alăturară.

— Şi acum, ce-o să facem? întreba Jackson.

Villiers întinse mâna spre peretele stâncos care se ridica în faţa lor, de cealaltă parte a platoului, învăluit în ceaţă. Crăpăturile din el semănau cu nişte degete uriaşe. Villiers traversă platoul într-o alergare uşoară şi ajunse la baza peretelui stâncos. Privindu-l de aproape, îşi dădu seama că de fapt nu era vertical ci format din nişte plăci uriaşe oblice.

— Isuse Cristoase! exclamă Korda, uitându-se la stânca imensă care se înălţa parcă deasupra lor.

— Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută, spuse Jackson. Aşa că ajută-te singur, şi dă-i drumul.

Villiers o porni în frunte. Se căţăra, rapid, coricentrându-se asupra stâncii pe care o avea în faţă, fără sa se uite nici o clipă în urmă, fiindcă secretul său cel mai bine păzit de ani şi ani de zile era că, uneori, ameţea. Cu siguranţă că dacă sar fi aflat acest lucru, niciodată Villiers nu ar mai fi făcut parte din regimentul 22 al Forţelor Speciale Aeriene.

După câtva timp, se opri şi se lipi de stâncă. Avea senzaţia că pluteşte în gol, de parcă o mână uriaşă îl trăgea în jos.

— Comandante, totul e în regulă? îl întrebă Jackson.

Vocea acestuia rupse vraja care pusese stăpânire pe Villiers. Dădu din cap în semn că da, şi reîncepu să se caţere, uitând de durerea din picioare, de vântul tăios şi de mâinile îngheţate. Îşi făcu vânt deasupra ultimei plăci şi nimeri pe o cornişă întinsă. Deasupra lui, peretele de stâncă se mai înălţa încă vreo treizeci de metri. Iar dincolo nu se afla decât cerul cenuşiu.

— Peste câteva minute, sosiră şi ceilalţi doi.

— Doamne Sfinte, tot nu sa terminat? se lamenta Jackson.

Villiers întinse mâna, arătând un culoar întunecat la vedere, care se înălţa vertical prin stâncă, asemenea, unui coş.

— Pare să fie periculos, însă, vă spun eu, este partea, cea mai uşoară a urcuşului.

— Dacă aşa spui tu, atunci te cred pe cuvânt, îl asigură Jackson care nici el nu era convins de ceea ce spunea.

Villiers se băgă în gaura întunecată apoi, după tehnica binecunoscută a alpiniştilor, se, sprijini cu spatele de un perete şi cu picioarele de celălalt. Începu să urce încetul cu încetul, mişcându-şi alternativ picioarele şi spatele, cu corpul arcuit. La fiecare cinci sau şase metri parcurşi, se mai oprea pentru aşi trage sufletul.

Culoarul pe care îl străbătea avea suficiente puncte de sprijin aşa că ascensiunea nu dură mult. Peste zece minute, ajunsese în vârf, culcat pe burtă. Vântul îi tăie răsuflarea şi, la înălţimea la care erau, ploaia se transformase în măzăriche. Se ridică în picioare, îşi puse mănuşile şi începu să ţopăie pe loc,

pentru a se încălzi. Jackson ieşi primul şi la puţin timp, îl urmă şi Korda. Amândoi păreau a fi epuizaţi, dârdâiau de frig, iar cagulele le erau acoperite de promoroacă.

De unde se aflau, muntele cobora într-o pantă lină spre marea care, pentru moment, era ascunsă atât de ceaţa cenuşie cât şi de norii joşi. Dintr-o dată, o pală de vânt sfâşie covorul dens al vaporilor de apă şi, preţ de o clipă, putură zări Atlanticul, iar la picioarele lor, golful minuscul, lângă care vechiul far se înălţa ca un deget alb.

— Uite! „Acul Taurului", spuse Villiers, în timp ce cortina de nori se închidea în faţa lor.

Îşi scoase *Sterlingul* din tunică şi ţinându-l cu amândouă mâinile în dreptul pieptului, începu să alerge la vale.

*

Căpitanul Carlos Lopez desfăşură cu grijă firul fixat la încărcătura pe care tocmai o plasase la cel deal doilea etaj, după care se opri şi-şi aprinse o ţigară. Dinamitase cele cinci etaje ale farului şi mai rămăsese doar parterul. Totul durase mai puţin decât îşi închipuise, aşa că fluiera vesel în timp ce cobora scările, cu firul desfăşurându-se în urma lui.

La parter, trase firul până în camera centrală, unde se afla o cutie mare, albastră, de forma cilindrică. Dădu la o parte capacul şi apărură două borne de legătură şi două butoane, unul galben şi altul roşu. Legă cu grijă capetele firului la cele două borne, se dădu înapoi cu un aer satisfăcut, după care apăsă pe butonul galben.

Îşi înălţă ochii spre tavan şi zâmbi:

— Aşa, puişor. Peste o oră, o să faci bum!

Brusc, auzi un răpăit de arme automate. Abia apucă să se întoarcă şi sergentul Oliver apăru în pragul uşii.

— Soldaţi englezi! Vin dinspre munte! gâfâi el agitat.

— Câţi sunt?

— Eu am văzut numai trei.

După o clipă de linişte, lui Olivera îi ţâşni sângele din piept şi corpul său fu proiectat brutal în faţă. Căzu cu faţa la pământ, iar tunica sa căptuşită începu să ardă.

Lopez îşi luă pistolul mitralieră *Uzi*, alergă spre uşă, se trânti la pământ şi aşteptă.

*

Carvallo, al treilea argentinian al grupei, avu ghinionul să se găsească într-o stână veche, situată pe panta muntelui. Acoperişul ruginit din tablă ondulată îl proteja de ploaie, aşa că avea timp să fumeze o ţigară, în timp ce-i scria iubitei sale de acasă, din Bahia Blanca.

Se întinse, se ridică şi se duse la uşă. Spre marea lui uimire văzu cum trei bărbaţi, îmbrăcaţi în salopete de camuflaj, coborau alergând panta muntelui, fără

să facă vreun zgomot, adăpostindu-se din când în când în spatele pietrelor.

Cei trei îl văzură pe Carvallo în aceeaşi clipă. Acesta îşi apucă arma şi trase o rafală, care se îndreptă însă spre cer, întrucât Jackson şi Korda traseră aproape simultan, proiectând corpul argentinianului înapoi în încăpere.

— Hai, daţii drumul! urlă Villiers. Rapid!

Korda se năpusti prin mijlocul drumului, Jackson o apucă spre stânga iar Villiers spre dreapta. Ieşiră de după pietrele unde se ascunseseră, apucând să-l vadă pe Olivera cum intra în clădirea farului. Silueta acestuia rămase câteva clipe în cadrul uşii. Villiers şi Korda traseră instantaneu, proiectându-l pe argentinian în clădire.

Villiers se trânti pe burtă şi-şi reîncărcă arma, în timp, ce Korda îşi continuă alergarea prin mijlocul drumului.

— La pământ! îi urlă Villiers.

Lopez trase o rafală lungă la nimereală, fără să se dezlipească de la pământ. Korda îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate.

Rămase nemişcat o clipă, după care se întoarse pe burtă şi încercă să se târască, Lopez trase din nou. Gloanţele sale ridicară nouraşi de praf în jurul capului lui Korda.

Jackson alergă în ajutorul camaradului său, trăgând rafală după rafală. Câteva gloanţe nimeriră tocul uşii de la intrarea farului, apoi *Sterlingul* său se bloca. Era un lucru obişnuit, care se datora supraîncălzirii ţevii în cazul în care se trăgea fără pauză în cazul în care armă prevăzută cu amortizor de zgomot.

Totuşi Jackson reuşi să ajungă lângă Korda şi apucându-l de umeri îl trase în spatele unei adăpători pentru oi. Din far, Lopez îşi goli noul încărcător pe care-l pusese în automat, trăgând asupra jgheabului de lemn. Apa ţâşni printr-o puzderie de găuri.

Villiers îşi, deşurubă amortizorul de la gura ţevii şi ridicându-se începu să alerge spre far, trăgând fără să se oprească, până îşi goli tot încărcătorul. Când auzi clinchetul metalic al armei în gol, se aruncă cu capul înainte printre ferigile umede şi, în timp ce se rostogolea, îşi scoase din buzunarul din dreapta al pantalonului pistolul *Magnum Smith & Wesson*.

Lopez, dându-şi seama că lui Villiers i se terminase muniţia, căzu în cursă. Se ridica de la pământ şi se năpusti spre locul unde căzuse Villiers, cu arma în mână, gata să tragă. Villiers trase şi-l nimeri în umărul drept. Argentinianul pivotă sub impactul loviturii, căzu şi arma îi zbură din mână.

Încercă imediat să se târască spre ea, dar Villiers i-o înlătură cu un şut.

— Bravo! murmură Lopez. Felicitările mele!

Villiers deschise buzunarul, din dreptul piciorului stâng şi scoase de acolo un pansament pentru cazuri de urgenţă. Îl desfăcu şi-l întinse lui Lopez.

— Poftim, puneţi-l la rană.

După care se întoarse spre adăpătoare. Korda stătea sprijinit cu spatele de jgheab, şi cu faţa schimonosită de durere, în timp ce Jackson îi punea un pansa-

ment pe pulpa dreaptă.

— N-are nici pe dracu, spuse Jackson. Dar nu o merită. Mă, ameţitule, îi spuse el lui Korda, în timp ce-i înfigea în braţ o capsulă autoinjectabilă cu morfină, cine te credeai? John Wayne, sau cine naiba?

— Cinei ăsta?

— Eh, n-are importanţă. Unul din tinereţea mea.

Jackson îi dădu o ţigare aprinsă apoi se apropie de Villiers.

— Fii cu ochii pe ăsta, îi spuse Villiers, arătându-i-l pe Lopez.

Apoi intră în clădirea farului. Dădu imediat cu ochii de cutia albastră, cilindrică, din care ieşea firul ce urca pe scara în formă de spirală. Se întoarse şi ieşi:

— Care va' să zică, ai, dinamitat toate etajele, nu?

— Sigur că da, prietene. Dacă speraţi să folosiţi portul ăsta, ei bine, atunci o să cam fiţi dezamăgiţi. Când o să facă bum, dărâmăturile farului o să blocheze intrarea în golf. Doar îmi cunosc meseria.

— De ce ai trimis camionul să-ţi aducă şi creioane Kaden?

— Fiindcă aveam de gând să arunc în aer şi puţin din stânca aia.

— Asta înseamnă că am picat la ţanc, spuse Villiers.

— Atinge numai tu cutia aia, şi o să vezi ce-o să păţeşti. Am pornit deja mecanismul de ceasornic!

Se uită apoi la ceasul de la mână, strâmbându-se de durere.

— Ar mai fi vreo trei sferturi de ora, însă sistemul de siguranţă declanşează explozia şi înainte de timpul ăsta, dacă este atinsă orice parte a cutiei.

— Nu zău? spuse amuzat Villiers, întorcându-se spre Jackson. Ia adu-l înăuntru, Harvey!

Jackson îl ajută pe Lopez să se ridice şi toţi trei intrară în încăperea în care se afla declanşatorul. Villiers îngenunche lângă el.

— Am mai văzut o şmecherie ca asta, dar numai într-un manual. E rusească, nu-i aşa?

— Exact.

— Înseamnă că ai apăsat pe butonul galben, care declanşează mecanismul de ceasornic şi, după cum ai spus, drăcia asta sare în sus dacă încerc să scot firele.

Îşi scoase un pachet de ţigări dintr-un buzunar şi-şi înfipse una în colţul gurii.

— Iar, daca-mi amintesc bine, butonul ăsta roşu întrerupe mecanismul ceasornicului.

— Văd că ştii lecţia.

— Şi după ce mecanismul ăsta a fost scos din circuit, nu mai rămân decât trei minute ca să poţi fugi, după care bum! Nu-i aşa?

Şi fără a mai aştepta confirmarea răspunsului lui Lopez, apăsă pe butonul roşu.

— Sfântă Fecioară! exclamă Lopez.

— Amice, acum totul depinde de tine, i se adresă Villiers. Presupun că ştii cum se opreşte drăcovenia.

Apoi, se întoarse spre Jackson şi îi spuse acestuia:

— Pe de altă parte, sergent, cred că ar fi bine să ne cam părăseşti.

Jackson îşi scoase bricheta şi-i oferi foc lui Villiers:

— Auzi, comandante, când mi-ai fost subaltern la Caterham, spuse Jackson pe un ton plin de emfază, am avut ocazia să-ţi trag nişte, şuturi în fund, la figurat, bineînţeles, de mai multe ori. Dacă mai îmi faci o singură dată propunerea pe care mi-ai făcut-o adineaori, sunt gata să reîncep, dar de data asta, la propriu, să ştii!

— Doamne, Dumnezeule! gemu Lopez. Blestemaţii ăştia de englezi! Toţi sunteţi nişte scrântiţi!

Se întoarse cu faţa spre declanşator şi-i spuse lui Villiers:

— Bine. Fă acum exact ceea ce o să-ţi spun.

*

Peste o oră şi jumătate, apăru şi Elliot pe drum. Tânărul prizonier argentinian mergea în faţa lui. Korda şi Lopez se aflau în interiorul farului, la adăpost de ploaie, iar Villiers deconecta ultima încărcătură de explozibil.

Jackson le ieşi în întâmpinare celor doi.

— Aţi cam întârziat.

— Ce săi fac, am primit un apel pe drum. A trebuit să mă opresc ca să înregistrez un mesaj urgent pentru tine şi pentru comandant.

Villiers ieşi în pragul uşii.

— Cei cu mesajul ăsta?

— Este de la cartierul general. Trebuie neapărat să vă întoarceţi. Arde, nu alta.

*

Zgomotul motoarelor îl făcu pe Villiers să sară din somn. Rămase lungit în cuşetă, cu ochii aţintiţi pe peretele de fier, încruntându-şi sprâncenele, încercând să-şi amintească unde se afla. În cele din urmă realiză că se găsea pe *HMS Clarion*, un submarin obişnuit, cu motor Diesel electric şi nu nuclear. Submarinul venise să-i ia din largul „Arcului Taurului" în acea după-amiază.

Jackson, aşezat pe un scaun în colţul cabinei, îl privea în tăcere.

— În timp ce dormeai ai vorbit. Ştii?

— Asta îmi mai lipsea! Dă-mi o ţigară.

— Mă întreb dacă nu cumva ai ajuns la capătul puterilor.

— Asta e valabil pentru noi toţi, nu? Mai bine spune-mi de ce suntem încă în submarin?

— Pentru că de-abia acum am ajuns la suprafaţă. Comandantul Doyle m-a trimis să-ţi spun să fii gata peste un sfert de oră.

Jackson ieşi. Villiers se ridică şi se aşeză în capul oaselor pe marginea cuşetei. Îşi trase apoi perechea de blue-jeans şi puloverul care i se dăduseră şi se întrebă din nou ce s-o ii putut întâmpla de fuseseră chemaţi. Nimeni nu voise sau nu fusese în stare săi dea nici cea mai mică lămurire.

„Motivele noastre £unt motive care nu trebuiesc motivate" îşi spuse ca pentru sine, în timp ce-şi trăgea nişte cizme de cauciuc.

Îşi puse apoi peste pulover o jachetă de lână cu capişon. Ţigara avea un gust amar, aşa că o strivi în scrumieră. Era obosit, asta era. Mult prea obosit şi începuse să resimtă din plin lucrul ăsta. Avea nevoie de o lungă, foarte lungă perioadă de odihnă.

Ieşi din cabină, străbătu sala de comandă şi urcă pe scara turnului de pilotaj, până pe puntea superioară. Deasupra sa, cerul era plin de stele. Îşi umplu plămânii cu aerul sărat al oceanului şi se simţi mai bine.

Doyle se afla pe punte, privind prin binoclu. Jackson stătea în apropiere.

— Totul este în regulă? întrebă Villiers.

— Uruguayul vă aşteaptă. *La Paloma* se găseşte la câteva mile de babord. O să vă lăsăm cat putem mai aproape de Montevideo. Marea este niţel agitată, dar o să ajungeţi fără probleme. Bănuiesc că aţi făcut până acum deplasări de genul ăsta pe mare?

— Am mai făcut din când în când.

Boyle examină atent coasta uscatului prin binoclu, apoi se aplecă şi dădu câteva instrucţiuni scurte prin interfon.

Submarinul încetini brusc. Boyle se întoarse spre Villiers.

— Mă tem că nu o să mergem mai departe. O să vi se aducă numaidecât barca şi vâslele.

— Îţi mulţumim pentru plimbarea asta, îi spuse Villiers, şi-i strânse mâna.

Trecu apoi peste marginea bastingajului şi coborî scara, urmat de Jackson. Barca se afla deja la apă, ţinută de doi marinari. Săriră amândoi în ea. Marea era agitată de o hulă puternică şi unul dintre marinarii de pe puntea submarinului alunecă pe plăcile de oţel acoperite cu alge.

— Sunteţi gata? întreba unul dintre marinarii care, ţinea barca.

— Gata, dă-i drumul

Marinarii dădură drumul frânghiilor de nailon şi hula antrenă imediat barca, depărtând-o de submarin şi îndreptând-o spre uscat. Vântul bătea puternic, iar crestele valurilor erau acoperite de o spumă albă. Când Villiers îşi apucă vâsla, un val de apă năvăli în partea înecare stătea. Restabili echilibrul bărcii şi începu să vâslească.

Prin perdeaua de ceaţă, coasta păru brusc foarte apropiată. Jackson înjură printre dinţi. Apa intra mai tot timpul în barcă. Un val îi ridică sus de tot, de unde putură vedea albul plajei.

Valul se sparse într-o jerbă de spumă, şi răsuci barca pe loc. Jackson sări în apa

care-i ajungea până la mijloc şi aplicând barca, începu s-o tragă spre mal.

— Nu-i aşa ca viaţa este frumoasă? mormăi el, în timp ce Villiers se chinuia să înainteze.

— Termină tâmpeniile, răspunse acesta moarocănos. Hai s-o întindem cat mai repede de aici.

Traseră după ei barca pneumatică până în dreptul celei mai apropiate dune, unde Jackson o tăie cu cuţitul. Apoi începură să străbată plaja, îndreptându-se către mal. După, ce traversară dunele de nisip, ajunseră în dreptul unei cafenele, situată la marginea plajei. Localul era cufundat în întuneric.

— Se pare că am ajuns.

Pe plajă, în dreptul cafenelei, era parcată o maşină de culoare închisă. După ce Jackson şi Villiers mai făcură câţiva paşi, portiera maşinii se deschise şi din ea coborî un individ, îmbrăcat într-un hanorac.

— Frumoasă noapte pentru o plimbare, senores, spuse acesta, în spaniolă.

Villiers îi dădu parola în limba engleză:

— Îmi pare rău, nu suntem de aici şi nu ştim spaniola.

Celălalt zâmbi, şi-i întinse mâna.

— Sunt Jimmy Nelson. Deci, totul a mers bine?

— Suntem uzi până la oase, răspunse Jackson, asta-i tot.

— Se rezolvă, nu vă faceţi griji. Hai, urcaţi. O sa mergem la mine acasă.

După ce demară, Villiers îl întrebă:

— Poţi să ne spui ce înseamnă toate astea?

— Ascultă, amice, eu fac ce mi se spune şi nu încerc să înţeleg. E un ordin venit de sus, asta-i tot. Am haine, pentru voi şi tot ce vă trebuie. Mi sau dat măsurile voastre exacte. Înseamnă că de voi s-a ocupat cineva foarte priceput. Am şi paşapoarte cu numele vostru adevărat. În fond, de ce să fie pe nume false? Aveţi ocupaţia de director comercial. Amândoi.

— Şi unde mergem?

— O să mergeţi la Paris. Din păcate, nu există decât un singur zbor pe săptămână, şi ăsta tocmai vinerea. Dar am tras eu nişte sfori şi o să plecaţi cu un avion de marfă al companiei Air-France, care decolează din Montevideo peste...

Îşi privi ceasul de la mână, după care continuă:

— ...peste vreo trei ore, aşa că totul sa aranjat la fix. O să fiţi la Paris mâine seară, dacă n-o să se întâmple nimic rău.

— Şi pe urmă?

— Amice, mai multe nu ştiu. Bănuiesc că generalul Ferguson o să vă explice prin viu grai.

— Ferguson? mormăi Villiers. Vrei să spui că Ferguson este în spatele întregii poveşti?

— Exact. E ceva în neregulă, amice?

— Nu, nu... Numai că aş fi preferat să fiu tot în spatele liniilor, acolo, în Falkand, îi răspunse Villiers.

X

Pe aeroportul Charles de Gaulle, căpitanul George Corwin, cu spatele sprijinit de un stâlp, citea ziarul Le Monde. Afară se întunecase. Trecuse deja de ora nouă. Garcia, care stătea în apropierea chioşcului cu ziare, încerca să pară în largul său, fără însă a izbuti. Raul Montera ieşi în cele din urmă de la vamă. Era îmbrăcat în blue-jeans, cu scurta veche de piele, cu o eşarfă în jurul gâtului şi cu o geantă mare de voiaj în mână. Corwin îl recunoscu imediat, după fotografia pe care o primise de la Grupă a IV-a.

Garcia îi ieşi grăbit în întâmpinare:

— Colonele, ce plăcere să te văd! Este o onoare pentru mine! Mă numesc Juan Garcia şi sunt la ordinele dumneavoastră.

— Eu sunt la ordinele dumneavoastră, îi răspunse Montera politicos. Dar nu credeţi că ar fi mai bine să numi spuneţi colonel?

— Sigur, sigur că da. A fost o prostie din partea mea.

Şi încercă să-i ia din mână geanta de voiaj.

— Pot s-o duc şi singur, spuse Montera uşor agasat.

— Pe aici, îi arătă Garcia drumul. Maşina mea este afară. V-am reţinut un apartament frumos la Neuilly.

În momentul în care ieşeau din clădirea aeroportului, George Convin se şi afla instalat pe bancheta din spate a unui Rover negru. Îşi puse mâna pe umărul şoferului:

— Ei sunt, Arthur... Peugeotul ăla verde. Sper că ai plinul făcut?

*

Apartamentul era destul de agreabil, modern şi luxos, însă, fără personalitate. Un apartament identic putea fi găsit în orice capitală a lumii. Unicul său avantaj era vederea splendidă spre Bois de Bouloghe, care se întindea de cealaltă parte a străzii.

— Sper să vă fie pe plac apartamentul, domnule colonel.

— Da, îmi place mult, spuse Montera. Este perfect. De altfel, sper să nu fie nevoie să stau foarte mult aici.

— Domnii Donner şi Belov, acesta din urmă reprezentând interesele ruseşti în afacerea asta, ar dori să vă vadă mâine dimineaţă, la unsprezece, dacă nu aveţi, nimic, împotrivă.

— Nu, n-am nimic împotrivă. Şi pe urmă?

— Nu ştiu ce va urma. Domnul Donner ţine cu tot din-adinsul să păstreze cel mai deplin secret în legătură cu această operaţiune. Poate că dumneavoastră o să vă spună, ceva, mâine.

— Să sperăm. Bine, atunci pe mâine, încheie Montera discuţia, conducând-u-l pe Garcia până la uşă.

Închise uşa în urma lui, reveni în salon, deschise uşa ce dădea pe terasă şi ieşi afară. Parisul era unul dintre, oraşele sale preferate şi acest lucru putea să însemne şi Gabrielle.

Cu stomacul făcut ghem de emoţie, se îndreptă spre cartea de telefon şi începu s-o răsfoiască febril. Nici o speranţă. O pagină întreagă era plină de numele Legrand, dar nu găsi nici o Gabrielle.

Rămânea bineînţeles Lorndra, unde încă mai putea s-o găsească. Numărul apartamentului ei din Kensington îi rămăsese gravat în, memorie. Şi de ce nu? Chiar dacă nu ar fi scos nici o vorbă, tot iar fi putut auzi vocea. Verifică indicativul internaţional al Londrei, ridică receptorul telefonului şi formă numărul. Îl lăsă să surie mult timp şi abia după aceea închise...

În frigiderul din bucătăria ultramodernă se găsea vin şi coniac. Îşi turnă un pahar cu vin rece şi apoi ieşi pe terasă. Gustă vinul încet cu gândul la Gabrielle, simţindu-se mai singur ca niciodată.

„Unde eşti, Gabrielle? şopti el. Hai, vino, dă-mi un semn al prezenţei tale.

Câteodată, această invocare a prezenţei Gabrieliei dăduse roade. În timpul misiunilor sale din golful San Carlos, faptul că se gândise la ea îi salvase de mai multe ori viaţa. Se gândea la ea, iar prezenţa ei se concretiza. Dar în acele momente nu se întâmplă nimic, în acea seară manevra nu-i reuşea. Îşi termină de băut paharul şi brusc, simţindu-se obosit, intră în apartament şi se duse la culcare;

*

La mai puţin de doi kilometri de acel loc, în bulevardul Victor Hugo, Gabrielle stătea sprijinită cu coatele;de parapetul balconului.

Întreaga poveste pe care o trăia i se părea pur şi simplu ireală. Ca un vis în care evenimentele se derulează la ralanti, şi în care mai curând te simţi observator decât participant. Raul se găsea în acea noapte la Paris, întrucât Corwin o anunţase prin telefon că argentinianul era aşteptat în acea seară.

Telefonul începu să sune în camera din spatele ei. Alergă să răspundă.

— A venit, îi comunică Corwin. L-am urmărit până la blocul rezidenţial din Neuilly. I-am, dat portarului un bacşiş şi am aflat numărul apartamentului. Notează-l.

Gabrielle luă ceva de scris şi şi-l notă.

— Şi acum, ce ar trebui să fac? Să urc până la el şi să sun la uşă?

— Nu cred că ar fi cea mai bună idee, răspunde Corwin. Să aşteptăm sosirea comandantului Villiers, să vedem ce decizie o să ia el. Trebuie să sosească mâine.

Şi Corwin închise. Gabrielle rămase nemişcată, cu adresa lui Montera în mână, pe care o memora, după care rupse hârtia şi o aruncă la coşul de gunoi din bucătărie.

„Va, să zică, minciunile vor începe, şopti ea. Înşelătoriile şi trădările..."

Se întoarse în salon, abia mişcânduse.

*

Adresa pe care Belov io dăduse lui Donner era o străduţă din spatele unui local in apropiere de biserica Sacre-Coeur.

Patronul localului, un anumit Gaston Roux, era un tip ce purta ochelari cu rame de baga, îmbrăcat într-un costum gri, elegant, deşi croit într-un mod destul de clasic. Individul avea aerul unui avocat, al unui expert contabil, sau al unui om de afaceri prosper, ceea ce de fapt era şi cazul. Numai că afacerile pe care le conducea erau criminale. Se ocupa cu orice în acest domeniu, inclusiv cu droguri şi cu prostituţie. Chiar şi mediul din care făcea el parte îl considera un individ crud. Era mic de statură!

— Am nevoie de mâini puternice. Îmi trebuie muşchi! îi spuse Donner luând o gură din excelentul coniac al lui Roux. Omul meu de legătură mia spus că eşti în stare să-mi faci rost de aşa ceva.

— Domnule, eu am o oarecare reputaţie în domeniul ăsta, aşa că este exact ce vi sa spus, îi răspunse Roux. De câţi oameni aveţi nevoie?

— De opt, Prietenul nostru comun mia spus că preferaţi foşti combatanţi, printre care să se afle şi un operator radio.

— Corect.

— Va să zică, operaţia o să fie importantă. Puteţi să-mi mai daţi şi alte amănunte?

— Îmi pare rău, dar nu pot.

Roux insistă:

— Precis că se va lăsa şi cu împuşcături, nu?

— Da, şi ăsta este motivul pentru care am oferit douăzeci şi cinci de mii de franci pentru fiecare om.

Roux dădu din cap.

— Cât timp vă vor fi necesari oamenii ăştia?

— Timp de două sau trei zile or să rămână ascunşi, undeva la ţară, şi or să primească instrucţiuni despre ceea ce vor avea de făcut. Operaţiunea propriu-zisă n-o să dureze mai mult de trei sau patru ore.

Roux respiră adânc.

— Foarte bine. Condiţiile mele sunt următoarele o sută de mii de franci pentru serviciile mele de intermediar şi vă garantez, pentru treizeci de mii de franci de om, opt indivizi care ar trage şi în mama lor, dacă li s-ar da ordin.

— Ştiam eu că bat la uşa potrivită. Ne-am înţeles.

Donner pocni din degete în direcţia lui Stavros, care stătea lângă uşă. Turcul înaintă spre ei, puse pe masă o servietă diplomat şi o deschise. Servieta era plină de bancnote, legate în pachete.

Donner începu să scoată pachetele pe masă, unul după altul.

— Două sute patruzeci de mii pentru ei şi o sută de mii pentru tine. Să zicem, trei sute cincizeci de mii. Prefer cifrele rotunde.

— În avans? se minună Roux. Toţi banii?

— De ce nu? Să zicem că ăsta este un fel de act de încredere din partea mea.

Roux rânji, dezvelindu-şi mai mulţi dinţi de aur.

— Domnule, să ştiţi că-mi plăceţi. Îmi plăceţi mult. Înainte de a ne întâlni, m-am gândit că tranzacţia noastră se va încheia cum trebuie, aşa că am şi adunat nişte candidaţi. Îi puteţi alege. Dacă doriţi să mă însoţiţi, putem termina totul imediat.

*

Firma de deasupra uşii magazinului, la două străzi de localul de noapte al lui Roux, anunţa că era vorba despre o societate de pompe funebre, în proprietatea lui Roux şi a fiilor.

— Asta e o afacere legală, preciză Roux deschizând uşa. I-am dat drumul ca să dau o impresie de respect afacerilor mele, însă unicul meu fiu, Paul, a luat-o în serios.

— Mă rog, fiecare cu gustul lui, răspunse Donner.

Roux o luă înainte, dea lungul unui culoar întunecat, în care dădeau nişte camere mortuare. În cea mai mare parte dintre ele se aflau sicrie. În aer plutea un miros greu şi greţos de flori şi tămâie.

Dinspre uşa închisă de la capătul culoarului răzbătea un murmur de voci. Roux o deschise şi intră, urmat de Donner, într-un garaj spaţios în care se aflau trei dricuri şi două camioane. Cel puţin doisprezece oameni aşteptau. Patru dintre ei jucau cărţi pe jos, iar ceilalţi discutau sau se plimbau fumând.

De mult timp Donner nu mai văzuse o adunătură de asemenea specimene, fiecare dintre ei părând să aibă pe puţin patruzeci de ani.

Roux se întoarse spre clientul său:

— Ar fi bine să mă aşteptaţi câteva minute în curte, ca să le explic chiar eu cum stau lucrurile, spuse el eu un surâs jenat. Ţin ca oamenii pe care îi angajez să-mi înţeleagă bine condiţiile. Adică, să fie un fel de legătură mai specială între mine şi ei. Mă înţelegeţi?

— Sigur că da, răspunse Donner pe un ton indiferent.

Împreună cu Stavros ieşi în curtea din spate, printr-o uşă prevăzută cu un vizor. Donner îşi scoase o ţigară şi turcul îi oferi foc.

— Crezi că-i poţi stăpâni? îl întrebă Dortner pe Stavros. Au un aer fioros cu toţii.

— Nu-i chiar aşa, atunci când îi priveşti de aproape, răspunse acesta.

— Bine, o să vedem.

Roux deschise uşa.

— Domnilor, vă rog să intraţi.

Cei dinăuntru se aşezară pe un rând şi Donner începu să-i treacă în revistă.

— Le-am explicat cum stau lucrurile. Toţi cei de faţă acceptă să participe la operaţiune. Acela este operatorul radio, spuse Roux, arătând cu mâna spre cineva care stătea mai retras. Cât despre restul, alegeţi-i dumneavoastră singur.

Donner alese opt oameni care i se păreau mai agresivi, îl indica pe cel ales bătându-l uşor cu mâna pe piept. Când ajunse la sfârşitul rândului, un roşcovan solid, care nu fusese ales, exclamă „Rahat" şi scuipă pe pantoful stâng al lui Donner.

Acesta îl pălmui instantaneu. Roşcovanul făcu un pas înapoi, surprins de reacţia lui Donner, după „care scoase un strigăt sălbatic şi se năpusti spre el. Stavros se interpuse între cei doi, îl apucă pe roşcovan de mâna dreaptă şi i-o răsuci la spate. Individul scoase un urlet de durere. Fără al elibera, Stavros îl împinse şi-l aruncă, cu capul de o grămadă de lăzi, stivuite într-un colţ al garajului. Roşcovanul căzu în genunchi, cu capul plin de sânge.

— Mai are cineva ceva de spus? întrebă Donner. Vă avertizez că prietenul meu, pe care l-aţi văzut deja în acţiune, va fi cel care va lua conducerea operaţiunii, adăugă el făcând un semn din cap în direcţia lui Stavros.

Nimeni dintre cei prezenţi nu mişcă şi nu mai scoase vreo vorbă.

Roux oftă din rărunchi şi-i întinse o ţigară lui Donner.

— Pe cuvântul meu, puterea asta a banilor este un lucru cumplit, spuse el. Nu este aşa, domnule?

*

Ferguson se băgase devreme în pat, dar nu ca să se culce, ci pentru a lucra în tihnă la dosarele sale. Tocmai hotărâse că şi-a terminat treaba, când telefonul începu să sune. Era Harry Fox.

— Domnule general, am primit acum câteva minute ştiri deja George Corwin, din Paris. Raul Montera a sosit, aşa cum fusese prevăzut. Garcia la aşteptat la aeroport şi l-a însoţit până la apartamentul pe care i la închiriat, într-un bloc rezidenţial din Neuilly, lângă Bois de Boulogne, i-a dat Gabrieliei adresa.

— E foarte bine.

— Domnule general, să ştiţi că, în continuare, sunt cam îngrijorat în privinţa ei. Cred că i-am cerut cam multe.

— Ştiu.. Dar cred că o să fie în stare să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

— Mă rog, dar în fond, noi i-am cerut, efectiv, să se distrugă pe sine pentru aşi îndeplini obiectivele.

— S-ar putea să fie cum spui. Dar, pe de altă parte, ia spune-mi tu Harry, câţi oameni au murit, deja în Atlanticul de Sud? Şi nu mă gândesc numai la englezi, să ştii. Cunoşti doar pierderile enorme suferite de Belgrano, atunci când s-a

scufundat. Trebuie cu orice preţ să punem capăt măcelului ăsta, sau nu crezi că am dreptate?

— Domnule general, este evident că aveţi dreptate, dar...

Fox părea preocupat de un gând care-l rodea.

— Când trebuie să sosească Tony?

— Mâine după-amiază, la ora cinci, ora Franţei.

— Harry, mâine dupăamiază o să iei avionul şi o să te duci la Paris. O să te întâlneşti cu el, împreună cu Corwin. Şi o să-i explici toată afacerea asta, până în cele mai mici amănunte.

— Domnule general, chestia asta n-o să-i pice bine. Şi în primul rând, rolul pe care îl joacă Gabrielle.

— Cu alte cuvinte, vrei să mă faci să cred că încă este îndrăgostit de ea?

— Problema nu este chiar atât de simplă, răspunse Fox. Au fost căsătoriţi timp de cinci ani. Sunt de acord că au existat între ei şi momente proaste, dar nişte legături de acest gen nu se pot arunca pur şi simplu pe fereastră şi uita. Gabrielle înseamnă încă mult pentru el. Cu riscul de a vă părea demodat, aş spune că Tony încă se consideră răspunzător pentru soarta ei.

— Cu atât mai bine. În cazul acesta, o să vegheze să nu i se întâmple nici un rău. Harry, o să te întorci mâine seară. Să ştii că ţin mult la lucrul ăsta.

— Am înţeles, domnule general.

— Bine, şi acum, înainte să sting lumina, mai ai ceva să-mi spui?

— Ce părere aveţi despre prietenii noştri francezi? Nu ar fi momentul să-i punem şi pe ei în temă?

— Nici să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva. Cel puţin deocamdată. Încă nu ştim ce hram poartă Donner ăsta. Dacă se întâmplă cumva ca francezii să-l aresteze, un avocat bun l-ar pune în libertate în mai puţin de-o oră.

— Domnule general, poate că ar fi bine să vorbiţi măcar cu Pierre Guyon.

— Am să mă mai gândesc la asta. Hai, acum la culcare.

Ferguson închise, se aşeză confortabil între perne şi făcu exact ceea ce-i promisese lui Fox: începu să se gândească la propunerea acestuia.

Serviciul francez de informaţii externe şi de contraspionaj era format din cinci departamente şi numeroase direcţii. Departamentul cel mai interesant era fără îndoială cel deal V-lea, care mai era cunoscut şi sub numele de Departamentul Activităţii de Serviciu, adică acel departament care distrusese Organizaţia Armată Secretă. În fruntea acestui departament se afla colonelul Pierre Guyon, care, pe lângă faptul că era omologul francez al lui Ferguson, îi mai era şi vechi prieten.

Ferguson ridică din nou receptorul telefonului, formă indicativul internaţional al Franţei, ezită o clipă, după care închise. Fără îndoială că îşi asuma un risc uriaş, care i-ar fi putut compromite întreaga carieră. Însă intuiţia, ca rezultat al atâtor şi atâtor ani de experienţă în serviciul de informaţii, îi spunea să lase lucrurile aşa cum erau. Iar Ferguson acţiona întotdeauna din instinct.

Stinse lumina, se întoarse pe o parte şi adormi numaidecât.

*

Şi Raul Montera dormea bine în acea noapte. Tensiunea şi oboseala săptămânilor trecute îşi spuseseră cuvântul. Nu se trezi mai înainte de zece. De ani de zile avea obiceiul ca în fiecare dimineaţă să facă niţel jogging. În timpul operaţiunilor de la Rio Gallegos fusese nevoit să abandoneze această regulă de la care nu abdica niciodată.

Îi dădu în gând bună dimineaţa Gabriellei, ceea ce devenise pentru el un fel de ritual, şi se îndreptă spre fereastră. Trase storurile. Afară ploua zdravăn, iar Bois de Boulogne era cufundată în ceaţă. Brusc, Montera se simţi în formă. Seara trecută fusese atât de obosit, încât nici măcar nu-şi desfăcuse bagajele. Se apucă să şi le scoată după care se îmbracă în vechiul său trening negru, îşi puse în picioare nişte adidaşi, bău un suc de portocale din frigider şi ieşi.

Îi plăcea vremea ploioasă, care îi dădea un sentiment de siguranţă, de parcă sar fi aflat într-un univers închis, ce-i aparţinea doar lui.

Începu să alerge pe aleile din Bois de Boulogne. În curând, ploaia îl pătrunse până la piele, ceea cei dădu o senzaţie de confort. Observă că nu era singur acolo. Pe alei se mai plimbau câţiva îndrăgostiţi matinali, alţi câţiva alergau ca şi el, alţii îşi plimbau câinii, iar unul sau doi îşi făceau plimbarea călare.

George Corwin, ascund în spatele unei furgonete pentru transportul laptelui parcată pe stradă, îl privi pe Montera cum înainta rapid, venind dinspre cascadă. Acestă se opri la câţiva metri de el, pentru aşi trage sufletul. Corwin profită de acest răgaz, pentru a-l fotografia cu un aparat special, printr-o gaură făcută în peretele furgonetei.

După ce Montera traversă strada, un Mercedes negru se opri de-a lungul trotuarului, în dreptul intrării din blocul în care locuia argentinianul. Garcia coborî din maşină, urmat de Donner şi de Belov.

— Ia uită-te, murmură ca pentru sine Corwin. Drăgălaşul ăsta de Nikolai, în carne şi oase.

Aparatul de fotografiat ţăcăni de mai multe ori, mai înainte ca cei trei să se întoarcă cu spatele şi să intre în bloc.

Din Mercedes mai coborî şi Stavros, care se apucă să regleze ştergătoarele de parbriz. Corwin îl fotografie şi pe el.

— S-ar părea că o să fie o treabă nasoală, îşi spuse Corwin.

Stavros intră în maşină, iar Corwin, după ce se depărtă suficient, îşi aprinse o ţigară, şi se puse pe aşteptat.

*

Donner îi displăcu de la bun început lui Raul Montera. I se părea că debordează de o răutate care-l făcea să se simtă iritat. În schimb, Belov îi plăcu. Avea aerul cuiva cu capul pe umeri, care se află în slujba ţării sale, ceea ce la urma urmelor era cât se poate de normal, cu toate că Montera nu simţise niciodată vreo atracţie pentru idealurile comuniste.

Montera veni din bucătărie cu o tavă pe care o puse pe masă.

— Domnilor, vă rog să-mi spuneţi cum preferaţi cafeaua.

— Colonele, dar dumneata nu bei cafea? îl întrebă Donner.

— Nici nu mă ating de ea. Este cel mai mare duşman al nervilor.

Se întoarse la bucătărie şi reveni cu o ceaşcă de porţelan.

— Eu o să beau un ceai, spuse el.

Donner izbucni într-un râs ironic; Era vizibil faptul că antipatia dintre cei doi era reciprocă.

— Cam neobişnuit pentru un sud-american să bea ceai, nu-i aşa?

— Mda, noi ăştia suntem plini de surprize, ripostă Montera. Cel mai bun martor în privinţa asta poate fi flota engleză.

— Colonele, eu sunt de partea ta, spuse Beloy pe un ton împăciuitor. În Rusia, ceaiul ne-a permis să supravieţuim atâţia ani de zile.

Garcia îl întrerupse:

— Domnilor, haideţi să vorbim despre afacerile noastre. Senor Donner, ne puteţi spune în detaliu planul operaţiunii?

— Sigur că da, răspunse Donner. Nu am aşteptat pentru ăsta decât sosirea colonelului Montesra. Cu puţin noroc, toată problema se poate rezolva în următoarele patruzeci şi opt de ore, ceea ce mi se pare excelent, întrucât, după cum scriu ziarele de dimineaţă, trupele britanice de la San Carlos se pregătesc să intre în acţiune.

Montera îşi aprinse o ţigară şi îl întrebă:

— În fond, ne puteţi spune ce aţi organizat de fapt?

Donner se convinsese de mai mult timp că o fărâmă de adevăr este mult mai credibilă decât orice minciună, aşa că răspunse:

— După cum ştiţi, libienii posedă o rezervă importantă de rachete *Exocet*, însă, ca urmare a presiunile exercitate de lumea arabă, colonelul Gadafi a refuzat să mai livreze aceste rachete Argentinei, aşa cum avusese de gând. Sau, mă rog, cum avusese chipurile de gând, dar în nici un caz într-o manieră oficială. Însă întotdeauna există o modalitate de a surmonta dificultăţile, nu sunteţi de aceeaşi părere cu mine?

— Bine, şi pe urmă? întrebă Montera.

— Am închiriat o casă în regiunea Vendee, în apropierea coastei, şi lângă un aeroport vechi, din vremea primului război mondial. Locul se numeşte Lancy. În prezent aeroportul nu este folosit, însă pistele de aterizare şi de decolare sunt într-o stare perfectă. Peste două zile, sau cel mult trei, un avion de transport *Hercules*, venind din Italia, cu destinaţia Irlanda, va ateriza la Lancy. Bineînţeles, cât se poate de discret. La bordul său se vor afla zece rachete *Exocet*.

— Sfinte Cristoase! exclamă Garcia.

— Livrarea mărfii va fi verificată de colonelul Montera. Dacă va fi mulţumit, îi va telefona lui senor Garcia, care se, va afla tot aici, la Paris, iar acesta va depune

la Geneva, în contul meu, suma de trei milioane de lire sterline, în lingouri de aur, după indicaţiile pe care i le voi da eu.

— Senor, felicitările mele, spuse Montera blând. Aveţi un mod foarte eficient de a vă descurca în război.

— Niciodată nu m-am îndoit de lucrul ăsta, îi replică Donner. Şi fiindcă că tot veni vorba, înclin să cred că o să aveţi chef să decolaţi cu avionul ăla, Hercules, dar nu spre Irlanda, ci spre Dakar, în Senegal. Controlorii de trafic aerian din N'Gor s-au arătat foarte receptivi când a venit vorba despre afaceri. Avionul se va aproviziona acolo cu carburant, după care o să traverseze oceanul până la Rio de Janeiro, unde o să se aprovizioneze din nou cu carburant, pentru a parcurge ultima etapă a zborului său, până la o bază aeriană din Argentina pe care o veţi alege dumneavoastră.

După o clipă de linişte. Garcia murmură:

— Este extraordinar!

— Dumneata, colonele, ce părere ai? îl întrebă Donner pe Montera, fixându-l cu privirea. Ţi se pare la fel de extraordinar ca şi lui Garcia?

— Eu sunt militar de carieră, răspunse Montera. Nu am nici o părere. Eu doar execut ceea ce mi se ordonă. Când trebuie să mă prezint pe aeroportul ăla?

— Poimâine. O să mergem acolo cu un avion particular; Până atunci, n-aveţi decât să vă distraţi. Profitaţi de ocaziile pe care vi le oferă Parisul. După toate isprăvile din Atlanticul de Sud, o meritaţi din plin.

Zicând acestea, Donner se ridică. Montera îl însoţi până la uşă.

— O să mai iau legătura cu dumneata, îi spuse Donner, în timp ce ieşea.

Belov plecă împreună cu el, însă Garcia rămăsese locului.

— Ce credeţi despre toate astea? îl întrebă pe Montera.

— Nu-mi place câtuşi de puţin, răspunse argentinianul. Dar asta nu-i treaba mea. Doar n-am venit aici ca să mă împrietenesc cu cineva.

— Aşa este. Atunci, pe curând. Bacă se întâmplă ceva, indiferent ce, o să vă sun. Dacă nu, atunci, colonele, faceţi ceea ce va sugerat Donner, adică, distraţi-vă!

*

Pe la prânz Gabrielle se duse în Bois de Boulogne să facă o plimbare călare. Ploaia încetase, însă, cu toate acestea, pe aici nu se afla multă lume. După ce petrecuse o noapte agitată, rămăsese în pat până aproape de prânz şi încă nu-şi revenise. Se simţea obosită, prost dispusă, şi înfricoşată de perspectivele care i se ofereau.

Imediat ce ploaia reîncepu, Corwin se adăposti sub un stejar uriaş. O văzu pe Gabrielle cum venea călare dinspre cascadă, mergând la trap mărunt. Venea pe acelaş drum pe care alergase Montera în cursul dimineţii. Plimbarea îi colorase niţel obrajii şi arăta splendid.

Dând cu ochii de Corwin, opri calul şi exclamă:

— Ah, tu erai?

După ce coborî din şa, Corwin îi arătă fotografiile făcute în cursul dimineţii:

— Ia aruncăţi ochii pe astea. O să ţin eu calul.

Gabrielle privi prima fotografie şi Corwin spuse:

— Mititelul ăsta de aici este Juan Garcia. Ăla înalt este Donner, iar cel deal treilea este Belov, agent K.G.B. Pe Montera îl ştii, bineînţeles.

Se uită la figura bărbatului iubit şi simţi cum stomacul i se strânse. Trecu la cea dea doua fotografie:

— Ăsta este Iani Stavros, garda de corp a lui Donner. Un tip dat naibii.

Ajunse apoi la fotografiile pe care Corwin i le făcuse lui Montera, în timp ce acesta alerga prin Bois de Boulogne. În special una dintre fotografii îl arăta pe Montera în plin efort. Toate trăsăturile figurii sale exprimau bucuria de a alerga. O figură luminoasă, pe care nu se vedea nici măcar umbra vreunei suferinţe. Gabrielle simţi cum sufletul îi era invadai de un asemenea sentiment de dragoste* pentru el, încât senzaţia resimţită era aproape de nesuportat.

Îi înapoie fotografiile lui Corwin şi-i luă hăţurile din mâini.

— Te simţi bine? întrebă el.

— De ce mă întrebi una ca asta? Mai bine spune-mi când vine Tony.

— În după-amiazâ asta, pe la cinci. Harry Fox o să fie aici mai devreme. Generalul vrea ca Harry să-i spună soţului tău toată istoria, de-a fir a păr.

— Domnule Corwin, Tony nu este soţul meu, răspunse Gabrielle urcându-se în şa. Asta este o greşeală, elementară din partea dumitale. Oamenii care practică un sport ca ăsta pe care îl practicăm noi, nu-şi pot permite nici o greşeală, cât de mică.

Bineînţeles că Gabrielle avea dreptate, iar Corwin ştia acest lucru. Văzând-o cum se îndepărta la trap, i se păru ciudat cum de nu simţea faţă de ea nici regret, nici ură.

*

Corwin, Jackson şi Tony Villiers intrară în liftul din blocul rezidenţial din bulevardul Victor Hugo. Corwin apăsă pe butonul în dreptul căruia era scrisă cifra X. Este un apartament destul de costisitor, însă a trebuit să-l închiriez pentru o lună.

— Sunt convins că Departamentul are bani să-l plătească, spuse Villiers.

— Cred şi eu. L-am ales pe ăsta, tocmai pentru faptul că Gabrielle locuieşte cu câteva blocuri mai încolo. Mi s-a părut foarte practic.

Făcu eforturi să zâmbească însă ostilitatea făţişă a lui Villiers îl împiedică.

— Să ştii că am idee unde se găseşte apartamentul ei. Nu te-ai gândit până acum la una ca asta?

Mânia care îl stăpânea îl surprinse până şi pe el. Însă, la urma urmelor, nu era decât o problemă secundară. Totul se datora doar oboselii, unei mult prea mari

oboseli. Iar pe lângă oboseală, se simţea cuprins de o furie neputincioasă şi, câteodată, de ură, atunci când se gândea la Charles Ferguson.

Liftul se oprii şi cei trei ieşiră din el. Corwin o luă înainte, scoase o cheie şi deschise uşa unui apartament. Apoi îi înmână cheia lui Villiers, zicându-i:

— Poftim, ţine-o, poţi s-o păstrezi.

Şi intră, urmat de ceilalţi doi. Apartamentul nu era mare, însă confortabil şi plăcut.

Harry Fox stătea lângă fereastră şi citea un ziar, Villiers îl privi, după care îl întrebă:

— Scrie ceva interesant?

— Nu chiar, îi răspunse acesta, dând ziarul la o parte. La San Carlos se aşteaptă ca din clipă în clipă să se declanşeze atacul.

Villiers îşi aruncă geanta de voiaj pe canapea.

— Harry, ia spune-mi şi mie care-i treaba? Ultima oară când l-am văzut pe Ferguson, i-am spus să nu se mai atingă de Gabrielle. Ce fel de joc face?

— Tony, vreau să-ţi spun de la bun început să nu te aştepţi la ceva plăcut.

Villiers se întoarse spre Jackson şi-i spuse cu figura întunecată:

— Harvey, du-te şi caută ceva de băut, presimt că o să am nevoie de aşa ceva. Bine, Harry, în regulă, te ascult... Îi spuse el lui Fox.

*

La „Casa albă”, Maurice Gaubert, ţiganul cel bătrân şi fiul său, Paul, tocmai puneau nişte curse de iepuri în pădurea din faţa locuinţei, când văzură un camion care intră în curtea grajdurilor, unde se opri, scrâşnind din frâne. Din camion coborâră câţiva bărbaţi, care începură imediat să care nişte lăzi împinse de alţi doi din camion, de sub prelată. Stavros sări. În cabină şi deschise uşa grajdurilor.

— Asta e omul lui Donner, spuse Paul Gaubert. Ăla care are un nume cam ciudat.

— Ăsta o fi singurul lucrul pe care l-o avea, răspunse tatăl său. Hm, Stavros...

Moşmondi ceva la o cursă apoi îşi atârnă puşca de umăr şi-i spuse fiului său:

— Hai să mergem şi noi, să vedem care-i treaba.

În clipa în care intrară în curte, Stavros tocmai ieşea din grajd. Îşi aprinse o ţigară, se sprijini de camion şi se uită la cei doi ţigani.

— Bună ziua, domnule, îl salută Maurice Gaubert. Văd că de data asta sunteţi mai mulţi, nu?

— Mda, cam aşa ceva...

— Şi domnul Donner? A venit şi dânsul?

— Nu, o să sosească mâine.

Privirea deloc binevoitoare a lui Stavros îl incomoda vădit pe Paul Gaubert; care i-o suporta cu greu.

— Vă putem da vreo mână de ajutor, domnule? continuă bătrânul Gaubert.

Stavros îşi scoase portofelul, extrase din el două bancnote de câte o sută de franci şi i-o întinse.

— Deschideţi bine ochii şi uitaţi-vă să nu-şi bage careva nasul pe aici, vreun necunoscut sau mai ştiu eu ce nepoftit. M-aţi înţeles?

— Da, domnule, cum să nu, se grăbi să răspundă Maurice Gaubert, înhăţând banii. Afacerile dumneavoastră nu privesc pe nimeni. Dacă se întâmplă ceva cât de cât neobişnuit, o să vă dau de ştire imediat.

Stavros îi urmări din priviri pe cei doi cum se îndepărtau, apoi intră în,grajd, unde oamenii săi aranjau materialul pe care îl scoseseră din lăzi.

— Adunarea! strigă el.

Într-o clipă, cei prezenţi se aliniară pe doua rânduri. Stavros începu să-i inspecteze.

— Din clipa asta, vă aflaţi din nou în armată. Şi cu cât o să vă comportaţi mai corespunzător, cu atât o să fie mai bine!

*

Corwin îşi închiriase un Citröen. În acea seară, când maşina se opri în faţa blocului în care stătea Gabrielle, de pe bulevardul Victor Hugo, la volan se afla Jackson, iar pe bancheta din spate Harry Fox şi Villiers.

— Mai mult nu am ce să-ţi spun, spuse Fox. Acum ştii absolut totul.

— Hm, un fel dea spune, mârâi Villiers.

— Ar mai fii ceva. E vorba despre profesorul ăsta, Bernard. I se telefonează mereu de la Buenos Aires pentru tot felul de sfaturi tehnice în legătură cu rachetele *Exocet* care le-au mai rămas argentinienilor. Însă cu siguranţă că au mai rămas foarte puţine. Oamenii noştri de la Buenos Aires au înregistrat în cursul nopţii trecute două asemenea convorbiri.

— E o porcărie curată, spuse Villiers.

— Da, aşa este. Dar generalul Ferguson este de părere că situaţia asta nu are cum să mai dureze. Dar, cât timp eşti aici, ar fi bine totuşi să te ocupi şi de problema asta.

— De acord, răspunse Villiers, fără să se arate câtuşi de puţin impresionat.

— Bun, atunci totul este în regulă. Dacă sergentul major ar avea amabilitatea să mă ducă la Roissy, aş mai putea prinde avionul de Londra.

Villiers aprobă, dând din cap.

— Harvey, ocupă-te de căpitanul Fox. Şi să nu vii să mă iei de aici. O sa mă întorc pe jos, mai târziu.

După care coborî din maşină. Abia făcu câţiva paşi, că Fox deschise portiera şi strigă după el:

— Tony!

Villiers se întoarse.

— Ce mai este?

— Să te porţi frumos eu ea.

Villiers îl privi ţintă, cu figura impasibilă şi pumnii strânşi în buzunare, apoi se întoarse fără să zică un cuvânt şi, cu paşi mari, se îndreptă spre intrarea în bloc.

*

— Pari într-o formă teribilă, îi spuse el.

Gabrielle stătea în picioare, lângă şemineul în care gazul ardea într-un aranjament de buşteni artificiali. Era îmbrăcată în pantaloni şi într-o bluză de mătase neagră. Era în picioarele goale, iar părul şi-l lăsase liber pe spate.

— Şi tu arăţi bine. Cum a fost acolo?

— Cam ca în Scoţia, într-o zi de-aia nenorocită, exclamă fel, încercând să facă haz de necaz. În ceea ce mă priveşte, argentinienii nu au decât să-şi păstreze toate insulele alea. Falklandul de Nord nu are nici o atracţie. Prefer de o mie de ori Armaghul sau Omanul, indiferent în care zi a săptămânii.

— Bine, atunci care este explicaţia? întrebă ea. Ce fel de joc este ăsta, Tony?

Brusc, între ei se stabili un fel de intimitate, o anumita căldură. Nu era vorba despre dragoste în adevăratul sens al cuvântului, însă între cei doi exista o legătură puternică de care Gabrielle era convinsă că avea să dureze până la moarte.

— Dragă, ăsta este un joc mare, îi răspunse Villiers, în timp ce-şi turna un pahar cu coniac dintr-o sticlă aflată pe o măsuţă. Da, este un joc care se desfăşoară la toate nivelele, începând cu Primul Ministru, Galtieri, Reagan, şi terminând cu treapta cea mai de jos a ierarhiei...

— Dar tu, Tony, ce fel de joc ai făcut în toţi aceşti ani? Jocul de-a moartea?

Villiers zâmbi amar.

— Gabrielle, nu ştiu dacă o să mă crezi, dar pe cuvânt de onoare dacă nu m-am întrebat şi eu lucrul ăsta de mii de ori, şi tot nu am găsit vreun răspuns.

Gabrielle se încruntă, ca şi cum ar fi încercat să-şi pună ordine în gânduri, după care se aşeză pe canapea.

— Vezi tu, Tony, problema este dacă noi conducem jocul ăsta, sau jocul ăsta ne conduce pe noi? Dacă nu am mai avea chef să-l continuăm, ne-am putea opri, pur şi simplu, sau totul ar continua, inevitabil?

Niciodată Villiers nu se simţise atât de apropiat Gabrieliei. Se aşeză în faţa ei, copleşit, de acest nou sentiment de intimitate.

— Montera ăsta... Te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

— Este singura fiinţă, curată pe care am întâlnit-o vreodată, îi răspunse ea simplu.

— Eşti convinsă că poţi merge până la capăt?

— Sper. Nu am altă scăpare. Ferguson a aranjat totul ca să nu am altă variantă.

— Întruna din zilele astea o să trec peste burta lui cu un camion de zece tone.

Gabrielle zâmbi şi-l luă de mână.

— Aşa-i mai bine, spuse el. Acum, hai să vorbim despre felul cum trebuie să dai cu ochii de Montera.

— Ai vreo idee?

— Da. Corwin mi-a spus că l-a văzut pe Montera făcând jogging în Bois de Boulogne, ieri dimineaţă.

— Şi cei cu asta?

— Se pare că aleargă foarte bine, ceea ce înseamnă că se antrenează în mod regulat. De altfel, numai împătimiţii de aşa ceva sunt în stare să iasă şi să alerge pe ploaie. Cu alte cuvinte, nu sare peste nici o zi.

— Şi eu ce trebuie să fac?

— Tu o să te plimbi călare. Uite cum o să se întâmple.

După ce termină de explicat, Gabrielle nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Tony, imaginaţia ţi-a rămas la fel de bogată!

— Doar pentru anumite lucruri, mărturisi el ridicându-se. În orice caz, o să fiu cu ochii pe tine. Nu te mai obosi să mă conduci.

Ezită o clipă, apoi îi luă Gabriellei mâinile într-ale sale. Aceasta încercă să se împotrivească şi când îşi ridică ochii spre el, chipul ei avea o expresie tragică.

— Tony, îl iubesc. Nu ţi se pare că ăsta este cel mai ciudat lucru? Exact ca în filme şi cărţi. Dragoste la prima vedere. Ceva total. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la el.

— Te înţeleg.

— Şi acum, ceea ce voi face va distruge această dragoste, la fel de sigur cum o lovitură de cuţit m-ar omorî. Şi nu am de ales. E o ironie a soartei, nu? încheie ea cu lacrimi în ochi.

Tony nu scoase o vorbă. Nici măcar una. În sinea lui simţea p furie oarbă. Împotriva lui, împotriva lui Ferguson şi a lumii în care trăia. O sărută tandru pe frunte, se întoarse, şi ieşi fără zgomot.

XI

A doua zi dimineaţa, când Gabrielle intra călare pe aleile din Bois de Boulogne şi începu să aştepte, aşa cum îi spusese Villiers. Încă mai ploua. În liniştea care o înconjura se auzea doar zgomotul odihnitor al picăturilor de ploaie căzând peste frunze. Peisajul părea ireal, încât Gabrielle încercă din nou acea senzaţie ciudată de a fi un observator care se privea pe el însuşi, ca într-un vis. În depărtare, printre copacii din dreptul cascadei, apăru o siluetă îmbrăcată într-un trening

negru. Era Raul. Îl recunoscu imediat. Se uită la el câteva secunde, aşa cum o sfătuise Tony, după pare trase de hăţuri. Calul o porni din loc.

Cu coada ochiului, zări o mişcare undeva, în dreapta ei. Doi indivizi îşi făcură apariţia din desişul pădurii. Unul dintre ei, un bărbos, era îmbrăcat într-un impermeabil asemănătorilor purtate de marinari. Celălalt, un blond cu părul lung şi mai tânăr ca primul, era îmbrăcat în blue-jeans şi într-o scurtă de pânză de cort peticită.

Gabrielle înţelese din prima clipă că cei doi nu aveau gânduri curate, ceea ce se dovedi imediat.

Bărbosul o luă la goană în faţa ei, agitându-şi braţele. Calul îşi ridică picioarele din faţă, şi cum şi le puse pe pământ, individul îl şi apucă de hăţuri, în timp ce blondul o înşfăca pe Gabrielle de mâna dreaptă. Strigătul de spaimă pecare aceasta îl scoase, fu cât se poate de întemeiat. Într-o clipă, se văzu smulsă din şa şi imobilizată de către bărbosul care-i înlănţuise braţele fără să mai poată face vreo mişcare. Blondul se apropie de ea şi după ce-şi băgă mâna pe sub scurta Gabriellei, începu săi mângâie sânii.

Calul se îndepărtă agale.

— Hai sa ducem sub copaci, spuse bărbosul, printre dinţi.

Gabrielle strigă din nou. Nu de frică, ci de furia pe care o resimţea faţă de acei indivizi care-şi puseseră mâinile pe corpul ei. Începu să dea din picioare.

*

În momentul în care auzi primul strigăt, Montera se opri brusc şi-şi, înălţă privirea. O văzu pe Gabrielle cum era dată jos din şa. N-o recunoscu imediat, însă văzând că era vorba despre o femeie aflată în dificultate, o luă la goană în direcţia ei. Prin iarba udă, pantofii săi sport nu făceau nici un zgomot...

Gabrielle se afla la pământ. Bărbosul încerca s-o ridice, în timp ce blondul se uita la ei. Montera irumpse ca un fulger, cu mâinile întinse către rinichii blondului. Acesta scoase un urlet şi se prăbuşi la pământ. În clipa în care bărbosul îşi ridică nedumerit capul, Montera îşi repezi piciorul drept în figura lui.

Adidasul din piciorul său nu-i făcu prea mult rău bărbosului. Individul se rostogoli pe iarbă, se ridică imediat de la pământ şi. În mâna sa apăru un cuţit.

În aceaşi clipă, Gabrielle se întoarse, şi se ridică în genunchi. Montera o văzu. Rămase locului, ca o stană de piatra, după care întinse instinctiv braţele spre ea.

Gabrielle urlă, îngrozită. Bărbosul se repezise să atace. Montera o dădu la o parte şi făcu un pas în lateral pentru a evita atacul.

Brusc, simţi cum o furie ucigaşă îi invadă fiinţa, aşa cum nu mai simţise niciodată în viaţă. Îşi propti bine picioarele pe pământ, uşor depărtate şi aşteptă calm. Bărbosul atacă din nou, cu cuţitul repezit înainte. În momentul în care îşi ridică arma în sus, Montera îl apucă de încheietura mâinii şi i-o răsuci la spate. Individul urla de durere. Cu muchia palmei, Montera îl lovi năprasnic la gât, în dreptul carotidei. Bărbosul se prăvăli, fără să scoată vreun sunet.

Blondul voma, stând în genunchi şi cu capul plecat iar Gabrielle, cu faţa lividă şi murdară noroi, stătea sprijinită de trunchiul unui copac.

— Gabrielle! Dumnezeule!

După ce-i pronunţă numele, izbucni imediat în râs şi o luă în braţe.

— Nu-i aşa că niciodată nu faci lucrurile pe jumătate? se bâlbâi ea, încă nefiindu-şi în stare să-şi revină.

— Cam aşa ceva, îi răspunse el, în timp ce-o sorbea din ochi. În chestii de genul ăsta trebuie ori să te descurci până la capăt, ori să nu te amesteci deloc. Mă duc să-ţi caut calul.

Calul păştea liniştit la câţiva metri. Montera îl apucă de hăţuri şi se întoarse cu el.

— Vrei să urci în şa?

— Nu, nu cred...

Bărbosul scoase un geamăt şi încercă să se aşeze în capul oaselor. Tânărul cel blond se ridicase şi stătea sprijinit de un copac.

— Ce vrei să fac cu nemernicii ăştia? Să chem politia?

— Nu, lasă-i în pace, îi răspunse ea. Le-ai dat o lecţie de care sunt convinsă că or să-şi amintească toată viaţa.

Se îndreptară amândoi spre liziera pădurii.

— Doamne Sfinte, ce întâmplare! exclamă el. E dea dreptul fantastic! Eu am venit abia ieri. Nu-ţi ştiam adresa de ia Paris, dar te-am sunat la Londra. Nu mi-a răspuns nimeni.

— Mi se pare normal, întrucât mă aflu aici.

Se forţa să se stăpânească şi să nu greşească vreun cuvânt.

— Raul, spune-mi şi mie ce se întâmplă? Războiul continuă. De ce nu te găseşti la Buenos Aires?

— Este o poveste lungă. Locuiesc într-un apartament din capătul aleii, la Neuilly. Tu unde stai?

— Pe bulevardul Victor Hugo.

— Adică, la doi paşi. Bine, şi acum, la mine, sau la tine? o întrebă el surâzător.

Fericirea Gabriellei era atât de mare, încât, pentru o clipă, uită de toate.

— Dumnezeule, Raul, ce bine cădeşti lângă mine!

I se aruncă în braţe şi-l sărută. Montera o îmbrăţişă îndelung.

— Auzi, parcă englezii au un termen pentru un lucru minunat care ţi se întâmplă, dar totalmente neprevăzut. Mi se pare că *Serendipity*, nu?

— Da, aşa este. Cuvântul ăsta vine de la încântarea resimţită ide Simdbad Marinarul când a ajuns în fabuloasa insulă Serendib.

Ochii lui Raul scânteiară iar buzele sale surâseră în acel fel inimitabil, pe care Gabrielle îl ştia atât de bine.

— Că veni vorba de „O mie şi una de nopţi”, cea-ai zice de o baie caldă, aşa, ca

lumea?

Gabrielle zâmbi.

— Am parcat maşina la grajduri.

— Păi atunci, ce mai aşteptăm?

O luară din loc, braţ la braţ, cu calul după ei.

*

Din momentul în care nu mai puteau fi văzuţi, Tony Villiers şi Harvey Jackson ieşiră din ascunzătoarea lor şi se îndreptară spre cei doi agresori. Bărbosul, care se ridicase, se ţinea de braţul drept. Figura îi mai era încă schimonosită de durere. Blondul reîncepuse să vomite.

— Eu va-m spus doar să-i speriaţi niţel, făcu Villiers. Însă dacă aţi vrut să vă grozăviţi, atunci v-aţi căutat-o cu lumânarea.

Jackson luă din buzunar un teanc de bani şi îl dădu bărbosului.

— Uite. Ţine cinci mii de franci.

— Nu ajunge, gemu, acesta. Mi-a rupt mâna.

— Pagubă-n ciuperci! i-o aruncă Jackson, folosind una dintre puţinele expresii franţuzeşti pe care le cunoştea.

Villiers stătea locului, cu figura întunecată, gândindu-se la Gabrielle, revăzând-o în minte cum se zbătea în mâinile celor două brute. O parte din furia care-l cuprinsese se întorsese împotriva-i, considerându-se singurul responsabil pentru cele petrecute.

— Dacă ţii cu tot dinadinsul, ţi se poate rupe şi mână ailaltă, îi spuse el bărbosului cu o voce ameninţătoare.

Acesta îşi ridică braţul sănătos, în semn de apărare.

— Nu, gata! O întindem!

Se întoarse, către blond, îl luă de umeri şi-l târî după el.

— Nişte tâmpiţi de amatori, spuse Jackson. Trebuia să ne fi închipuit una ca asta.

Însă Villiers se îndreptase deja rapid către marginea pădurii, cu capul plecat.

*

Apartamentul din bulevardul Victor Hugo era spaţios, cu tavane înalţe şi uşi mari. La ferestre atârnau draperii de un verde deschis, iar pe pereţii albi două tablouri din perioada impresionistă formau nişte pete vii de culoare.

Montera stătea în cadă uriaşă de marmură îngropată, aşteptând-o pe Gabrielle. Aceasta ieşi din bucătărie, goală goluţă, cu o tavă în mâini, pe care se găseau două ceşti de porţelan pline cu ceai. Îi întinse una dintre ele lui Raul, după care intră în cadă cu cealaltă, aşezându-se în faţa lui.

— Pentru noi doi, spuse ea, ridicându-şi ceaşca.

— Pentru noi doi, răspunse Montera, făcând la fel.

Pe moment Gabrielle uită de situaţia fără ieşire în care se afla gândindu-se numai la clipa de faţă şi la faptul că se găseau împreună.

— Parcă am mai făcut lucrul ăsta şi într-o altă viaţă, nu? o întrebă el.

Gabrielle se întunecă la faţă, apoi îşi trecu degetul uşor peste urma unei răni proaspete, lungă aproape cât o palmă, de sub umărul lui.

— Ce ţi sa întâmplat aici?

— O schijă de obuz. În ziua aia am avut noroc, zău aşa.

Gabrielle se prefăcu neştiutoare.

— Vrei să spui că ai pilotat din nou? Ai zburat iar deasupra insulelor Falkland?

— Deasupra Malvinelor, o corectă el zâmbind. Să nu mai uiţi. Da, aşa este, am pilotat, un avion de vânătoare şi de bombardament, care se chema „Gabrielle". Şi care a putut fi văzut la televizor, în cadrul emisiunii de actualităţi.

— Nu te cred, glumeşti!

— Ba nu, pe cuvântul meu! Ţi-am scris numele pe botul avionului. Aşa că să ştii, iubit-o, că te-ai plimbat de mai multe ori de la Rio Galegos până la San Carlos!

Gabrielle îşi aminti brusc de scena văzută în supermarketul Harrods, la raionul de televizoare. Vocea încordată a comentatorului, avioanele ce zburau la joasă înălţime deasupra golfului... Racheta care izbise ţinta în plin, avionul *Skyhawk* explodând, şi în jurul ei, oamenii aplaudând...

— Mda, continuă Montera, cu ironie în glas, cine ar fi crezut că la vârsta mea, o să ajung vedetă la televiziune!

— La vârsta ta, îi luă vorba din gură Gabrielle, explodând de furie, cine-ar fi crezut că o să te apuci iar de pilotat şi încă un avion cu reacţie! Este lucrul cel mai lipsit de sens pe care mi-a fost dat să-l aud!

Şi-şi puse mâna cu tandreţe pe obrazul lui.

— Este chiar atât de îngrozitor, Raul?

— Hm, te simţi de parcă ăi cobori în infern, îi răspunse el. Şi asta se întâmplă nu o dată... Mi sa întâmplat să văd atâţia tineri care pur şi simplu s-au dezintegrat în aer, în apropierea mea. Şi de ce, mă rog, toate astea?

Privirea sa chinuită trăda o suferinţă extremă.

— Când am plecat din Rio Gallegos, reluă el, pierderile piloţilor noştri se cifrau la jumătate din efectivul iniţial. O adevărată catastrofă, Gabrielle. O porcărie sinistră! Gabrielle reacţionă imediat faţă de durerea sa:

— Povesteşte-mi, Raul. Fă-mă să simt ce-ai simţit tu. Descarcă-ţi sufletul şi uşurează-te.

Îi luase mâinile într-ale ei, iar el i se agăţă de gât. Rămaseră aşa mult timp, cu capetele lipite.

— Îţi mai aminteşti de unchiul ăla al meu de care ţi-am povestit, toreadorul?

— Da, îmi amintesc perfect. Înainte de a intra în arenă, se ruga Sfintei Fecioare în genunchi. Obişnuia să spună: *„Cruţă-mă de coarnele taurilor”*. Să ştii că în timpul ultimelor săptămâni am avut de înfruntat multe coarne.

— De ce, Raul? De ce?

— Pentru că asta îmi este meseria. Sunt pilot. Şi acolo, în Atlanticul de Sud, nu aveam de ales. Puteam eu să rămân în spatele unui birou când cei tineri se duceau în infernul ăla de bună voie? Ştii cum spunem noi locurilor ălora? „Valea morţii”, aşa le spunem.

Stătea nemişcat şi privea în gol:

— În arenă, poarta roşie prin care ies taurii, se numeşte „Poarta Fricii”. Gabrielle, moartea apare printr-o astfel de poartă o fiinţă întunecată, gata să ucidă. În momentele în care decolam spre San Carlos, singurul lucru care ţinea uşa asta închisă ai fost tu. Odată am trăit unul dintre cele mai groaznice momente pe care mia fost dat să-l trăiesc avionul nu mi-a mai răspuns la comenzi. Eram cât pe ce să acţionez sistemul de ejectare al scaunului, când, brusc, ţi-am simţit parfumul. Ţi-o jur că aşa a fost. Parfumul tău „Opium”, încât am avut senzaţia că te afli lângă mine.

— Şi ce sa întâmplat?

Montera se destinse dintr-o dată şi zâmbi.

— Ce să se întâmple, doar sunt aici, nu? Mi-ar fi plăcut să am o fotografie dea ta în cabină, cu dedicaţie: „Sunt Gabrielle – ia-mă cu tine în cer!” Să-mi dai neapărat una, o s-o iau cu mine.

— Acolo? Doar n-ai să pleci şi să zbori din nou!

Montera dădu din umeri

— Nu rămân la Paris decât câteva zile. Habar n-am ce se va întâmpla acasă, când o să mă întorc. ^

— Dar de ce ai venit aici?

— Îndeplinesc o misiune pentru guvernul meu.

De fapt, acesta era adevărul.

— Vezi tu, continuă el, embargoul impus de francezi asupra armelor ne-a creat o grămadă de probleme. Dar nu are rost să mai vorbim despre aşa ceva. Mai bine spune-mi ce faci tu aici.

— Pregătesc o serie de articole pentru Paris Match.

— Şi tatăl tău te ajută, ca de obicei?

— Bineînţeles.

— Mda, sigur că da. Un Degas pe un perete, un Monet pe celălalt.

Gabrielle îngenunche şi-l sărută pe gură cu o infinită tandreţe.

— Uitasem cât eşti de perfect.

— Iar, cuvântul ăsta! Nu poţi găsi un alt epitet? o întrebă el râzând.

— Acum, acum, nu. Dar dacă o să mă duci în pat. Îţi promit că o să încerc.

*

Peste câtva timp, în penumbra perdelelor trase pe jumătate, Gabrielle se sprijini în cot, privindu-l pe Montera cum dormea. Figurata avea o expresie concentrată. Se vedea că suferă în somn. Începu să geamă şi câteva broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte. Busc, deschise ochii şi o fixă cu privirea.

— Gabrielle îi dădu părul la o parte şi-l sărută duios, ca pe uri copil.

— Gata, totul e în regulă. Sunt aici, cu tine.

Montera schiţa un zâmbet.

— Ştii, am visat. Din nou visul ăla... Îţi aminteşti? Ţi l-am povestit... La Londra, în apartamentul tău.

— Cu vulturul care coboară spre tine?

— Da, şi care se năpusteşte asupra prăzii, cu ghearele desfăcute.

— Adu-ţi aminte ce ţi-am spus eu să faci. Să scoţi flapsurile. Şi vulturii, cât sunt ei de vulturi, pot să scape prada.

Montera o trase spre el şi o sărută pe gât.

— Ce frumos miroşi. Ai un miros cald, feminin. Hm, chestia asta pe care am spus-o este de fapt un pleonasm. Zău că uneori nu prea ştiu cum să mă port cu tine...

Gabrielle îi zâmbi fermecată şi, plimbându-şi degetul pe braţul lui, îi şopti:

— Sunt Gabrielle... Ia-mă cu tine în cer...

*

Când Gabrielle se trezi, Montera nu mai era lângă ea. O senzaţie de panică îi invadă fiinţa. Ceasul de pe noptieră arătă ora patru. Peste câteva minute, Raul intră, îmbrăcat în treningul negru, cu un ziar în mână.

— L-am, luat din cutia ta de scrisori.

Se aşeză pe marginea patului şi-l desfăcu.

— Ceva interesant? îl întrebă ea.

— Mda. Forţele britanice au trebuit să abandoneze capul de pod din San Carlos. Au fost atacate de avioane *Skyhawk*. Două dintre ele au fost doborâte.

Aruncă ziarul în lături şi-şi îngropa faţa în palme;

— Hai să facem o plimbare.

— De acord. În cinci minute sunt gata.

Montera o aşteptă în salon, fumând o ţigară. Întorcându-se din dormitor, Gabrielle eră îmbrăcată în blue-jeans şi în impermeabilul care îi aminti de Londra.

Coborâră şi merseră cu maşina Gabriellei până în Bois de Boulogne. Acolo coborâră din maşină şi începură să se plimbe pe alei, mână în mână.

— Aşa arăţi mai bine şi mai destins, îi spuse ea.

— Asta numai datorită ţie.

După ce se aşezară pe o bancă, el îi spuse:

— Unii bărbaţi beau, alţii se droghează. Drogul meu eşti tu. Un drog foarte eficient.

Gabrielle se aplecă spre el şi-l sărută.

— Eşti un scump. Eşti cel mai scump bărbat din câţi am întâlnit.

— Tu mă faci aşa. Da, da, ţi-am mai spus-o. Faci din mine un om mai bun decât sunt.

Se ridicară de pe bancă şi se îndreptară înlănţuiţi, spre locul unde îşi lăsaseră maşina.

— Ce se va întâmpla cu noi? Întrebă Gabrielle.

— Vrei să ştii dacă am intenţii serioase cu tine? Bineînţeles că am. O să mă însor cu tine când lucrul ăsta va fi posibil, dar nu ca să pun mâna pe tablourile tale.

— Bine, dar în viitorul apropiat?

— Cu puţin noroc, o să petrecem împreună două zile. După care, trebuie să mă întorc în Argentina.

Gabrielle făcu un efort pentru a-şi arăta bucuria.

— În orice caz, seara asta ne aparţine. Hai să mergem undeva unde să mâncăm, să dansăm şi să ne simţim bine.

— De acord. Unde propui să mergem?

— Ştiu în Montmartre un local cu muzică excelentă, La Paco. Patronul este brazilian.

— Gata, votez pentru Paco. Vin să te iau pe la opt.

— E bine?

— E perfect.

În timp ce vorbeau, Gabrielle îl zări pe Tony Villiers lângă un chioşc de ziare, la vreo treizeci de metri de maşina ei. Un val de furie o năpădi.

— Te las acasă, îi spuse Gabrielle.

După ce opri în dreptul blocului în care se afla apartamentul lui Montera, Gabrielle îi mai spuse câteva cuvinte, după care semnaliză, porni din loc şi se îndepărtă, sub privirile lui Raul.

Aşezat pe o bancă, pe trotuarul de vizavi, unul din oamenii lui Nikolai Belov citea_un ziar. Îşi notă numărul de înmatriculare almaşinii se ridică şi se îndreptă spre o cabină telefonică, în timp ce Montera intră în bloc.

*

Întoarsă în apartamentul ei, Gabrielle începu să se plimbe prin sufragerie, aşteptând ca soneria de la uşă să sune. Era sigură că acest lucru nu va întârzia să se întâmple. Presupunerile ei se adeveriră. Peste puţin timp, se îndreptă spre uşa

de la intrare şi o deschise, lăsându-l să intre pe Tony Villiers. Se îndepărtă din calea lui, furioasă la culme, apoi se întoarse cu faţa la el.

— Ei? Ia spune, ai aflat ceva? o chestioară el.

— Se află aici, trimis de guvernul său. O problemă legată de embargoul asupra armelor.

— Mda, corespunde. Altceva?

— Sigur că mai e ceva. Aş vrea să nu stai lipit de mine, zi şi noapte. Zău, Tony! Este o situaţie dificilă, aşa că nu o îngreuna şi tu mai rnult.

— Te deranjează cumva prezenţa mea?

— Să ştii că nu trebuie să-ţi dau nici o socoteala lar în seara asta prezenţa ta este absolut de prisos. O să mergem într-un local din Montmaptre.

— Şi pe urmă? Vă întoarceţi aici?

Gabrielle se îndreptă, spre uşa de la intrare şi o deschise:

— Tony, asta a fost tot.

— Nu-i nimic, îi răspunse el. Harvey şi cu mine avem multe treburi în seara astă.

Apoi ieşi. Gabrielle se duse în baie şi dădu drumul la apă în cadă. Oftă fericită. O aştepta o seară minunată. Indiferent ce avea să se întâmple pe urmă, seara ce avea să vină era seara lor.

*

Când Wanda intră în baie cu telefonul în mână, Donner se găsea sub duş.

— Belov vrea să-ţi spună două vorbe.

Îi dădu apoi telefonul Wandei.

— Probleme? îl întrebă ea.

— La prima vedere, se pare că eroul nostru din Malvine şi-a găsit o drăguţă. Una decorativă, după cum spun informatorii lui Belov, care stă pe bulevardul Victor Hugo.

— Asta înseamnă că are bani, nu glumă!

— Mda, logic. O cheamă Gabrielle Legrand. Belov o să mă ţină la curent. Dacă este chiar aşa de frumoasă pe cum se spune, înseamnă că ar merita să-i acord puţină atenţie.

— Ei, nu mai spune! exclamă Wanda furioasă, punând telefonul pe o etajeră. Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că trebuie să vii sa mă freci pe spate.

— Aşa mai merge.

Şi Wanda începu să se dezbrace încet, gândindu-se cu teamă la femeia pe care încă nu o văzuse. Un al şaselea simţ îi spunea că o să aibă neplăceri din cauza acestei femei.

*

Montera se îmbrăcase în unicul costum pe care îl luase cu el, un costum de lână bleu închis. Îşi puse o cămaşă albă şi cravată neagră.

— Eşti foarte elegant, îi spuse Gabrielle când se instalară pe bancheta din spatele taxiului.

— Nesemnificativ, în comparaţie cu tine, o complimentă el.

Gabrielle îşi pusese rochia mini din lame argintiu pe care o purtase în seara primei lor întâlniri, la ambasada Argentinei din Londra. „Tunsoarea sălbatică” îi punea în evidenţă părul superb.

— Ultima oară când am ieşit împreună, m-ai făcut să descopăr poezia malurilor Tamisei, în miez de noapte. În seara asta, ce surprize îmi mai rezervi?

Gabrielle îi zâmbi şi-i luă mâna într-a ei.

— Nu prea multe, îi răspunse ea. Doar pe mine.

*

Când Belov telefonă, Donner urmărea la televizor ultimele ştiri în legătură cu luptele din insulele Malvine.

— S-au dus în oraş, îi dădu raportul, rusul. La un restaurant brazilian din Montmartre, la Paco.

— Hm, interesant, răspunse Donner. Se mănâncă bine pe acolo?

— Mda, merge, în schimb muzica este extraordinară. Să nu uit, tipa asta este fata unui om de afaceri putred de bogat, Maurice Legrand.

— Şi ce fel de afaceri învârte ăsta?

— Păi, cam de toate. Sediul îl are la Marsilia. Are mai mulţi bani decât Banca Franţei.

— Şi mai interesant, spuse Donner. Bine, o să mă ocup,eu de toate.

Închise telefonul şi se întoarse spre Wanda, care citea o revistă lângă şemineu.

— Hai! îmbracă-te trăsnet. În seara asta mergem să dansăm.

*

După ce vorbi cu Donner, Belov rămase gânditor lângă telefon, cu figura crispată. Irina Vronsky veni din bucătărie cu o tavă pe care o puse lângă el.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu. S-ar putea să fie ceva. Gabrielle Legrand asta. E ceva ilogic.

— Ce este ilogic? îl întrebă ea, în timp ce turna cafeaua.

— Nu ştiu, răspunse el iritat. Şi tocmai asta mă nelinişteşte. În cazul ăsta, ca să fii liniştit, ai o singură soluţie şi anume să ceri informaţii complete despre ea.

Şi îi întinse ceaşca cu cafea.

— Irina, ai perfectă dreptate! O să te ocupi de asta chiar de mâine dimineaţă, cum ajungi la birou.

Sorbi o gură de cafea şi se strâmbă imediat.

— Montera avea dreptate. Este groaznică! Vrei să-mi faci un ceai?

XII

Localul Paco îşi merita din plin renumele. Mesele erau îngrămădite unele lângă altele. Lumea era puzderie, iar orchestra senzaţională. Din separeul în care se găseau, Garbrielle şi Montera puteau privi în voie ringul de dans. Gabrielle comandă un whisky, iar el un gin tonic.

— Tot nu bei alcool? îl întrebă ea.

— Trebuie să mă îngrijesc ca să mă, menţin în formă. Ştii, un bărbat între două vârste şi o femeie mai tânără, hm, e o chestie...

— Bine, atunci continuă să-ţi iei pilulele, o să-ţi facă bine, continuă ea pe acelaşi ton de glumă. E clar că nu alerg decât după banii tăi.

— Ah, să ştii că te înşeli amarnic! Cu inflaţia care este acum în Argentina, eu sunt cel care aleargă după banii tăi. Chiar şi familia Montera riscă să fie în dificultate la sfârşitul războiului.

Gabrielle tresări, scuturată de un fior. Cuvântul „război” fu suficient ca să o readucă la realitate. Însă în acea seară nici nu putea fi vorba să se gândească la aşa ceva, încât îl luă de mână şi-i spuse:

— Hai să dansăm!

Şi fără să mai aştepte, aproape că-l smulse de pe scaun.

Orchestra interpreta o melodie pe ritm de bosanova. Montera o cuprinse în braţe şi începură să danseze.

— A fost minunat, exelamă ea încântată, după ce muzica încetă. Ai fi fost un gigolo desăvârşit.

— Exact cum îmi spunea mama. Un gentleman nu trebuie să danseze prea bine. Întotdeauna mi-a plăcut să dansez, adăugă el, zâmbind. Când eram tinerel mă duceam prin toate barurile unde se cântau tangouri. Pentru un argentinian, tangoul este evident singurul dans demn de acest nume. La noi, reprezintă întruchiparea a tot ceea ce poate exista pe lumea asta. Rivalităţi politice, deznădejde, viaţă, dragoste, şi moarte.. Ştii să dansezi tango?

— Dacă ştiu? Este doar specialitatea mea!

Montera se întoarse către şeful de orchestră şi-i spuse în portugheză:

— Hei, compadre, ia cântă un tangou, de ăla, adevărat. Unul care să meargă drept la inimă, cum ar fi *Cambalache*.

— Se pare că senor este argentinian, nu? răspunse muzicianul. Aveţi un accent care nu poate fi confundat. Sunteţi cam departe de ţară, nu? Şi în clipele astea... Bine; atunci, pentru dumneavoastră şi pentru doamna.

Se duse în spatele podiumului pe care se afla instalată orchestra şi se întoarse cu un instrument, care la prima vedere semăna cu un acordeon.

— Ah, exclamă Montera încântat. O să auzim un adevărat tangou, cântat ca la carte. Asta este un bandoneon, iubito.

— Şi care-i diferenţa? întrebă Gabrielle.

— O să auzi imediat.

Şeful de orchestră, începu să cânte, acompaniat doar de pian şi vioară. Imediat, muzica pătrunse în sufletul Gabrieliei, evocându-i tristeţea, dragostea şi faptul că tot ceea ce făcea ca viaţa să merite a fi trăită se găsea în mâinile altcuiva, în întregime la discreţia acestuia.

Dansară contopiţi, ca o singură fiinţă, într-un fel care i s-ar fi părut imposibil până în acel moment. Montera nici măcar nu-i conducea paşii. Dansa minunat, cu o tandreţe nemăsurată. Iar când zâmbea, dragostea ce-o nutrea pentru ea se exprima într-un mod cât se poate de simplu o dăruire totală şi sinceră, care nu cerea nimic în schimb.

Cei doi dansatori stârniră admiraţia întregii săli, şi mai ales a lui Felix Donner, care stătea la bar, împreună cu Wanda.

— Doamne Dumnezeule! exclamă el. Ce creatură! În viaţa mea n-am văzut o asemenea femeie.

Privindu-i expresia ochilor şi figura pofticioasă, Wanda fu cuprinsă de panică. — — Într-o rochie ca a ei, orice femeie ar arăta la fel.

— Rochia? Ce tot vorbeşti! replică Donner, cu voce joasă. Prestanţa asta ar avea-o chiar dacă ar fi îmbrăcată într-un sac. Sau goală de tot.

Muzica se opri. Mai mulţi începură să aplaude, dar Montera şi Gabrielle mai rămaseră câteva clipe înlănţuiţi, uitând de cei din jur.

— Chiar că mă iubeşti mult, îi şopti ea, fermecată.

— N-am ce face. M-ai întrebat de ce sunt pilot. Ţi-am răspuns că sunt ceea ce sunt. Întreabă-mă de ce te iubesc şi-ţi voi da acelaşi răspuns fiindcă sunt ceea ce sunt.

Gabrielle simţi cum o cuprinse un sentiment de siguranţă nemaiîntâlnită şi de linişte absolută. Îi luă mână:

— Hai să ne aşezăm.

După ce luară loc în separeu, Montera comandă o sticlă de şampanie Don Perignon.

— Da, la Boinos Aires, tagoul este un mod de viaţă. O să te duc în San Telmo, adică în cartierul vechi al oraşului. Acolo sunt cele mai celebre localuri din lume în care se cântă şi se dansează tangoul. O să mergem la „El Vijo Almacen”. O să devii o stea de tango într-o singură seară.

— Şi când? Când o să fie posibil lucrul ăsta? Întrebă ea.

— Fir-aş al naibii să fiu! exclamă Donner. Senor Montera! Ce surpriza plăcută!

Îi privi pe amândoi, dominându-i cu statura. Alături de el, Wanda se chinuia să zâmbească. Cu părere de rău, Montera se ridică.

*

Când Paul Bernard coborî din taxi, în colţul străzii din apropierea Senei, afară ploua. Regretă că nu-i spusese şoferului să aştepte. Cartierul în care se afla era un centru de birouri şi de antrepozite, foarte animat tot, timpul zilei, dar cum se lăsa seara, nu se mai vedea ţipenie de om. O luă dea lungul trotuarului, în căutarea adresei pe care i-o lăsase Garcia la facultate.

În cele din urmă, văzu firma luminoasă de deasupra unei magazii „LEBEL ET COMPAGNIE IMPORT – EXPORT". Era adresa pe care o căută. Puse mâna pe clanţa uşii prevăzute cu un vizor. Uşa se deschise uşor. Bernard pătrunse în încăperea cufundată în întuneric, în care singura sursă de lumină provenea de la un birou cu geamuri aflat în interiorul magaziei, suspendat la o înălţime de câţiva metri.

— Garcia! strigă el. Eşti acolo?

O umbră apăru în dreptul geamului, după care uşa biroului se deschise şi o voce poruncitoare rosti:

— Urcă.

Bernard începu să urce uşurat scara de lemn, ale cărei trepte cam şubrede scârţâiau, în timp ce spunea:

— Să ştii că nu prea am mult timp la dispoziţie. Sunt invitat la masă în seara asta, la o studentă de-a mea, care m-a rugat să-mi arunc nişel ochii pe teza ei. Cu puţin noroc, s-ar putea să fiu ocupat până mâine dimineaţă.

Trecu pragul biroului şi dădu cu ochii de Tony Villiers, care îl aştepta pe un scaun.

— Cine eşti? întrebă Bernard. Unde este Garcia?

— E ocupat. N-a putut să vină.

Uşa se închise şi din spatele ei apăru Harvey Jackson, care-i bara drumul. Pentru prima oară, simţi că-i este frică.

— Ce naiba se petrece aici?

Jackson îi puse o mână pe umăr şi-l obligă să se aşeze într-un fotoliu.

— Stai jos. Şi să răspunzi doar când eşti întrebat.

Villiers scoase dintr-un buzunar un pistol Smith & Wesson şi din alt buzunar un amortizor de sunet Carswell pe care începu să-l înşurubeze la ţeava armei.

— Profesore, chestia asta amortizează suficient detunătura. Dar sunt convins că ştii. Nu?

— Pentru numele lui Dumnezeu, despre ce este vorba?

Villiers puse arma pe birou şi răspunse liniştit:

— Despre cât ai de plată la telefon, adică o sumă mare, fiindcă ai tot vorbit cu Argentina... Despre mere, despre pere şi despre... rachete *Exocet*! Ah, era să uit, şi despre un tip numit Donner.

— Cine eşti? se răsti Bernard, în glasul căruia se amestecau frica şi furia.

— Acum trei zile, încă mă mai aflam în Malvine. Aşa că am văzut moartea îndeaproape. Sunt ofiţer în Forţele Speciale Aeriene Britanice. Ai auzit de astea, nu?

— Ticălosule!

Furia din el răbufnise.

— Da, sigur că da. Aşa cum s-a exprimat un bun prieten de-al meu, de altfel într-un mod eronat, acest serviciu special al armatei este văzut de foarte multă lume mai abitir ca SS-ul nemţilor. Naiba ştie! Însă de un lucru stunt cât se poate de sigur, şi anume că daca nu o să spui imediat tot ce mă interesează, o să te împuşc în rotila stângă cu chestia asta.

Şi— şi luă pistolul de pe birou.

— Este o şmecherie destul de urâtă, pe care am prins-o îri Ulster, de la cei din Armata Irlandeză de Eliberare. Dacă nu are rezultat, o să continui cu piciorul drept. Să ştii că se învaţă foarte repede să mergi în cârje.

În celălalt capăt al încăperii se afla un fişet metalic, pe care era un vas din ceramică, cu o plantă verde în el. Mâna lui Villiers pivotă, pistolul pufni uşor şi vasul se dezintegră.

Demonstraţia fusese cât se poate de convingătoare.

— Ştii cine este Donner? îl întrebă Bernard pe Villiers.

— Da. Şi mai ştiu că a promis livrarea de rachete *Exocet* unor agenţi argentinieni peste câteva zile. De unde are de gând să le ia?

— Nu mi-a spus. De fapt, din câte ştiu eu, nu a spus-o nimănui.

Villiers ridică pistolul şi se pregăti să ochească.

— Nu, stai, ascultă-mă! strigă Bernard îngrozit.

— Bine, de acord, dar să ştii că ai tot interesul să mă convingi.

— Încercările rachetelor *Exocet* au avut loc în insula Roc, în dreptul coastei din regiunea Vendee. Chiar în faţa unui port mic, numit Saint Martin. Donner a închiriat o casă acolo. Cred că are de gând să atace un convoi al Centrului Aerospaţial care transportă rachete în insulă.

Figura Jui Bernard era îngrozită şi scăldată de transpiraţie. Era cât se poate de clar că spunea adevărul, sau dacă nu, tot ceea ce ştia el. Villiers dădu încet din cap şi se adresă lui Jackson:

— Bine, Harvey, du-te şi aşteaptă-mă afară, în maşină.

Jackson nu comentă. Ieşi din birou, închise uşa după el iar paşii i se auziră depărtându-se pe scara de lemn. După aceea, liniştea se instaură din nou.

Villiers îşi puse pistolul pe birou, îşi aprinse o ţigara, se ridică, şi-şi înfundă

mâinile în buzunarele impermeabilului.

— Nu prea îi ai pe englezi la inimă, aşa-i? Aş putea să ştiu şi eu care este motivul?

— Fiindcă în 1940 aţi întins-o şi nea-ţi lăsat cu nemţii pe cap, îi răspunse Bernard. Mi-au omorât tatăl şi au dat foc satului meu. Mama mea...

Se opri, incapabil să-şi termine fraza.

Villiers se întoarse cu spatele la el şi se îndreptă spre fundul încăperii. Bernard privi agitat la pistolul care se afla pe birou la îndemâna sa.

— Tatăl meu a luptat în unităţi de comando în timpul războiului, spuse Villiers, cu spatele la Bernard. A fost paraşutat de trei ori în Franţa pentru ai ajuta pe partizanii din Rezistenţă. După aceea, a fost trădat, arestat şi închis în sediul general al Gestapoului din Paris, în strada Saussaies. A fost interogat timp de trei zile cu o asemenea sălbăticie, încât piciorul său drept nu a mai putut fi operat.

Se întoarse, având în continuare, mâinile în buzunarele impermeabilului. Bernard stătea pe scaun, dar mâna îi era crispată pe patul pistolului Smith & Wesson.

— Ah, profesore, trebuia să ai răbdare şi să aştepţi să-mi termin povestea. Am păstrat pentru sfârşit partea cea mai interesantă. Cel care la torturat pe tatăl meu era, un francez, aflat în solda nemţilor. Unul dintre fasciştii ăia pe care-i poţi vedea peste tot.

Bernard scoase un strigăt de neînţeles şi trase. Dar Villiers se găsea deja în genunchi. Mâna îi ieşi din buzunar, ţinând un pistol marca Walther PPK. Glonţul îl atinse pe Bernard drept în mijlocul frunţii. Corpul acestuia fu proiectat în spate, dar nu se răsturnă din fotoliu.

Villiers îşi luă pistolul Smith & Wesson, stinse lumina şi ieşi. Coborî scările fără să se grăbească, deschise uşa şi ieşi afară, pe trotuar. În stradă, la câţiva metri, farurile unei maşini se aprinseră şi Citroenul înaintă spre el, cu Jackson la volan. Villiers urcă alături de el.

— I-ai dat vreo şansă? întrebă Jackson.

— Bineînţeles.

— Puteam să pariez! De ce n-ai vrut să termini mai repede cu el? Şi de ce procedezi aşa cum ai făcut? Doar nu era de calibrul tău. Numai aşa, ca să te simţi tu bine, nu? Fiecăruia trebuie să i se dea o şansă să se apere, ca în Far West? Să mori de râs, nu alta!

— Vezi-ţi de condus şi nu mai trăncăni atât, mormăi Villiers şi-şi aprinse altă ţigară.

— Te rog să mă scuzi, i-o aruncă Jackson, pe un ton ironic. Uitasem că, de fapt, comandantul meu este adeptul unor principii morale.

Băgă în viteza întâi şi acceleră.

*

Donner comandă încă o sticlă de şampanie.

— Nu beţi? îl întrebă el pe Montera, cu sticla îndreptată spre paharul acestuia.

Montera îşi, acoperi gura paharului cu palma

— Nu, mulţumesc. Şampania nu mă prea atrage.

— E ridicol, spuse Donner. Unui bărbat căruia nu-i place şampania, înseamnă că nu-i place viaţa. Nu sunteţi de aceeaşi părere cu mine domnişoară Legrand?

— Maxima asta, sau ce-o fi ea, este absurdă. Nu are nici o legătură cu nimic.

Donner izbucni în râs.

— Ha, hă, ce nostim! Uite o femeie care spune exact ce gândeşte. Şi care o spune şi direct, fără nici un ocoliş. Vezi, Wanda? Tu nu spui niciodată ce gândeşti, ci numai ce crezi că s-ar dori să se audă din gura ta. Nu-i aşa, Wanda?

Umilită, Wanda nu răspunse şi-şi încleştă dinţii. Mâinile îi tremurau în asemenea hal, încât strânse între degete poşeta de seară, împodobită cu monede de aur. Gabrielle, a cărei figură se înroşise de furie, deschise gura să vorbească, dar Montera îi luă mâna, i-o strânse uşor şi apoi, înclinându-se spre Wanda, îi spuse:

— Domnişoară Jones, îmi acordaţi onoarea să vă arăt cum se dansează tangoul în Argentina?

Wanda îşi ridică ochii uimită, după care se întoarse spre Donner. Acesta continua să toarne şampania, fără să o privească, încât Wanda hotărî de capul ei.

— Cu cea mai mare plăcere!

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre ringul de dans.

Montera se aplecă spre Gabrielle, zâmbindu-i:

— N-o să întârzii mult, îi şopti el. Dacă te supără cu ceva, să-mi faci semn. O să-i dau aceeaşi lecţie ca şi bărbosului ăluia de dimineaţă.

— Bine, e în regulă, îi răspunse ea.

Montera o sărută, ca şi când Donner nici n-ar fi fost de faţă, după care se duse şi o luă pe Wanda de braţ.

— De-a dreptul mişcător, comentă Donner. O scenă emoţionantă. O să am şi eu dreptul la un dans?

Gabrielle bău încet o gură de şampanie, apoi puse cupa pe masă.

— Domnule Donner, ca să fiu sinceră, nu pot sa-mi închipui nici măcar un singur motiv pentru care aş accepta să dansez cu dumneavoastră. Şi asta e foarte simplu, pentru că nu-mi plăceţi câtuşi de puţin.

Doar privirea lui Donner exprima mânia ce-l cuprinsese. În rest, reuşise să se controleze.

— Sunt o fiinţă foarte încăpăţânată. Şi sunt sigur că într-o zi o să-mi recunoaşteţi adevărata mea valoare.

— Ah, bărbaţii ăştia, replică ea, dând din cap. Câtă vanitate stupidă poate sălăşlui în ei. Toţi sunteţi la fel. Egoişti şi exigenţi. Ştiţi că voi, bărbaţii, în realitate

dispreţuiţi femeile? Chiar interesul pe care îl aveţi faţă de ele este în realitate o insultă la adresa lor!

Donner reuşi să-şi păstreze o bună dispoziţie aparenţă.

— Mda, acum îmi dau seama nu vă plac bărbaţii deloc! Dar, lăsându-mă pe mine la o parte, atunci cum stă treaba cu viteazul nostru colonel? Bănuiesc că este diferit de restul, nu?

— Este el însuşi. El nu ia, el dă.

Cuvintele îi veniră spontan, şi auzindu-le pronunţate, o bucurie imensă i se putea citi pe chip.

— Poate ca lucrul ăsta să ţi se pară contradictoriu, adăugă Gabrielle, însă pentru mine este cât se poate de clar.

Mai înainte ca Donner să poată spune ceva, apăru lângă el şeful de sală al restaurantului.

— Domnul Donner?

— Da, eu sunt.

— Aţi lăsat un mesaj la bar, pentru cazul în care cineva doreşte să ia legătura cu dumneavoastră. Sunteţi chemat la telefon.

Donner îl urmă până la recepţie, unde apucă telefonul şi-l duse la ureche.

— Sunt Donner. Cine-i?

— Donner, aici e Nikolai. Ascultă, tocmai mi-a telefonat Garcia. Se pare că dimineaţă, Bernard i-a lăsat un mesaj cu privire la detaliile transporturilor, care vor avea loc în următoarele patru zile, de la Saint-Martin la insula Roc. Singurul transport care corespunde nevoilor noastre o să ajungă prin zonă în zorii zilei de 29, foarte devreme.

— Adică, în trei zile?

— Exact. Poţi să te ocupi?

— Nici o problemă. O să plecăm mâine dimineaţă cu *Chieftain Navajo*. O să-l iau şi pe colonel cu mine.

— Perfect. Cum ţi sa părut mititica Legrand?

— Absolut încântătoare. O să-i propun s-o ia cu noi.

— Crezi că ea o să fie de acord?

— Cine ştie? Au aerul a doi porumbeii.

— Mda, la o adică, ideea nu-i rea deloc, spuse Belov gânditor.

— De ce spui asta?

— Nu ştiu, dar am eu o impresie, că locul ei în toată afacerea asta nu este deloc întâmplător. Cu timpul ajungi să ai un fel de instinct în probleme de genul ăsta.

— Atunci ai face bine să o verifici.

— Ah, din punctul ăsta de vedere, stai liniştit! Te sun mâine, la „Casa Albă”.

Donner închise şi, în timp ce-şi aprindea o ţigară, cu privirea aţintită asupra Gabriellei, reflecta la cele ce-i spusese Belov, Doamne, cât de frumoasă putea fi! Şi, pe lângă frumuseţe, mai avea şi atâtea alte atracţii... De când se ştia el, îi plăcuseră femeile şi se folosise de ele fără nici un discernământ. Până în acea seară nu întâmpinase niciodată vreo dificultate. Dădu din cap cu un fel de admiraţie pe care refuza să şi-o mărturisească deschis, dându-şi seama, nu fără surprindere, că Gabrielle era prima femeie pe care o dorea din adâncul fiinţei lui.

Din ringul de dans, Wanda surprinse expresia de pe figura lui Donner şi întorcându-şi capul spre Montera îl întrebă:

— Această femeie reprezintă mult pentru tine?

— Este viaţa mea, îi răspunse acesta duios.

— Atunci, fii cu ochii-n patru pe Donner: Are obiceiul să obţină ceea ce-şi doreşte.

Muzica se opri. Montera zâmbi şi sărută mâna Wandei.

— Eşti o femeie mult prea buna pentru unul ca el.

Wanda schiţă un zâmbet trist.

— Greşeşti. Eu nu valorez nimic, pentru nimeni.

Ajunseră înapoi la masă, cam în acelaşi timp cu Donner.

— Tocmai am primit un telefon, îi spuse acesta lui Montera. Afacerea noastră va avea loc sâmbătă. Asta înseamnă că mâine dimineaţă trebuie să plecăm la Lancy. Am închiriat o casă acolo, „Casa Albă”. Un loc foarte odihnitor.

Montera se posomorî.

— Bine, atunci aşa o să facem.

Donner se întoarse spre Gabrielle

— Nu v-ar surâde două sau trei zile la ţară?

— Nu prea cred, răspunse ea.

Însă văzând figura abătută a lui Montera, realiză brusc că le mai rămăsese la dispoziţie foarte puţin timp. Acest gând îi izgoni din minte misiunea pe care o avea de îndeplinit pentru Ferguson.

— Mai gândiţi-vă, noaptea este un sfetnic bun, insistă Donner.

Gabrielle se ridică de pe scaun:

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi. Mă simt foarte obosită.

— Sigur că da, nu-i nici o problemă. Mia făcut plăcere că v-am cunoscut.

Îi privi pe cei doi cum se îndepărtau, apoi se opri la bar, plăti consumaţia şi se îndreptă spre ieşire, fără s-o bage în seamă pe Wanda, care mergea în urma lui distrusă de durere, abia ţinându-şi echilibrul pe pantofii cu tocuri cui.

Pe trotuar, în aşteptarea taxiului, Donner îşi scoase o ţigară. În palmele sale,

ţinute căuş, flacăra brichetei străluci. Wanda se apropie de el.

— În seara asta am fost luat drept un dobitoc. Ştii? o întrebă el fără să-şi ridice ochii asupra ei.

— Îmi pare rău, Felix.

— O să mă gândesc la ceva cu care să te răsplătesc. La ceva foarte special. Ceva ce o să ţii minte mult timp.

Îi luă bărbia între degete şi o forţă să-şi ridice privirea spre el.

— În zilele care or să vină, să te gândeşti la ce ţi-am spus.

*

În apartamentul său, Gabrielle îşi turnă un whisky, bău o gură şi începu să se plimbe nervoasă prin sufragerie.

— Creatura asta este cea mai infectă din câte am întâlnit până acum. Eşti chiar obligat să tratezi cu el?

— Gabrielle, îmi pare rău, dar asta e. Hai să nu mai vorbim despre chestia asta... Ia uită-te aici, am ceva pentru tine, spuse el, scoţând din buzunar un pachețel. În după-amiaza asta, după ce m-ai lăsat acasă, am luat un taxi şi m-am dus să fac nişte cumpărături.

Pe hârtia de ambalaj scria „Cartier”. Gabrielle deschise pachețelul. Înăuntru se afla o cutiuţă de catifea, în interiorul ei, se găseau trei inele legate unul de celălalt, de aur roşu, galben şi cenuşiu.

— Este ceea ce se numeşte o verighetă rusească, îi explică el. În general se poartă la degetul mic al mâinii stângi.

— Ştiu.

— Am ales mărimea la întâmplare. Dacă nu ţi se potriveşte, poţi merge oricând la bijuteria Cartier, la domnul Bresson, care o să ţi-o schimbe fără nici o problemă. Dă-mi voie să ţi le pun.

Gabrielle întinse mâna iar Montera îi băgă inelele pe deget.

— Parcă sunt un pic cam mari.

Gabrielle dădu din cap, uitându-se la mâna ei!

— Ba nu, îi răspunse cu o voce gâtuită, îmi vin perfect.

— Verigheta asta este o mărturisire... începu el. O mărturisire a...

Ezită, iar zâmbetul care îi apăru pe figură părea plin de durere.

— Hm, uite cum joc marea mea scenă, şi nu sunt în stare să-mi găsesc cuvintele! Da, cred că trebuie să, fac lucrurile în ordinea lor firească. Gabrielle, crezi că poate exista o şansă cât de mică? se bâlbâi el. Vreau să spun, o şansa cât de mică, ca să te gândeşti, să iei de bărbat un pilot de vânătoare între, două vârste, prea bătrân pentru a continua să mai zboare şi fără îndoială, cu atât mai dificil să trăiască?

Gabrielle simţi cum lacrimile îi ardeau pleoapele şi-i puse mâna pe braţ.

— Raul, vrei să-mi faci o plăcere?

— Mă mai întrebi? Tot ce vrei tu!

— Te rog, coboară şi plimbă-te niţel. Aş vrea să rămân singură câteva clipe.

Pe figură lui Montera se putea citi îngrijorarea.

— Îmi pare rău... Atunci, o să mă duc în apartamentul meu. Poate aş putea să te văd mâine dimineaţă, înainte de a apleca?

— Ah, nu! striga ea cuprinsă de panică. Vreau să întorci!

— Bine, dragostea mea. Mă întorc peste o jumătate de oră.

O sărută tandru şi ieşi.

*

— Sunt Gabrielle, spuse ea, când Villiers răspunse la telefon.

— Ai ceva să-mi spui?

Gabrielle respiră adânc.

— Donner a venit la restaurantul în care am fost cu Montera. L-am auzit spunându-i lui Raul că tranzacţia avea loc sâmbătă dimineaţa. O să plece amândoi cu avionul la Lancy, mâine dimineaţă. Nu ştiu unde se află localitatea asta.

— Las' că ştiu eu. În Vendee. Asta corespunde cu ce aflat din altă parte.

— Donner mi-a propus să-i însoţesc. O să stea într-un loc numit „Casa Albă."

— Şi tu i-ai spus că da?

— Tony, nu mai vreau să fiu amestecată în povestea asta. Nu mai pot suporta.

— Ştiu că este o încercare dură, recunoscu el. Însă trebuie duşa până la capăt. Te înţeleg... Montera. Aşa, ca de la bărbat la bărbat, să ştii că am toată admiraţia pentru el, dar ce săi faci, este duşmanul nostru, aşa că sentimentele personale nu au ce căuta aici. Este vorba de a opri o livrare de rachete *Exocet*.

— Este inutil să mai insişti, spuse ea.

— Cum vrei. Nu am de gând să-ţi forţez mâna, o ştii foarte bine. Însă, oricum, trebuie să-l anunţi pe Ferguson. Telefonează-mi mâine dimineaţă, dacă te răzgândeşti.

Villiers închise şi formă apoi imediat numărul apartamentului din Londra, din Cavendish Square. Îi răspunse Harry Eox.

— Ştiri proaste de pe front, îl anunţă Villiers. Tocmai m-a sunat Gabrielle. Până acum, totul a mers bine, dar se pare că e pe cale să-i cedeze nervii. Are de gând s-o lase baltă.

— Bine, în regulă, răspunse Fox. O să mă ocup eu asta.

*

Gabrielle îşi turnă încă un pahar cu whisky şi bău o gură, pentru a-şi calma nervii. Dacă tot trebuia s-o facă, atunci, cu cât era mai repede, cu atât era mai bine. Se aşeză şi formă numărul de telefon al lui Ferguson, din Londra. Acesta îi

răspunse aproape imediat.

— Ferguson la aparat.

— Gabrielle.

Vocea i se voală brusc.

— Draga mea, ai fost plecată? Te-m căutat de mai multe ori în seara asta.

— Da, am luat masa în oraş. De ce?

Tăcerea se prelungi, ceea ce o făcu brusc să aibă un presentiment ciudat.

— Ascultă-mă, am încercat să iau legătura cu mama ta şi cu tatăl tău vitreg, însă erau amândoi într-o croazieră în insulele Ionice.

Toate astea nu puteau avea decât o singură explicaţie.

— Richard? murmură ea.

— Da. Îmi pare sincer rău că-ţi dau o ştire atât de îngrozitoare. A fost dat dispărut, după toate aparenţele fiind ucis în cursul luptelor aeriene din împrejurările lui Port Stanley.

— Doamne Sfinte!strigă Gabrielle.

Într-o fracţiune de secundă îl văzu cum arăta în cadrul unei defilări frumos, zâmbitor şi mândru de uniforma forţelor Aeronavale pe care o purta.

— Îmi dau seama perfect ce efect are asupra ta o asemenea tragedie, reluă Ferguson. În împrejurările astea, cred că preferi, fără îndoială, să te degrevez de misiunea ta actuală...

— Nu, răspunse ea, cu dinţii strânşi. Este inutil. Mulţumesc şi noapte bună, generale.

Rămase, nemişcată, cu ochii lipiţi de telefon, ridică receptorul pentru a treia oară şi formă din nou numărul lui Villiers. Acesta îi răspunse imediat.

— Tony, m-am răzgândit. Mâine o să plec la Lancy, împreună cu Raul şi cu Donner. Dar nu pot să-ţi dau adresa casei lui Donner de acolo.

— Nu-i nici-o problemă, îi răspunse acesta. O să plec, şi eu cu maşina, împreună cu Harvey. O s-o găsim noi.

Apoi ezită.

— S-a întâmplat cumva ceva? De ce te-ai răzgândit aşa de brusc?

— Richard a murit, spuse ea. Ucis în luptă. Tony, trebuie să înceteze o dată toate astea. În interesul tuturor. Au murit deja prea mulţi oameni.

Şi închise.

*

Ferguson oftă.

— Ce femeie remarcabilă!

— Continuă? întrebă Fox.

— Da.

— Cum a primit vestea? A fost şocată?

— De unde vrei să ştiu una ca asta? Important acum este să ştim cât timp mai poate rezista.

*

Ieşind din lift, Montera observă că uşa de la apartamentul Gabriellei era întredeschisă. Intră, o închise şi se îndreptă spre sufragerie.

— Gabrielle?

— Sunt aici.

Stătea lungită pe patul din dormitor. Perdelele erau trase, iar camera cufundată în întuneric. Montera întinse mâna spre comutator, să aprindă lumina, dar ea îl opri:

— Nu, te rog. Nu aprinde.

Se aşeză pe marginea patului, îngrijorat.

— Dragostea mea, să ştii că dacă nu te simţi bine, pot pleca. Nu-i nici-o problemă.

Gabrielle îşi puse mâna pe genunchiul său.

— Nu. Nu pleca. Am atâta nevoie de prezenţa ta.

Montera se dezbrăcă, îşi puse hainele pe un scaun, şi se băgă în pat lângă ea. Gabrielle se întoarse cu faţa la el, îl înlănţui cu braţele şi-şi lipi capul de, pieptul lui. Apoi brusc, de parcă s-ar fi rupt zăgazurile unui dig, toată durerea, din ea, toată spaima, îi ţâşni şi începu să plângă încet, fără zgomot.

— Cei cu tine? Ce sa întâmplat?

— Nimic, Raul. Nu spune nimic. Strânge-mă tare, dar nu spune nimic.

O legănă tandru, cu buzele lipite de fruntea ei, Ia fel ca pe-un copil. Peste câteva clipe Gabrielle adormi.

XIII

Villiers şi Jackson placaseră de la Paris pe la două noaptea, pe autostrada Chartres şi după ce ajunseră lâ Nantes se îndreptară spre Sud. Ajunseră la Lancy fără nici o problemă pe la opt dimineaţa. Când le apăru în faţă gardul ce împrejmuia clădirile, Jackson încetini. Citroenul trecu încet prin faţa porţii zăvorâte cu un lanţ şi un lacăt, apoi îşi mări viteza, şi se angaja pe un drum de ţară, printre copaci.

Se întoarseră pe jos prin mijlocul pădurii şi examinară aeroportul.

— Cică asta ar fi o bază abandonată din timpul războiului, nu? spuse Villiers.

Jackson fu străbătut de un fior.

— Nu-i nici un semn de viaţă. Întotdeauna mă apucă tremuriciul când văd locuri ca ăsta. Probabil că aici au murit o grămadă de oameni.

— Mda,.. Înţeleg ce vrei să spui, îi răspunse Villiers, ridicându-şi ochii spre cerul cenuşiu, acoperit de nori ameninţători. Sper că vremea asta rea n-o să pună probleme prietenilor noştri când or sa aterizeze.

— Şi noi, ce-o să facem? întrebă Jackson.

— O să mergem până la Saint-Martin. Să încercăm să adulmecăm casa aia pe care a închiriat-o Donner.

După care se întoarseră înapoi prin pădure.

*

Lungită pe spate, Gabrielle privea ţintă tavanul. După câteva clipe, îşi întoarse capul, dându-şi seama, că Montera o privea.

— Cum te simţi în dimineaţa asta? o întrebă el pe un ton grav.

— Bine; îmi pare rău pentru aseară.

Stăpână pe ea, Gabrielle se simţea perfect calmă; Montera îi luă mâna şi i-o sărută.

— Ai chef să-mi povesteşti?

— Nu este nimic de povestit, îi răspunse ea. Nişte fantome din trecut asta-i tot... Ia spune-mi, afacerea asta pe care o ai cu Donner, este chiar atât de importantă?

— Da. În sensul că Donner poate furniza guvernului meu nişte material indispensabil, acum, în momentul în care embargoul asupra armamentului a blocat căile de aprovizionare obişnuite.

— Şi după ce o să se termine afacerea asta, o să te întorci în Argentina? Raul, cât timp o să dureze toată chestia asta? Două zile? Trei?

— Nu sunt eu cel care hotărăşte, aşa că nu am de ales îi răspunse el.

— Nici eu nu am de ales. Trebuie să profit de puţinul timp care mi-a rămas, chiar dacă trebuie să-l suport pe ticălosul ăla de Donner. Aşa că o să te însoţesc la Lancy.

— Chipul lui Montera se lumină brusc.

— E, adevărat?

— Da.

Gabrielle se întoarse spre el şi-şi îngropă faţa. la pieptul lui. Începu să-i mângâie duios părul apoi îşi aţinti din nou privirea asupra tavanului. Cât de uşor îi veneau minciunile pe buze! Cât de simplu îl putea înşela!

*

La Brie-Comte-Robert, Donner se plimba ca un leu în cuşcă, fumând nervos. Wanda stătea sprijinită de peretele hangarului. Rabier, pilotul, aştepta, în apropierea avionului.

— Ce dracu' face? izbucni Donner.

Un taxi trecu de poartă şi traversă curtea, oprindu-se lângă hangar.

Din maşină ieşi Montera, îmbrăcat în blue-jeans şi scurta sa de piele. Se întoarse, şi întinzând mâna, o ajută pe Gabrielle să iasă.

Doner, cu figura încântată, uita brusc de mânie şi se îndreptă spre ei.

— Va să zică? până la urmă v-aţi hotărât să veniţi cu noi!

— Da, aşa este. M-am gândit bine şi mi-am zis că dacă tot nu am ce să fac pot să vin cu voi.

În spatele ei, Montera trase bagajele din maşină şi-i plăti şoferului. Gabrielle arăta senzaţional blue-jeans şi în hanorakul ei bleu. Donner simţi că totul era diferit cu această femeie nu numai că o dorea, dar voia ca şi ea să-l placă şi să-l dorească.

— Perfect, îi spuse el. Atunci, să mergem.

Se îndreptară spre avionul *Chieftain Navajo*. Wanda se apropie de Montera, care îi observă figura crispată. Îi zâmbi şi îi spuse:

— Cred că îţi faci prea multe probleme.

Poate că tu ar trebui să-ţi faci mai multe probleme, îi răspunse ea şi se luă după ceilalţi.

*

Băruleţul situat pe cheiul din Saint-Martin era gol. În afară de Viliers şi Jackson nu se mai afla nici un client înăuntru. Cei doi stăteau la marginea tejghelei, mâncând cornurile pe care patroana, o blondă voluminoasă, cu figura deschisă, abia le scosese din cuptor.

— Mai doriţi puţină cafea? îi întrebă ea.

Villiers dădu din cap, în semn că da.

— Dar unde au dispărut toţi clienţii? se interesă el

— Domnule, la ora asta toată lumea lucrează. Şi de o bună bucată de timp nu prea mai avem turişti. Afacerile de astăzi nu mai sunt cele de odinioară.

— Din câte ştiam eu, se afla un aeroport pe aici.

— Ah, da! La Lancy, dar este închis de mulţi ani, îi răspunse ea în timp ce-i turna cafeaua. Călătoriţi în interes de afaceri?

— Nu, răspunse Villiers. Ne petrecem concediul la Sables-d'Olonne şi cineva ne-a spus că la Saint-Martin se poate pescui ca lumea.

— În toată regiunea Vendee nu există un loc mai bun pentru pescuit ca aici.

— Şi unde am putea sta şi noi?

— Păi, există hotelul „Pomme d'Or”, niţel mai departe, către piaţă, dar dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu m-aş duce acolo. Nu este un loc prea grozav şi în afară de asta, Hugo, agentul imobiliar, are o mulţime de locuinţe de închiriat. Tot felul de căsuţe, ferme sau vile. Este un tip foarte de treabă şi o să fie fericit să vă poată ajuta, credeţi-mă. Nu mai sunt turişti ca altădată. Îşi are biroul tot pe trotuarul ăsta, la câţiva paşi de aici.

— Doamnă, vă mulţumim din suflet, îi spuse Villiers, adresându-i un zâmbet cuceritor. O sa trecem neapărat pe la el.

*

Hugo, un localnic cu părul alb, care părea că se ocupa singur de treburile agenţiei sale, se arătă foarte serviabil. O hartă agăţată pe perete avea înfipte în ea câteva steguleţe roşii, care indicau amplasamentul proprietăţilor libere pentru a fi închiriate.

— Vă pot oferi oricare din aceste locuri, le spuse Hugo. Bineînţeles că închirierea se face pentru cel puţin o săptămână.

— Nu-i nici o problemă, răspunse Villiers. Însă aş fi vrut o căsuţă de ţară. Un prieten de-al meu din Paris, care a fost aici în concediu, acum vreo trei ani, mia spus ceva despre un loc, numit „Casa Albă”.

Bătrânul încuviinţă din cap, îşi scoase ochelarii de pe nas şi le arătă un steguleţ.

— Da, da. Este o locuinţă frumoasă, dar mult prea mare pentru, două persoane. În orice caz, am inchiriat-o unor parizieni.

— Mda... făcu Villiers.

Se apropie de hartă şi arăta un steguleţ aflat între Lancy şi „Casa,Albă”.

— Dar asta?

— Asta se potriveşte perfect cu ceea ce căutaţi. Este o vilă mică modernă, care se numeşte „Câmpiniţa”. A fost construită acum cinci ani de un profesor din Nantes, care intenţionează ca la pensie să se retragă aici. Pentru moment, nu o foloseşte decât în concediu. Are trei camere şi bucătărie, în întregime mobilate. Pot să v-o închiriez cu cinci sute de franci pe săptămână şi cu o garanţie de încă cinci sute de franci, pentru orice pagubă posibilă. Plata înainte, bineînţeles, făcu el, zâmbind, ca pentru a se scuza. Stimate domn, din păcate, asta-i realitatea, sunt o grămadă de indivizi care au plecat şi nu au mai plătit.

— Vă înţeleg perfect.

Villiers îşi scoase portvizitul, extrase din el banii şi-i puse pe birou.

— Doriţi să vă conduc cu maşina?

— Mulţumesc, nu este nevoie. Nu vreau să vă răpesc timpul. Daţi-mi cheile şi vă mulţumesc încă o dată.

— Şi eu vă mulţumesc domnule, îi şpuse Hugo, luând nişte chei dintr-un cui numerotat de pe o panoolie. Un pic mai jos, pe stânga, există un magazin cu de toate. Doamna Manciet vă va da tot ce doriţi.

Villiers se urcă în Citroen şi trase portiera, după el.

— Ai rezolvai ceva? îl întrebă Harvey Jackson.

— Ba bine că nu! Am descoperit unde se afla „Casa Albă" şi am închiriat pentru noi o casă de vacanţă foarte aproape de ea. Se numeşte „Câmpiniţa”.

— Bravo!

— Să te opreşti în faţa magazinului de acolo. Trebuie să cumpărăm câte ceva.

Villiers se lăsă pe spatele banchetei şi-şi aprinse, o ţigară. Totul se anunţa bine. Nu mai lipseau decât Donner, Raul Montera şi Gabriele, şi partida putea începe.

*

Când *Caleftairiul Navajo* ateriză la Lancy, puţin înainte de prânz, Stavros era deja prezent, aşteptând pasagerii într-o furgonetă Peugeot. Villiers, ascuns printre copaci, văzu prin binoclu cum din avion coborâră cele două perechi, după care avionul intră numaidecât într-unul dintre hangare, a cărui poartă fusese deschisă în prealabil de către Stavros. Turcul aşteptă ca pilotul să iasă din hangar, apoi toţi se îndreptară spre Peugeot.

— Gabrielle este cu ei?

Villiers dădu din cap în semn că da. Pilotul se urcă în maşină alături de Stavros şi maşina se îndepărtă.

— Hai să ne întoarcem, mi-e o foame de lup. Şi să-l sunăm neapărat pe general. Să-i lăsăm pe prietenii noştri să se instaleze, după care o să aruncăm şi noi o privire pe la „Casa Albă".

Cei doi se întoarseră la maşina lor, ascunsă în desişul pădurii.

*

Harry Fox tocmai mânca când Villiers telefonă, căutându-l pe Ferguson.

— Tony, generalul nu-i aici. E la o întâlnire la ministrul apărării, împreună cu şefii de stat major. Îl aştept să vină cam peste o oră. Unde sunteţi voi?

— La ţară, unde să fim! Într-o casă de vacanţă care se numeşte „Câmpiniţa".

— Şi Donner unde e?

— Niţel mai departe de noi.

— E perfect. Spune-mi telefonul vostru şi cum soseşte generalul, vă sun.

*

La „Casa Albă" Donner deschise o uşă de la primul etaj, şi-i pofti înăuntru pe Gabrielle şi pe Montera. Încăperea avea un aspect medieval, cu tavanul înalt, ferestre înguste, care o făceau întunecoasă şi cu un tapet de o culoare nedefinită. Patul, înălţat deasupra duşumelei, nu părea deloc confortabil.

— Baia se află aici, spuse Donner. Există tot confortul modern. Stavros mi-a spus că peste o jumătate de oră putem mânca. Ne vedem jos.

După ce spuse astea ieşi, lăsându-i singuri. Montera se aşeză pe pat şi încercă somiera.

— Sfântă Fecioară! exclamă el. Auzi cum scârţâie arcurile astea? Toată lumea o să fie la curent cu pasiunea nebună pe care o am pentru tine!

Gabrielle se aşeză alături de el.

— Raul, nu-mi place locul ăsta. Şi cu atât mai mult individul ăsta.

— Ştiu, îi răspunse el. Dar cum eu îţi plac, totul o să fie în regula.

Îi luă faţa între mâini, o trase spre el şi o sărută tandru.

*

În aşteptarea telefonului lui Ferguson, Villiers îşi turnă ceva de băut. Jackson ieşi din bucătărie.

— Am ascultat postul de radio din Paris. Au transmis ştiri din război. Al doilea regiment de paraşutişti englezi a atacat în zorii zilei, la „Gâscă Verde”.

— Şi?

— Din surse americane, se pare că au loc lupte grele.

Villiers trase un şut într-un fotoliu

— Şi noi stăm aici şi ne jucăm de-a baba oarba, ca nişte copii.

— Nu vorbi prostii, îi răspunse Jockson. Jocul ăsta pe care-l facem, este foarte important. Am descoperit nişte conserve de supă. Avem şi pâine şi brânză. Dacă vrei, poţi să vii la popota soldaţilor. Dar dacă preferi să rămâi la popota ofiţerilor, treaba ta.

Şi ieşi din încăpere, exact în momentul în care telefonul începu să sune.

— Cum merge treaba, Tony? îl întrebă Ferguson.

— Destul de bine.

Şi îi explică situaţia în amănunt.

— Bine, spuse Ferguson, când acesta termină. Cum o să ai informaţii precise despre intenţiile lui Donner, să telefonezi imediat. Mai bine îl laşi pe sergentul major lipit de telefon, pentru cazul în care o să fie nevoie să-ţi comunic ceva urgent.

— Am înţeles. La radio tocmai s-a anunţat că ai noştri au atacat în locul numit „Gâsca verde”.

— Isuse Cristoase! Aici încă nu sa anunţat aşa ceva.

— Care e situaţia?

— Se duc lupte grele, Tony. Problema este că serviciile noastre de informaţii s-au cam înşelat. Au fost mai mulţi argentinieni decât s-a crezut. Se pare că şeful operaţiunilor a murit în luptă, dar încă nu avem suficiente date cu privire la ce se întâmplă la sol în prezent, în orice caz, ţinem legătura.

Villiers închise telefonul. Cu figura întunecată; se îndreptă încet spre bucătărie.

*

Masa consta din somon afumat, caviar Beluga şi şampanie Krug.

— Ţin regim, explică Donner. Şi dacă eu mă abţin, atunci şi invitaţii mei trebuie să se abţină. Tot nu bei, colonele?

— După cum v-am mai spus, şampania nu mă atrage.

— Atunci cu ce să te servesc? O gazdă perfectă trebuie să satisfacă până şi pe cel mai dificil musafir.

Montera se întoarse spre Gabrielle, care zâmbi, ştiind dinainte ce anume avea să răspundă Montera. Acesta îi întoarse zâmbetul.

— O ceaşcă cu ceai.

— Dumnezeule! gemu Donner. Bine. Vezi ce poţi face, i se adresă el lui Stavros, care stătea în picioare, lângă uşă.

Turcul ieşi.

— Trebuie neapărat să stăm de vorbă, spuse Montera. Avem mai multe de lămurit. Când aveţi timp pentru aşa ceva?

— Chiar şi acum, răspunse Donner. Doamnelor, vă rugăm să ne scuzaţi câteva clipe, se adresă el Gabrieliei şi Wandei.

— Nu-i nici o problemă, răspunse Gabrielle. O să fac o plimbare. Domnişoară Jones, vii cu mine? o întrebă ea pe Wanda.

Donner izbucni în râs.

— Wanda să se plimbe? Aş vrea s-o văd şi pe asta!

Wanda deveni stacojie şi se ridică:

— Mulţumesc pentru invitaţie, însă trebuie să-mi desfac bagajele şi să-mi aranjez lucrurile.

După care ieşi din încăpere. Gabrielle se pregătea s-o urmeze când Donner o opri.

— Aş vrea să-ţi aduc la cunoştinţa un simplu detaliu, îi spuse el zâmbind. Accesul în grajduri este strict interzis, din motive strict, profesionale. În rest, simţiţi-vă ca acasă.

Gabrielle ieşi.

*

Donner şi Montera se instalară în salon, în faţa unui foc din lemne.

— Îmi puteţi garanta că nu va exista nici o întârziere?

— Absolut. Partenerii mei italieni m-au asigurat în dimineaţa asta că totul este pregătit şi gata să demareze. Rachetele vor fi aici mâine, fără doar şi poate... În aceeaşi măsură, sper şi eu ca aurul dumneavoastră să fie disponibil la Geneva.

— În privinţa asta, nu vă faceţi nici o grijă.

Donner îşi aprinse o ţigară.

— Aşadar, o să plecaţi cu avionul *Hercules*. Şi domnişoara Legrand? O să vină şi ea cu dumneavoastră?

— Da, este foarte probabil, răspunse Montera. Trebuie doar s-o conving. Bine, în cazul ăsta, mă duc şi eu să fac o plimbare.

Şi se ridică.

— Vă însoţesc, spuse Donner. Cred că niţel aer curat mi-ar face şi mie bine.

Montera nu găsi nimic de zis şi ieşiră împreună.

*

Tony Villiers, ascuns în pădurricea de lângă „Casa Albă" remarcase câteva lucruri interesante. Mai întâi, îl văzuse pe Stavros cum traversase de mai multe ori curtea dintre grajduri şi spatele casei. Prin urmare, acolo se afla cineva. De

altfel, observase chiar o figură în deschizătura uşii.

Apoi, o văzu pe Gabrielle apărând, traversând terasa şi coborând pe peluza din faţa casei, printre copaci. O urmări din priviri cu binoclul şi o văzu cum ajunse în apropierea unui mic eleşteu, după care o apucă pe o potecă care ocolea eleşteul, şi ducea spre un pavilion de vară dărăpănat.

Ochiul exersat al lui Villiers remarcă o mişcare uşoară printre copaci, în direcţia eleşteului. Îşi reglă mai bine binoclul şi văzu o siluetă ieşind dintre tufişuri. Era un individ pletos îmbrăcat în nişte blue-jeans peticiţi, cu şapcă şi cu o puşcă în mâini, individul o urmărea pe Gabrielle fără ca aceasta să-şi fi dat seama de prezenţa lui.

Villiers se ridică brusc şi o porni la goană prin pădure...

*

Gabrielle se opinti, deschise uşa pavilionului de vară şi intră. Înăuntru se aflau o masă de lemn, două scaune şi un şemineu din piatră. Geamurile de la ferestre erau sparte, iar ploaia făcuse ca bucăţi întregi din duşumea să putrezească.

Auzi un zgomot în spatele ei şi se întoarse.

Tânărul din faţa ei, de statură mijlocie, nebărbierit, avea o înfăţişare anemică. Hainele pe care le purta erau mari pentru el şi părul îi ieşea în dezordine de sub şapcă, în mâini ţinea o puşcă de vanătoare.

— Ce vrei? îl întrebă ea.

Individul îşi şterse gura cu dosul palmei. O examină din cap până-n picioare, cu ochii strălucind.

— Nu... Eu pun întrebările. Sunt paznicul proprietăţii ăsteia.

— Aha, spuse Gabrielle, sprijinindu-se de masă. Şi cum te cheamă?

Individul zâmbi:

— Aşa e mult mai, bine... Mă cheamă Paul. Paul Gaubert.

Gabrielle trecu rapid prin faţa lui şi ieşi.

— Hei! Veniţi aici! strigă ea.

Paul făcu doi paşi şi o prinse de braţul drept.

— Termina cu prostiile, îi spuse ea. Să ştii că sunt invitata domnului Donner.

Îşi smuci braţul şi-l împinse pe ţigan cu amândouă mâinile. Acesta se clătină, surprins, apoi furia puse stăpânire pe el. Îşi lăsă arma şi se repezi după ea. Gabrielle încearcă să-l lovească cu genunchiul în testicule.

Donner şi Montera ajunseră la timp pe creasta micii coline care domina eleşteul, pentru a asista la întreaga scenă. În acelaşi timp, îl văzuseră şi pe Villiers cum se năpustise spre ţigan. Într-o fracţiune de secundă, Villiers îl apucă pe acesta cu o mâna de guler, cu cealaltă de mijloc şi după ce se răsuci, îl proiectă la câţiva metri, drept în eleşteu. Ţiganul se duse la fund, apoi apăru la suprafaţă după care începu să înainteze spre mal, tuşind şi gemând.

— Gaubert! strigă Donner, luând-o la goană pe potecă, urmat de Montera.

Gaubert aruncă o privire înspre cei doi care alergau spre el şi fără să mai aştepte nici o secundă, înspăimântat la culme, o rupse la fugă prin pădure.

— Aţi păţit ceva? o întrebă Villiers pe Gabrielle.

— Nu, n-am nimic, dar nu s-ar putea să schimbăm cumva scenariul? Chestiile astea au cam început să mă plictisească. Şi fii atent, avem musafiri.

— Să ştii că mă dau drept un irlandez aflat în vacanţă şi stau în apropiere. Mă numesc Michael O'Hagan.

Situaţia din Ulster obligase pe cei din Forţele Speciale Aeriene să înfiinţeze un cabinet de limbi străine în care erau predate toate dialectele regionale ce se vorbeau în Irlanda. Villiers era în stare să vorbească exact ca şi cum ş-ar fi petrecut toată viaţa la cinci kilometri de Crossmaglen. Iar de pseudonimul de Michael O'Hagan se servise deja de mai multe ori.

Montera ajunse şi el cu sufletul la gură, vizibil îngrijorăt.

— Gabrielle, ai păţit ceva?

— Nu, slavă Domnului. Şi asta datorită dumnealui.

— Mă numesc O'Hagan, spuse Villiers pe un ton amical. Michael O'Hagan.

— Domnule O'Hagan, ţin să vă mulţumesc. Numele meu este Felix Donner, se recomandă acesta. Vă aflaţi pe proprietatea mea şi îmi face plăcere să vă prezint pe domnul Montera şi pe domnişoara Legrand, pe care tocmai aţi salvat-o. Mizerabilul care a atacat-o este un ţigan, cu numele de Gaubert. Le-am dat voie, lui şi şatrei lui, să rămână pe proprietatea mea. Aşa se întâmpla când îi tratezi pe ăştia ca pe nişte fiinţe umane.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse Villiers.

— Şi de unde veneaţi, domnule O'Hagan?

— Păi, de dincolo de pădure. Tocmai mă uitam la hartă, să mă orientez când l-am văzut pe individul ăla cum o urmărea pe domnişoara Legrand, ascunzându-se. M-am luat după el şi... restul îl ştiţi.

— Da, da... Locuiţi departe de aici?

Pentru Villiers era inutil să încerce să mintă.

— Nu, într-o vilă mică, niţel mai departe, chiar la marginea drumului. Eu şi cu un prieten de-al meu vizităm regiunea Vendee.

Încerca să se arate deschis şi fără nimic de ascuns. Aparent, reuşise.

— Bine, atunci haideţi cu noi, să bem ceva, îl invită Donner.

— Sunteţi foarte amabil, însă deja am întârziat. Poate altădată.

— Atunci, veniţi la masă în seara asta, insistă Donner. Bineînţeles, împreună cu prietenul dumneavoastră.

— Hm, să ştiţi că nu prea am luat cu noi haine de ocazii, răspunse Villiers, fidel imaginii pe care voia s-o lase.

— Nu are nici o importanţă. Doar n-o să ne formalizăm pentru atâta lucru. O să

ne prezentaţi şi pe prietenul dumneavoastră, cu ocazia asta.

— Bine, de acord. Însă nu pot să promit şi în numele lui. S-ar putea să-şi fi făcut un alt program.

— Atunci, vă aşteptăm pe la şapte şi jumătate, opt.

— Mulţumesc. Pe diseară, spuse Villiers şi se îndepărtă.

— Ce noroc, că s-a găsit prin apropiere, remarcă Montera.

— Da, un adevăr noroc, consimţi Donner.

Şi se întoarse, cu figura îngrijorată.

*

Villiers făcu un duş şi se bărbieri, se îmbrăcă cu nişte pantaloni de lână iar peste cămaşă îşi puse o scurtă de tweed. Intră în bucătărie cu pistolul Walter PPK într-o mână şi cu un rulou de leucoplast în cealaltă. Îşi puse piciorul stâng pe un scaun, îşi ridică pantalonul şi-şi fixă pistolul chiar deasupra gleznei.

— Te pregăteşti să intri în groapa cu lei? îl întrebă Jackson.

— Hm... Nu se ştie niciodată. Întotdeauna când ai un as în mânecă, te simţi mai liniştit. Ne vedem mai târziu. Să fii, cuminte.

Ieşi, se urcă în Citroen şi pomi. Jackson îşi mai turnă încă o ceaşcă cu cafea şi-ntinse mâna spre aparatul de radio. Brusc, simţi la ceafă un uşor curent de aer, de parcă s-ar fi deschis o uşă. Se întoarse rapid. În pragul uşii stătea Iani Stavros cu un pistol în mână. În spatele acestuia, se aflau doi dintre mercenarii lui Gaston Roux.

*

Dincolo de glasvandurile ce dădeau spre terasă, fagii ce dominau peluza se detaşau ca nişte umbre chinezeşti pe cerul portocaliu. Înăuntru era cald şi domnea o atmosferă confortabilă. Gabrielle era îmbrăcată într-un costum galben. Montera purta blue-jeans şi o cămaşă bleu, din tricot. Singura concesie pe care o făcuse Donner propunerii sale, de a nu se formaliza în legătură cu îmbrăcămintea, era puloverul pe care-l purta în loc de haină.

Privi afară, după care închise fereastra.

— S-ar putea ca mâine să avem necazuri cu vremea, spuse el.

— Să sperăm că n-o să fie nimic, răspunse Montera. Apropo, masa a fost minunată.

— Asta nu-i domeniul meu, ci al Wandei. Dacă-şi dă silinţa, se descurcă binişor, adăugă el cu o condescendenţă ironică.

— Nu binişor, ci excelent, sublinie Gabrielle. A fost splendid. Are într-adevăr bun gust.

— Doamne Sfinte să nu cumva săi spui una ca asta! Să facă un atac de inimă!

În acel moment, Wanda intră cu un platou în mâini. Era îmbrăcată cel mai elegant dintre cei de faţă cu o rochie – pantalon de seară, de catifea neagră, îi servi pe Montera şi pe Gabrielle cu ceai.

— Îţi dai toată silinţa să fii o gazdă bună, nu-i aşa? se adresă Donner. Şi dumneavoastră, domnule O'Hagan? Toţi irlandezii beau ceai, nu-i aşa?

— Ştiu şi eu, răspunse Villiers cam nehotărât. Parcă aş bea o cafea.

— Mâna Wandei tremura când îi întinse Gabrieliei ceaşca de ceai. Aceasta furioasă, se întoarse spre Montera şi-i spuse:

— Aş vrea să iau niţel aer. Facem o plimbare?

— Sigur că da.

Deschise unul dintre glasvanduri şi ieşiră pe terasă.

— O pereche frumoasă, Ce părerea aveţi? spuse Donner.

Villiers păru uşor surprins.

— Da, fără îndoială.

— Ia spuneţi-mi domnule O'Hagan, cu ce vă ocupaţi?

— Sunt consilier comercial. În sisteme de extracţie a petrolului.

— Aha, astai bine. O meserie interesantă în vremurile astea, mai ales cu zăcămintele din marea Nordului.

— Da, aşa este, răspunse Villiers, uitându-se la ceas. Ei, să ştiţi că petrecut o seară foarte plăcută, dar sunt obligat să mă retrag. Mâine dimineaţă plecăm cu noaptea-n cap.

— Ce păcat! În orice caz, mi-a făcut plăcere că aţi acceptat inivitaţia mea.

Donner îl însoţi până la uşa de intrare pe care-o deschise, spunându-i lui Villiers:

— Ţin să vă mai mulţumesc încă o dată pentru ceea ce aţi făcut în după-amiaza asta, l-am trimis pe colaboratorul meu, Stavros, să-i alunge pe ţigani, însă mai înainte de ă sosi el, ăştia o şi luaseră din loc.

După ce-şi strânseră mâinile, Villiers coborî, iar Donner se întoarse în salon.

— Mai vrei ceva? îl întrebă Wanda.

— Nu. Du-te şi culcă-te.

— Felix, dar e încă devreme!

Donner dădu nemulţumit din cap.

— N-o să înveţi niciodată?

Şi-i mângâie uşor obrazul cu dosul palmei. Wanda îşi trase capul între umeri, de parcă s-ar fi aşteptat să primească o palmă.

— Aşa, spuse el. Fă ce ţi se spune. Du-te la culcare.

În clipa în care Wanda ieşea din încăpere, Stavros îşi făcu apariţia.

— E gata maşina? îl întrebă Donner.

— Da.

Donner se îndreptă spre glasvandul rămas deschis. Văzu la capătul peluzei punctul roşu al unei ţigări aprinse. Erau Montera şi Gabrielle care stăteau de vorbă.

— Hei, voi doi! Eu trebuie să plec puţin! Serviţi-vă cu ce vreţi de băut, da?

Se întoarse în salon, şi-i spuse lui Stavros:

— Hai să ne grăbim.

Şi ieşi cu paşi mari.

*

Montera îşi aruncă ţigara şi se sprijini de balustradă, lângă Gabrielle.

— Cred că ţi-am împuiat, capul tot vorbindu-ţi într-una de maică-mea şi de Linda.

— Raul, se poate, doar fac parte din viaţa ta! Sunt lucruri care mă interesează. Să ştii că sunt importante pentru mine.

— Da. Viaţa nu valorează nimic dacă nu iei în considerare rădăcinile. Aşa este. Cu toţii avem nevoie de un loc unde, din când în când, să ne punem capul. Un refugiu unde suntem siguri că găsim înţelegere totală.

— Ce mult mi-ar plăcea să am şi eu un asemenea loc...

În vocea Gabrieliei se simţea atâta deznădejde, încât Montera se simţi mişcat.

— Dragostea mea, refugiul ăsta există. Mâine dimineaţă plec în Argentina, direct de aici:

— Cum?... Nu înţeleg...

— Decolăm de la Lancy. Acolo o să sosească un avion *Hercules*, cu material militar. Un avion *Hercules*, de transport. Poţi să vii cu mine, dacă vrei.

Da, putea. Aşa era. Şi atât de uşor ar fi fost. Niciodată nu se simţise atât de aproape să-i destăinuie întregul adevăr ca în acea clipă.

*

Sosit în faţa vilei, Villiers strigă:

— Harvey! Unde eşti?

Nu primi nici un răspuns, însă auzi radioul, undeva, în spatele casei. Lucru curios, dar recunoscu imediat melodia ce se cânta. Era o melodie nostalgică, Al Bowlly, celebrul cântăreţ al anilor '30, interpreta *Moonlight oh the Highway*.

Uşa încăperii era întredeschisă. Villiers se opri în prag. Jackson stătea la masă, cu aparatul de radio portativ lângă el.

— Harvey! strigă Villiers. Ce naiba te-a apucat?

Apoi, văzu că acesta era legat, de scaun. Obrajii îi erau umflaţi şi acoperiţi de arsuri, provocate fără îndoială de flăcări de brichetă. Deasupra urechii drepte, se vedea gaura făcută de un glonţ. Un glonţ de calibru mic, fiindcă nu se observa că iar fi ieşit din cap. Ochii săi fixau peretele.

Villiers se lăsă să cadă pe pat, privind ţintă cadavrul din faţa lui. Aden, Oman,

Borneo, Irlanda. Atâtea aventuri, atâtea acţiuni, atâţia morţi şi Harvey Jackson rămăsese mereu invulnerabil! Ca s-o sfârşească aşa!

Uşa se izbi de peretele din spatele său. Se întoarse brusc cu mâna pe pistolul Walther. Stavros şi cei doi oameni ai săi, toţi înarmaţi, se găseau în faţa lui.

— Un tip dur, spuse Stavros. N-am reuşit să scot nimic de la el.

— Aşa este, cei din Forţele Aeriene Speciale au o pregătire nemaipomenită, spuse Felix Donner, intrând în cameră. Sau mă înşel cumva, comandante Villiers?

*

Montera şi Gabrielle stăteau de vorbă lângă şemineu, când uşa se deschise. Donner intră, o închise şi se aproprie de ei, aşezându-se cu spatele la foc.

— Ce bine-i aici! Afară e un frig cumplit.

— Aţi fost departe? întrebă Montera, mai mult din politeţe, decât din curiozitate.

— Mda... destul de departe. Ştiţi, un prieten de-al meu din Paris mi-a telefonat în seara asta. A făcut nişte investigaţii în legătură cu prietena dumitale, aci de faţă.

— Ce tot spuneţi acolo? se răsti Montera, furios.

— Da, da, domnişoară Legrand! Sau preferaţi să vă spun doamnă Gabrielle Villiers? Nu ştiaţi că este măritată?

— Este divorţată, răspunse Montera. Informaţiile dumitale nu prea sunt la zi.

Gabrielle, înmărmurită, aştepta sfârşitul piesei.

— Da, da, sigur că da. Dar cine este de fapt Villiers ăsta? Sau ca să fiu mai exact, comandantul Villiers?

— Un tip dat naibii! închipuiţi-vă, colonele Montera, că este nici mai mult, nici mai puţin, decât grenadier în Garda Regală şi maior în regimentul 22 din Forţele Aeriene Speciale. În momentul în care prietenul meu mi-a dat prin telefon semnalmentele lui, mai multe piese ale jocului ăsta sau aşezat imediat la locurile lor.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise. Stavros îl împinse pe Villiers înăuntru.

— Colonele Raul Montera, ţi-l prezint pe comandantul Anthony Villiers. Se poate spune că amândoi aveţi o mulţime de lucruri în comun.

XIV

Doi dintre mercenarii lui Gaston Roux, înarmaţi cu carabine Armalite, se lipiră, de pereţi. Stavros îl împinse pe Villiers până în mijlocul încăperii şi-i aruncă lui Donner pistolul Walther PPK al acestuia. Donner îl prinse din, zbor.

— Îl avea prins de picior, chiar deasupra glezhei.

Donner se întoarse spre Montera.

— Vedeţi, colonele, este am adevărat profesionist. Sper că vă daţi seama că lucrul ăsta ridică un mare semn de întrebare în legătură cu rolul jucat de frumuşica Gabrielle în toată afacerea noastră! Am impresia că nu a fost în întregime sinceră cu dumneavoastră. Vreau să spun că singura explicaţie posibilă este că lucrează de cealaltă parte a baricadei.

Montera se întoarse către Gabrielle.

— Este adevărat?

— Da.

— Doamne, Dumnezeule! Acum înţeleg totul! La Londra a început, nu-i aşa? Cât de simplu a fost! Pe urmă la Paris, în Bois de Boulogne...

Ochii Gabriellei scânteiau. Ar fi vrut să vorbească, însă era incapabilă de aşa ceva. Îl privea ţintă pe Montera, pietrificată. Gura i se deschise, însă nu-i ieşi nici un sunet din ea.

— Villiers fu cel care vorbi în numele ei:

— Montera, încearcă să înţelegi! Fratele ei vitreg, pilot, de elicopter, a fost ucis deasupra portului Port-Stanley.

Sub şocul emoţiei, Gabrielle îşi înfipse unghiile în podul palmelor. Începu să tremure, dar în acea clipă Montera făcu un lucru minunat. Îi luă mâinile într-ale lui, i le strânse şi o făcu să se ridice.

— Gata, totul e în regulă, îi spuse el. Taci şi nu spune nimic.

Îi vorbea ca şi cum ar fi fost singuri, înlănţuindu-i umerii cu braţul.

— Hm, pe cuvântul meu, asta este dea dreptul cruzime, exclamă Donner.

Apoi traversa camera până în celălalt capăt şi ridrcând o draperie verde, care masca o uşă, spuse:

— Colonele, intraţi amândoi aici! împăcaţi-vă, sau faceţi ce vreţi. Eu oricum intenţionez să am o mică discuţie cu comandantul ăsta valoros.

*

La Paris, telefonul începu să sune în apartamentul Iui Nikolai Belov, tocmai când acesta avea de gând să se culce. Irina răspunse.

— Este Felix Donner, îi spuse ea lui Belov.

Acesta îi smulse receptorul din mână.

— Ai vreo noutate?

— Cum să nu şi chiar ceva foarte pasionant. Ia ascultă...

Şi-i făcu un scurt rezumat asupra întâmplărilor din seara aceea.

— Ţi-ai folosit legăturile tale din S.D.E.C.E. pentru a obţine informaţii în legătură cu operaţiunea noastră? îl întrebă apoi Donner.

Cu toate că în urma scandalului provocat de afacerea *Saphir* cei mai mulţi agenţi K.G.B. din serviciul francez de informaţii fuseseră eliminaţi, Belov îşi mai păstrase legături eficiente la cel mai înalt nivel din S.D.E.C.E.

— Am făcut verificări pe toată linia şi abia acum o oră am primit un raport definitiv. Intenţionam să-ţi telefonez mâine dimineaţă. Activităţile tale nu sunt câtuşi de puţin bănuite, cel puţin la eşaloanele din interiorul sistemuiui. Nimeni nu te aşteaptă după colţ. Nu există nici o cursă.

— Da, numai că englezii au fost înştiinţaţi. Mă întreb cum.

— Precis că prin femeia aia. Şi prin Montera. Da, asta e, Montera este legătura. Totul se explică. L-a întâlnit la Londra, după care chipurile întâmplător la Paris, în realitate, lucrurile nu sau petrecut la întâmplare, ci foarte bine organizate, ceea ce înseamnă că agenţii englezi supravegheau întoarcerea lui Montera la Roissy. Dacă a existat vreo desincronizare în planul nostru, atunci asta sa petrecut numai în Argentina şi nicăieri în altă parte.

— Mda, e logic.

— Intenţionezi să continui, în ciuda a ceea ce sa întâmplat?

— Nu văd nici un motiv ca să mă opresc.

— Perfect. Pot să mai fac ceva pentru tine?

— Da, ceva cât se poate de concret. Cred că a venit timpul să-mi iau şi eu câteva luni de vacanţă în tara mea natală. În cazul în care afacerea asta ar face valuri. Avionul asta, *Chieftain Navajo* poate să ajungă uşor în Finlanda. Cunoşti vreun aeroport unde aş putea ateriza fără probleme?

— Sigur că da. La Perino. Noi îl folosim de multe ori. O să mă ocup eu de toate, pentru continuarea călătoriei tale. Ah, să nu uit, profesorul Paul Bernard a fost descoperit într-un depozit din apropierea Senei, cu un glonţ în cap:

— Aha, bine. Vre-un amănunt?

— Poliţia îşi continuă ancheta. Ştii şi tu ce înseamnă asta.

— Da, sigur că da. Bine, atunci rămânem în legătură.

Belov închise şi se aşează gânditor pe marginea patului

— Ce este? îl întrebă Irina Vronsky.

Belov zâmbi şi o luă de mână.

— Anul ăsta nu am avut concediu. Ce-ai spune de o mică plimbare la Moscova?

— Când?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Am putea prinde cursa *Aeroflot* de mâine dimineaţă, de la şapte.

— Aha, îmi dau seama. Ai o presimţire neagră în legătură cu operaţiunea asta?

— Doar o vagă bănuială, nu mai mult. Însă nu mai sunt aşa de tânăr ca să pot risca.

Şi zâmbi din nou.

— Vrei să telefonez chiar acum, ca să reţin locuri? îl întrebă ea.

*

Camera în care Donner îi închisese pe Montera şi pe Gabrielle era un fel de cămară plină cu lăzi în care se aflau tot felul de sticle. Unica fereastră era prevăzută cu bare groase de fier. Gabrielle se aşeză pe o ladă. Montera îşi aprinse o ţigară şi aşteptă.

Gabrielel respiră adânc şi-şi ridică ochii spre el.

— Pot să vorbesc?

— E o idee bună.

— Am fost măritată cu Tony timp de cinci ani. Am divorţat acum şase luni. Tot ceea ce ţi-am spus despre mine este adevărat. Am omis faptul că mama mea este englezoaică şi că s-a recăsătorit cu un englez, când eu eram foarte mică.

— Mda, asta explică cum de ai un frate vitreg.

— Da. Am lucrat pentru diferite ziare, aşa cum ţi-am spus, dar s-a întâmplat să am darul limbilor străine. Le asimilez foarte rapid. Şi astă din-totdeauna, chiar de când eram mică. Tony a participat de multe ori la diferite misiuni pentru Grupa a IV-a, o unitate a Serviciului britanic de informaţii, specializată în antiterorism. Generalul Ferguson, care este şeful acestei grupe, mi-a cerut de câteva ori să colaborez cu el. Nu a fost ceva permanent. Şi asta s-a datorat în special competenţei mele în limbile străine.

— Iar eu am fost una dintre aceste ocazii, nu?

— Da, răspunse ea sincer. Trebuia să încerc să descopăr dacă argentinienii pregătesc o intervenţie în Malvine.

Montera izbucni în râs.

— Sfântă Fecioară şi eu n-am bănuit nici o clipă!

Dădu din cap şi spuse încet, cu un ton amar:

— *Serendipidity*! Cel mai nefericit dintre evenimentele imprevizibile!

— Numai că totul a capotat, continuă ea. Nu ştiam ce înseamnă dragostea, apoi am intrat în saloanele ambasadei Argentinei şi te-am văzut.

— Da, o clipă minunată, nu-i aşa?

— Şi de-atunci, nu te-am mai putut izgoni din mintea şi sufletul meu. Când a început războiul, am crezut că o să mor de grijă din cauza ta, fără ca măcar să ştiu că pilotezi. Pe urmă, a apărut afacerea asta blestemată cu rachetele *Exocet*, iar Ferguson a venit să mă caute. Mia spus că tu reprezinţi duşmanul.

— Şi avea dreptate.

— Am vrut să mă retrag. Atunci când mi-ai dat verigheta... Nu mai puteam suporta minciunile.

— Dar ai aflat după aceea de... de fratele tău.

— Voiam numai ca totul să se termine o dată, răspunse, ea simplu. Să se termine cu masacrul din cele două tabere. În interesul tuturor. Ceea ce se

întâmplă este o nebunie curată. Dacă o să duci rachetele astea mâine în Argentina, sângele va continua să curgă... Aşa, pentru nimic...

Montera oftă şi dădu din cap.

— Gabrielle, ai mei sunt pe cale să piardă lupta. S-ar putea ca aceste *Exocet* să fie tot ce ne-a mai rămas. Ce-ai vrea să fac? Sunt argentinian. Generalul ăla Ferguson al tău are dreptate. Eu sunt duşmanul.

Gabrielle se ridică şi se apropie de el. Montera o luă de mijloc.

— Raul, sunt obosită. M-am săturat de toate. Tot ceea ce ştiu, fără nici cea mai mică îndoială, este că te iubesc.

Şi îşi puse capul pe pieptul lui Montera. Acesta îi atinse părul auriu cu buzele, fără să spună nimic.

*

— Şi acum, ce facem? îl întrebă Villiers pe Donner, după ce acesta se întoarse. În salon. Ne jucăm dea brichetele?

— Nu este nevoie, îi răspunse Donner. Prietenii mei din Paris m-au asigurat că planul poate continua aşa cum a fost prevăzut iniţial. Apropo, tu l-ai expediat pe săracul ăla de Paul Bernard pe lumea ailaltă?

— Pe cine?

— Mda... Pot băga mâna-n foc că tu ai făcut-o, continuă Donner, zâmbind. Ce ţi-a spus? De transportul către Saint-Martin? De ambuscada din zorii zilei? Astea sunt poveşti, crede-mă. Avem altceva în cap, mult mai subtil.

Şi îşi turnă un whisky.

— Comandante, să ştii că nici nu mă gândesc să păţeşti ceva în faza asta a partidei. Cartierul general al K.G.B.-ului din Moscova abia aşteaptă să te aibă musafir, viu şi nevătămat. Probabil că eşti o adevărată mină de informaţii! Să nu-mi spui că n-o să scoţi nici un cuvinţel. Cei de acolo au pus la punct nişte droguri deosebite, în stare să dezlege orice limbă.

Se întoarse către Stavros:

— Adu-i pe ăia doi.

Stavros deschise uşa cămării. Montera şi Gabrielle ieşiră încet.

— Ce aveţi de gând cu ei? îl întrebă Montera pe Donner.

— Colonele, dar nu mă întrebi ce am de gând şi cu dumneata?

Tăcerea se prelungi, nefiresc de mult. Montera aşteptă calm.

— Da, spuse el în cele din urmă, trebuia să-mi închipui că este ceva la mijloc.

— Şi încă cum! Comandantul Villiers era convins că o să vă furnizez rachetele, organizând o ambuscadă în care să cadă convoiul Centrului Aerospaţial care transportă mâine rachetele la Saint-Martin. În largul coastei, pe insula Roc, există un centru de încercări a rachetelor.

— Şi?

— Dumneata, colonele Montera, te-ai bazat pe un avion de transport *Hercules* venind din Italia, cu zece rachete *Exocet* la bord, oferite de colonelul Gadafi şi de libieni.

Zâmbi mulţumit de sine.

— Amândoi vă înşelaţi, spuse el misterios.

Se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii – deschise o uşă şi dispăru. Reveni peste câteva clipe, îmbrăcând un veston ofiţeresc al armatei franceze.

— Îmi vine bine, nu? îi întrebă el, încheindu-şi nasturii. Daţi-mi voie să mă prezint căpitanul Henri Leclerc, comandantul detaşamentului de noua oameni din regimentul 23 de rachete care va sosi mâine dimineaţă pe drumul din Saint-Martin. O şalupă îi aşteaptă în port, ca să-i ducă în insula Roc.

— Lasă-mă să ghicesc, interveni Villiers. Detaşamentul francezilor n-o să ajungă în port. Voi o să-i înlocuiţi, nu-i aşa?

— Da, ai ghicit. O să-i aducem până aici, după care o să le luam locul.

— Şi pe urmă, o să ajungeţi în insulă?

— Sigur că da, acolo nu se află decât treizeci şi opt de soldaţi. Nu cred că o să ne pună vreo problemă. Domnii pe care îi găzduiesc în grajduri sunt experţi în operaţiuni de acest gen.

— Şi o să puneţi mâna, aşa, pur şi simplu, pe rachetele *Exocet* de care aveţi nevoie, luându-le din stocul de rachete pentru încercări. N-o să reuşiţi niciodată să plecaţi cu ele!

— Nu zău? După ce vom fi stăpâni pe insulă, doar două ore vor fi de ajuns. La semnalul prevăzut, un pescador va acosta să ia rachetele şi oamenii. Că veni vorba, să ştiţi că navighează sub pavilion panamez. O dată ajuns în larg, va deveni din nou un vas de pescuit, printre atâtea şi atâtea alte sute asemănătoare lui, care se încrucişează în apele astea, venind din toate ţările Europei.

În încercarea de a găsi o breşă în planul lui Donner, Villiers replică:

— Cu siguranţă că există măsuri de securitate bine puse la punct între cartierul general al regimentului de rachete şi diversele unităţi exterioare. Dacă staţia radio din insula Roc o să tacă brusc, cei din Saint-Nazaire o să-şi pună întrebări.

— Staţia radio n-o să tacă în nici un caz, răspunse Donner, care avea aerul că se amuză copios. O să menţinem legăturile radio esenţiale. Mi-am luat în echipă un transmisionist, special pentru lucrul ăsta. Şi încă ceva: procedurile de urgenţă nu sunt declanşate decât după o întrerupere a legăturilor radio de cel puţin trei ore. Aşa că o să avem un răgaz suficient.

Montera, care până atunci ascultase fără să spună un cuvânt, interveni pe un ton aspru:

— O asemenea operaţiune o să declanşeze un scandal şi ştiţi foarte bine lucrul ăsta.

— Exact! Şi în faţa unei asemenea acţiuni, conduse de guvernul argentinian, întreaga lume va avea o reacţie vehementă. Gândiţi-vă ce scandal va izbucni la ONU! Şi Dumnezeu ştie ce-or fi în stare francezii să facă!

— Dar nu este vorba de nici o acţiune a guvernului argentinian! protestă Montera.

— Bineînţeles, dar din moment ce aşa pare, este; acelaş lucru. Şi când se va descoperi, după plecarea noastră, cadavrul unuia dintre, cei mai mari aşi ai aviaţiei argentiniene, iluzia va fi foarte convingătoare. Există doar atâtea accidente şi atâtea gloanţe rătăcite...

Şi îşi mai turnă o porţie de whisky.

— De ce crezi că am insistat atâta pe lângă guvernul tău ca să-mi trimită pe cineva de calibrul tău?

Montera părea perfect stăpân pe sine.

— Nu înţeleg de ce-ţi dai atâta osteneală, spuse el.

— E foare te simplu. Dragul meu, să ştii că deja aţi pierdut războiul. Dacă ai fi ascultat buletinul de ştiri din seara asta, ai fi auzit că paraşutiştii englezi au repurtat o victorie remarcabilă în locul numit „Gâsca verde". Iar restul forţelor britanice şi-au început marşul spre Port Stanley. Îmi pare rău s-o spun, însă englezii sunt cei mai bine antrenaţi soldaţi din lume. Galtieri a comis o greşeală. Guvernul lui tot o să cadă, însă un scandal de proporţiile pe care le va declanşa operaţiunea *Exocet* este în stare să arunce în aer Argentina.

— Teroare, incertitudine şi haos, interveni Villiers. Astea sunt împrejurările clasice pentru ca la putere să se instaureze comuniştii.

— Să nu mergem cu gândul atât de departe şi să ne mulţumim deocamdată cu imaginea seducătoare pe care o poate oferi flota rusă, manevrând nestingherită în Atlanticul de Sud, având ca puncte de plecare baze maritime puse la dispoziţie de o ţară prietenă...

— Eşti într-adevar remarcabil, spuse Gabrielle!

— V-am spus domnişoară Legrand, că o să vină vremea când o să-mi recunoaşteţi valoarea.

— Şi ce o să se întâmple mai departe? întrebă Villiers.

— Este cât se poate de simplu. Ofiţerul care asigură comanda insulei, are la dispoziţie o vedetă rapidă, cu care Stavros şi cu mine o să ne întoarcem la Saint-Martin. De acolo o să plecăm cu avionul. Prima escală o s-o facem în Finlanda şi apoi, în scumpa noastră patrie. De ani de zile n-am mai fost în Rusia. Cum ţi-am mai spus deja, o să ne însoţeşti. Cei de la Moscova or să se topească de dragul tău. Şi tu la fel, bineînţeles! se adresă el Gabrieliei. Nu-mi pot permite să te las singură, nu-i aşa? Şi eşti prea frumoasă ca să mori.

Pentru prima oară Montera îşi pierdu calmul. Se năpusti spre Donner, cu mâna ridicată. Stavros smulse din mâna unui paznic carabina, o luă de ţeava şi cu iuţeala fulgerului îl lovi pe Montera cu patul armei în stomac. Acesta se prăbuşi.

Gabrielle se repezi spre el şi îngenunche. Donner izbucni în râs.

— Singurul lucru bun pe care-l pot spune în legătură cu pivniţele casei ăsteia este că sunt multe, foarte sigure şi la ferestrele au bare de fier! Numai că, din păcate, sunt cam reci.

Se întoarse spre Stavros.

— Bagă-i pe toţi trei împreună. Este o situaţie pasionantă, nu? Precis că trebuie să se lipească unul de altul, ca să se încălzească.

*

Ghemuită în spatele balustradei de la etaj şi ascunsă în întuneric, Wanda auzise aproape toată discuţia. Îi văzu pe Stavros şi pe cei doi mercenari cum îi escortară pe Villiers, Montera şi pe Gabrielle până la uşa care dădea spre pivniţe. Peste câteva clipe Stavros şi unul dintre, oamenii săi apărură în salon.

— E în regulă? întrebă Donner.

— E perfect, răspunse turcul. Uşile pivniţelor sunt cât se poate de zdravene. Au închizători groase de trei centimetri şi ca să fiu absolut sigur, am lăsat şi un om de pază pe culoar.

— Anunţă oamenii că o sa plecăm la şase dimineaţa şi ai grijă ca Rabier să nu bea.

— Mă duc. Cu Wanda cum rămâne?

— Ah, da, era să uit. I-am promis ceva special! Am hotărât ca Wanda să fie a ta.

— Glumeşti?

— Deloc. Şi-ţi doresc petrecere frumoasă.

Wanda simţi cum i se strânge stomacul. Realiză că mâinile îi tremurau. Imediat ce Stavros puse piciorul pe prima treaptă a scării, o luă la goană prin culoarul întunecat, către uşa care dădea spre scara de serviciu. Când o deschise lumina care ţâşni îl făcu pe Stavros, care aproape ajunsese în capul scărilor, să strige după ea:

— Wanda!

După ce trânti uşa în urma ei, Wanda începu să coboare disperată scările, aruncându-şi din picioare pantofii cu tocuri care o incomodau. După ce deschise uşa de la intrarea de serviciu, o luă la goană pe peluză. Se afla deja în pădure când turcul reuşi să coboare scara.

Alergă mult timp printre copaci, cuprinsă de panică, îşi ţinea capul plecat şi mâinile întinse în faţă pentru a se feri de ramurile copacilor. Într-un târziu se opri; cu sufletul la gură, încercând să audă vreun zgomot. Destul de departe, în dreapta sa, Stavros orbecăia prin pădure, înjurând şi strigând-o. Wanda continuă să se îndepărteze, făcând cât mai puţin zgomot posibil.

Nu peste mult timp ajunse la liziera pădurii. Locuinţele se profilau pe cer, ca nişte forme întunecate. Brusc, îşi dădu seama că mersese în cerc şi că se găsea exact în spatele grajdurilor. Era leoarcă de transpiraţie şi îngheţată până-n măduva oaselor. Înaintă cu grijă. O scară stătea proptită de un hambar lângă care se găsea o căpiţă de fân. Urcă scara încet, ţinându-şi răsuflarea. Ajunse în podul hambarului şi se opri. Sub ea se auzeau voci bărbăteşti.

Se întoarse şi făcu vânt scării, care căzu fără zgomot pe căpiţă. Intră în pod şi închise uşa încet.

Frânturi de râsete răzbăteau până la ea. Printre scânduri se vedea lumina de jos. Găsi pe orbecăite o pătură veche, se ghemui într-un colţ şi se acoperi cu fân jilav. Tremura din toate mădularele de frig, dar şi de frică cu gândul la Stavros. Turcul o dezgusta. Încetul cu încetul reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine, iar peste câteva clipe, adormi.

*

— Naiba ştie unde s-o fi dus, spuse Stavros. Afară e beznă şi plouă de rupe pământul!

— Unde ai vrea să se ducă? Şi ce rău ne poate face răspunse Donner dispreţuitor. O cunosc eu pe Wanda. Ticăloasa asta o să vină înapoi în genunchi, când s-o sătura să mai stea afară în ploaie. Hai, mai bine ocupă-te de oamenii tăi.

După ce Stavros ieşi, Donner îşi admiră uniforma. Într-adevăr îi venea de minune. Gradul pe care îl avea în cadrul KGB-ului era de colonel, dar cu siguranţă că după ce avea să se întoarcă la Moscova, cei de acolo urmau să-l avanseze general, pentru serviciile aduse. Se întrebă cum are să arate în uniforma de general.

*

Gabrielle moţăia într-un colţ, cu haina lui Villiers pe umeri. Montera îşi băgă mâna în buzunar, scoase pachetul de ţigări, dar acesta era gol. Villiers il întinse pe-al său, după care îi oferi foc.

— Auzi, i se adresă el lui Montera, îmi aminteşti de un afiş pe care, la-m văzut în copilăria mea. Afişul înfăţişa un bărbat care fuma pipă, înconjurat de nişte femei. Pe afiş scria „Ce are bărbatul ăsta în plus faţă de ceilalţi"?" Răspunsul consta în marca de tutun pe care o folosea individul. Aşa şi tu, care este secretul că ai atâta lipici la femei?

— Să ştii că relaţiile între oameni sunt foarte simple, îi răspunse Montera. Ori merge, treaba, ori nu. Din clipa în care eşti obligat să faci eforturi, atunci totul s-a dus pe apa sâmbetei.

— În cazul ăsta înseamnă că eu am pornit cu stângul, recunoscu Villiers. Acum, după ce mi-ai spus tu, îmi dau seama că mi-am cam pierdut vremea, făcând eforturi.

Îşi aruncă ochii spre Gabrielle.

— Este o femeie teribilă, spuse el.

— Da, ştiu, răspunse Montera.

— Zău?

Şi cu un aer cam abătut, Villiers se duse şi se aşeză pe o bancă cu genunchii la gură, pentru a se mai încălzi niţel. Peste puţin timp, adormi.

Un zgomot de paşi din curte îl făcu să se trezească. Se urcă pe bancă şi înălţându-se pe vârful picioarelor, apucă să vadă prin fereastra zăbrelită cum un Land-Rover tocmai ieşea din garaj. La volan se afla Stavros, iar lângă el stătea Donner. Amândoi erau îmbrăcaţi în uniforme franceze. Montera se apropie de Villiers. Priviră împreună cum maşina se îndrepta spre gardul din faţa casei.

— Se pare că au pornit la treabă, spuse Montera.

— Cam aşa ceva.

Gabrielle, se trezi, se înfăşură mai bine în haina lui Villiers şi se apropie de ei.

— Ce-o să facem?

— Deocamdată nimic, îi răspunse Villiers. Pentru simplul motiv că nu putem face nimic.

*

Detaşamentul celui deal 23-lea regiment de rachete se deplasa într-un camion militar de trei tone. Comandantul detaşamentului moţăia alături de şofer. Era şase dimineaţa şi ploua cu găleata. După o curbă, în apropiere de Lancy, un Land-Rover le bară drumul. Donner, îmbrăcat într-un impermeabil din dotarea armatei, pus peste uniformă, ieşi din maşină şi începu să dea din mâini.

Camionul încetini, după care opri. Comandantul se trezi şi după ce văzu ce se întâmplă, coborî geamul şi-şi scoase capul afară.

— Ce sa întâmplat?

— Domnul căpitan Leclerc? întrebă Donner.

— Da, eu sunt.

— Sunt comandantul Dubois, aflat în misiune la insula Roc. Am ajuns aseară la Saint-Martin cu şalupa, ca să vă preiau în dimineaţa asta. Însă ploaia ne-a creat probleme. Drumul principal este impracticabil. Aşa că am venit în întâmpinarea dumneavoastră ca să mergem pe un traseu, secundar.

— Sunteţi foarte amabil şi vă mulţumesc, spuse Leclerc.

— Cu plăcere. Veniţi după Land-Roverul meu. O sa ajungem în zece minute.

*

Când Land-Roverul intră în curte, urmat de camionul armatei, Montera se uita prin fereastra zăbrelită a pivniţei.

Villiers şi Gabrielle se apropiară de el.

Donner şi Stavros coborâră din Land-Rover, iar căpitanul Leclerc li se alătură imediat. Leclerc era un tinerel blond, cu ochelari, fapt care îi cam complica existenţa pe acea ploaie torenţială.

— Dar de fapt, unde ne aflăm? întrebă el.

În acel moment, uşile grajdului se deschiseră şi mercenarii lui Roux ieşiră alergând. Toţi erau în uniforme şi cu pistoale mitralieră în mâini. Peste câteva secunde, membrii detaşamentului fuseseră daţi jos din camion şi adunaţi în jurul lui Leclerc.

— Este un nemernic, dar inteligent; nu? îi spuse Villiers lui Montera.

În curând, pe scara de piatră care cobora spre pivniţele auziră tropăituri de cizme. Nişte uşi fură deschise, apoi închise la loc. La sfârşit, trasul unor zăvoaie anunţă că totul se încheiase.

Dintr-o dată uşa pivniţei lor fu deschisă. În prag apăru Stavros însoţit de doi oameni.

— Colonele, hai afară!

Montera ezită. Întinse mâna spre Gabrielle, o luă de braţ, îl ţinu strâns câteva clipe, după care se îndepărtă, fără să spună nimic. Uşa se trânti în urmă lui. Villiers o luă pe Gabrielle de umeri.

Afară, se auzi cum paşii urcau scările. Villiers se duse la uşă şi privi prin ferestruica acesteia. Îl văzu în pivniţa din faţă pe ofiţerul francez din curte, care se uită şi el prin ferestruica uşii lui.

— Cine eşti? îl întrebă Villiers

— Sunt căpitanul Henri Leclerc, din regimentul al 23-lea de rachete. Ce naiba îndeamnă toată, povestea asta?

— Cred că ăştia de aici or să ţi se substituie ţie şi oamenilor tăi şi or să debarce în insula Roc.

— Doamne Sfinte! Dar de ce?

Villiers îi explică totul, de-a fir de păr.

— Bine, dar cum au de gând să plece de aici? îl întrebă Leclerc, după ce acesta termină.

— Nu departe de aici, la Lancy, îi aşteaptă un avion, pe un aeroport nefolosit. Un avion de tipul *Chieftain Navajo.*

— Înseamnă că s-au gândit la toate.

— Da. Şi pe moment nu văd, ce-am putea face. Chiar dacă am reuşi să ieşim de aici şi să dăm alarma, precis că ar fi prea târziu. Iar în insulă nu prea avem cum ajunge. Chiar şi elicopterele au probleme ca să aterizeze acolo.

— Nu-i chiar aşa, răspunse Leclerc. Înainte de a mi se da misiunea asta, am avut la dispoziţie hărţi ale insulei. Condiţiile de zbor m-au interesat în mod special, pentru că de fapt şi eu sunt pilot. Anul trecut am încercat să aterizăm cu nişte avioane mici în nordul insulei.

— Păi cum aşa, parcă acolo sunt numai faleze!

— Da. Numai că atunci când este reflux, iese la iveală o porţiune largă de nisip.. Din păcate, refluxul durează foarte puţin, ceea ce face că practic, întreaga operaţiune să fie foarte greu realizabilă.

— Mă rog, dar cât timp suntem blocaţi aici, nici nu se pune problema de aşa ceva, răspunse Villiers furios, trăgând un şut în uşă.

*

Wanda, cu pătura pe ea, se târî până la marginea podului uitându-se cum oamenii care-şi petrecuseră noaptea în grajdul de sub ea se urcau în camion.

Donner, Stavros şi pilotul stăteau lângă camion. Stavros îi legă lui Montera mâinile în faţă, cu o eşarfă de mătase.

— Vezi că suntem totuşi amabili, spuse Donner. Adevărul este că nu am de gând să-ţi rămână vreo urmă pe mâini, atunci când o să fii găsit.

— Eşti un adevărat gentleman, i-o aruncă Montera mai înainte ca Stavros să-i

înfunde o batistă în gură. O să te las singur, îi spuse Donner pilotului. Pivniţele de la subsol sunt adevărate fortăreţe, dar, în orice caz, să fii cu ochii în patru. O să ne întoarcem peste cinci sau şase ore.

— Aveţi toată încrederea în mine, îi răspunse Rabier.

— Şi dacă apare cumva târfa aia de Wanda, s-o bagi într-o pivniţă, împreuna cu ăilalţi, până o să mă întorc eu.

— Suntem gata! strigă Stavros, care se şi urcase la volanul camionului.

Donner se căţără alături de el şi camionul porni. Rabier se întoarse şi intră în casă. Se lăsă o linişte ca de mormânt, întreruptă doar de zgomotul ploii.

Ghemuită în continuare lângă marginea podului, Wanda aştepta.

XV

În cabina şalupei, Donner privea prin hublou spre babord. În spatele cabinei se afla camionul cu mercenarii.

O briză uşoară agita marea, însă eu toate că ceaţa şi ploaia reduseseră vizibilitatea, şalupa parcursese o bună parte din drum. Căpitanul şalupei, un tânăr locotenent-comandor, stătea lângă timonă şi supraveghea direcţia pe care o urmau.

— Cinci la babord.

— Cinci la babord, căpitane, confirmă timonierul.

— Păstrează direcţia.

— Suntem pe două sute trei, căpitane.

— Nu mai avem mult, i se adresă căpitanul lui Donner. Vreo douăzeci de minute.

— Perfect. După ce ajungem, o să-ţi ofer ceva de băut, căpitane.

Acesta dădu din cap.

— Îmi pare rău, însă mă opresc doar ca să vă debarc oamenii, după care trebuie să mă întorc imediat la Saint— Martin. Am de dus nişte materiale electronice la punctul de comandă al regimentului.

— În regulă, atunci, rămâne pe altă dată, făcu Donner, jovial.

Ieşi pe punte, îşi puse impermeabilul pe el şi începu să admire falezele înalte ale insulei care începuseră să se ivească din ceaţă.

*

Portul în care acostară era de dimensiuni liliputane. Şalupa se opri lângă un

mal nisipos. În port se mai aflau două bărci cu pânze trase pe nisip, mai încolo de limita la care ajungea fluxului o vedetă cu motor, vopsită în verde.

Etrava basculantă a şalupei se lăsă în jos, permiţând camionului să ajungă pe o fâşie de asfalt şi de acolo, la drumul pietruit. Donner mergea în urma camionului. La marginea drumului aştepta un Land-Rover. Din el coborî un bărbat între două vârste, cu părul cărunt, care purta peste uniformă un impermeabil trei sferturi cu guler de blană.

Individul înaintă spre Donner.

— Sunteţi căpitanul Leclerc?

— Exact.

— Haideţi în maşină. Vremea asta e infectă! Sunt comandantul Espinet. Am să vă conduc la centrul de încercări. Spuneţi-le oamenilor dumneavoastră să se ţină după noi.

Donner îi făcu un semn lui Stavros şi urcă în Land-Rover. Când maşina demară, Donner îi spuse lui Espinet:

— Frumuşică vedeta aia, din port. Bănuiesc că este a dumneavoastră, nu?

Espinet zâmbi:

— Mda, e frumuşică! Măcar cu atâta să mă aleg şi eu, că în rest, nu prea am de ce să fiu invidiat. Mda, a fost construită la Akerboon. Are coca de oţel şi două elice sincronizate. Poate să atingă treizeci şi cinci de noduri.

— Aşa este, e superbă.

— Mă mai ajută să-mi treacă timpul pe insula asta blestemată. Aici parcă sunt surghiunit.

— Da, nu prea seamănă a Tahiti, spuse Donner, zâmbind.

Drumul şerpuitor, care urca din port, era mărginit de case vechi din piatră, marea lor majoritate dărăpănate.

— Aşa s-a întâmplat cam în toate insulele dinspre, partea asta a coastei, comentă Espinet. Lumea a plecat de ani şi ani. Nu mai aveau cu ce să-şi ducă zilele. Nişte ferme amărâte şi ceva peşte, acolo. Niciodată nu reuşeau să-şi pună ceva deoparte, de pe un an pe altul.

Ajunşi în vârful colinei ce domina portul, se putea vedea centrul de încercări. Câteva barăci urâte la înfăţişare, cu acoperişul plat construite în întregime din beton, pentru a putea rezista furtunilor din Atlantic din timpul iernii. Deasupra barăcilor se ridica un turn de peste zece metri înălţime, prevăzut de jur împrejur cu un balcon închis cu geamuri. Într-o parte, a turnului, se vedea o scară de pompieri vopsită în gri.

Donner ştia foarte bine despre ce anume era vorba, însă întrebă făcând pe neştiutorul:

— Cei acolo? Vreau să spun, cei turnul ăla?

— A fost construit pentru emiţătorul radio. Dar este folosit şi pentru noul sistem de baleiaj pe unde scurte, în timpul încercării rachetelor. Trebuia o anumită

înălţime pentru asta.

Puţin mai departe, apăru un şir de cazemate.

— Probabil că acolo sunt rampele de lansare ale rachetelor, îşi lansă Donner presupunerea.

— Exact aşa. Montate în subsol. La vest nu mai este nimic, doar Atlanticul, aşa că insula este o bază de încercări ideală. Numai că vremea asta proastă ne mai joacă şi feste. Acum doi ani a fost o iarnă atât de cumplită, încât timp de o lună, baza a fost evacuată.

— Mi s-a spus că jumătate din personal sunt civili.

— Da, aşa este, confirmă Espinet. În momentul ăsta, pe insulă se află doar optsprezece militari. Dintre care, trei ofiţeri. Aşa ca să nu vă prea puneţi speranţe într-o popotă nemaipomenită.

Land-Roverul pătrunse în incinta centrului.

— Aveţi un accent cam ciudat, spuse brusc Espinet, fixându-l pentru o clipă din priviri pe Donner.

— Ah, asta e de la mama mea, răspunse acesta nonşalant. A fost australiancă.

Espinet zâmbi:

— Aha, va să zică, de asta...

Frână în dreptul uneia dintre barăcile de beton, în faţa căreia stăteau doi militari în ţinută de camuflaj şi cu berete negre. Unul dintre ei era sergent, iar celălalt avea însemnele de căpitan. Când acesta din urmă înaintă să-i întâmpine pe cei doi, Espinet îl prezentă:

— Este Pierre Jobert, mâna mea dreaptă.

Coborâră din maşină. Jobert, un tânăr amabil, în ciuda aerului său blazat, după ce făcu cunoştinţă cu Donner, îi strânse acestuia mâna şi-l întrebă, în timp ce-şi mângâia mustaţa:

— Căpitane Leclerc, ai citit cumva *Beau Geste*.

— Sigur că da, îi răspunse Donner.

Jobbert, cu un gest larg îi arătă întreg centrul, spunându-i:

— Atunci, o să înţelegi de ce i-am spus cuibuşorului acestuia minunat „Fort Zinderneuf”. Domnule comandant, cafeaua vă aşteaptă în birou.

— Excelent, răspunse acesta satisfăcut. Şi stropită cu puţin coniac, nu?

Se întoarse spre Donner;

— Sergentul Langlois o să se ocupe de oamenii dumitale, Vin şi eu imediat, se scuză Donner. Aş vrea să le spun eu mai întâi câteva cuvinte.

Cei doi ofiţeri intrară, iar Donner se îndreptă spre Stavros care îl aştepta lângă camionul parcat ceva mai retras.

— Montera e legat în continuare?

— Sigur. E în spate cu oamenii.

— Bine. Eu mă duc să beau o cafea cu comandantul bazei. Cum am intrat, începi să te ocupi de turn. Apoi, şi de restul, etapă cu etapă, aşa cum am discutat. În insulă sunt doar optsprezece militari. Restul sunt civili. Mai puţini decât credeam.

— Probabil că restul sunt în permisie, presupuse Stavros.

Donner rânji:

— Băftoşii!

Se întoarse spre baracă. Sergentul Langlois îi deschisa uşa.

*

Stavros se îndreptă spre spatele camionului. Mercenarul pe care şi-l alesese drept ajutor, un oarecare Jarrot, îi dădu un sac sport.

Sergentul Langlois se apropie de ei:

— Mai întâi, o să ne oprim la popota subofiţerilor. După aia, treaba voastră, o să primiţi ordin.

Stavros îi trase un genunchi în testicule. Langlois se prăbuşi, şi imediat, câteva perechi de mâini îl apucară şi îl târâră, în spatele camionului.

— Claude, gata! îi strigă Stavros lui Jarrot. Dă-i drumul!

Jarrot şi Faure, specialistul radio, săriră din camion cu câte un sac sport în mâini şi se luară după turc spre intrarea în turn. Stavros deschise uşa şi se năpusti pe scara în spirală. Ieşind pe balconul îngust vântul puternic de afară îl lipi de zid, încât trebui să se agaţe de balustradă cu o mână. De sus, de unde se afla, portul se vedea perfect, însă largul oceanului, ca şi porţiunea mai înălţată a insulei, se aflau ascunse în ceaţă.

Jarrot împreună cu Faure îl ajunseră din urmă şi aruncară rapid o privire prin geamul incasabil al uşii sălii de transmisiuni. Înăuntru se aflau trei operatori radio şi doi sergenţi, care stăteau la biroul lor din mijlocul încăperii. Când Stavros intră, urmat de cei doi, toţi îşi ridicară miraţi privirile spre. ei. Turcul îşi aruncă sacul sport pe biroul celor doi sergenţi, împrăştiind hârtiile ce se aflau acolo.

— Salut, copii! strigă el vesel.

Trase fermoarul sacului şi scoase dinăuntru un pistol mitralieră marca *Schmeisser*.

— Asta era arma preferată a celor din SS, în al doilea război mondial. Şi încă mai face treabă bună, aşa că nu ne mai pierdem vremea cu discuţii inutile.

Unul din cei doi sergenţi ţâşni de la locul său, ducându-şi mâna la tocul pistolului de la centură. Jarrot, care îşi scosese între timp automatul *Kalaşnikov* din sacul sport, îl izbi pe sergent cu patul armei exact sub ureche. Acesta se prăbuşi, gemând.

Celălalt sergent, împreună cu cei trei operatori radio, îşi ridicară mâinile în aer. Stavros mai cotrobăi prin sacul său şi scoase la iveală mai multe perechi de cătuşe de oţel.

— Asta fac parte din stocul supranormativ al închisorilor militare franceze. Le-am luat la preţ redus.

Şi rânji, părând că se amuză teribil.

— Claude, te rog, îi spuse el lui Jarrot. Îţi las ţie onoarea asta.

Peste câteva minute, cei patru oameni se găseau lungiţi pe burtă, cu mâinile prinse la spate în cătuşe, alături de sergentul care încă nu-şi revenise în simţiri. Faure începu să examineze instalaţiile emiţătorului radio.

— E vreo problemă? îl întrebă Stavros.

Faure dădu din cap în semn că nu.

— Este echipament militar standard. Aproape în întregime.

— În regulă. Atunci, ştii ce ai de făcut. Ia legătura cu pescadorul şi spune-i că poate să înainteze fără nici o grijă. Dar să-ţi dea o oră aproximativă de sosire.

— Am înţeles, îi răspunse Faure şi se şi aşeză în faţa unui pupitru.

Stavros se întoarse spre Jarrot:

— Demnul Donner mi-a spus că baza asta este păzită doar de optsprezece soldaţi. Cinci aici, şase, cu ăla din camion şi cu ofiţerii ăia din birou, fac opt. Mai trebuie găsiţi încă zece. Claude, o să vizităm mai întâi popota subofiţerilor, îi spuse acestuia, râzând. După tine, te rog...

*

Donner stătea lângă fereastra din biroul lui Espinet, cu un pahar de coniac în mână, privind la cei doi oameni ai săi cum ieşeau din turn. Ajunşi la camion, Stavros se urcă la volan, iar după ce Claude Jarrot sări pe scara acestuia, camionul se puse în mişcare şi se îndepărtă.

— Când intenţionaţi să ne puneţi la treabă? îl întrebă Donner pe Espinet.

— Nu-i nici o grabă, răspunse acesta. Mai întâi, trebuie să va aclimatizaţi niţel. Într-o pustietate ca asta, avem tot timpul la dispoziţie.

— Poate dumneata. Dar eu nu am. Nu am timp, vreau să spun.

Şi Donner îşi scoase din buzunar un pistol *Walther* prevăzut cu amortizor.

Espinet se ridică din spatele biroului, cu ochii holbaţi.

— Ce te-a apucat?

— Ah, e foarte simplu, răspunse Donner, cât se poate de calm. Eşti prizonier şi din clipa asta, am preluat comanda.

— Eşti nebun! Pierre, îi ordonă el lui Jobert, telefonează imediat la postul de pază!

Donner apăsă pe trăgaci şi comandantul muri pe loc. Impactul îl proiectă în colţul camerei, iar scaunul pe care stătuse se răsturnă, liniştea totală care se aşternu accentuă aspectul aproape ireal al morţii lui Espinet.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cine eşti? strigă Jobert.

— Ia puneţi la contribuţie materia cenuşie! Să presupunem că ţara mea este în

război şi că avem nevoie de nişte rachete Exocet. Un vas o să acosteze peste puţin timp, iar noi vom lua cu noi câte rachete putem duce. Iar tu o să ne ajuţi să le încărcăm.

— Asta când mi-oi vedea ceafa! răspunse Jobbert.

— Hm, ce reacţie de om curajos! Tipic franţuzesc! exclamă Donner.

Lipi capătul ţevi pistolului între ochii ofiţerului şi-i spuse calm:

— O să faci exact ceea ce ţi-am spus, fiindcă altminteri, o să adun toţi oamenii din detaşamentul tău şi o să-i împuşc din trei în trei.

Jobert îl crezu în stare de aşa ceva. Teroarea care pusese stăpânire pe el îl făcu să tremure. Donner umplu un pahar cu coniac, il dădu şi apoi îl ridică pe al său.

— Amice, în sănătatea ta. Ţine-te tare. În fond şi la urma urmei, ai fi putut-o păţi ca şi Espinet. Hai, vino după mine.

Şi se îndreptară amândoi spre una dintre barăci, în faţa căreia aştepta camionul. Se întâlniră cu Stavros şi cu Jarrot care tocmai ieşeau dintr-o baracă alăturată, şi cu alţi trei mercenari, care ieşiseră din altă baracă aflată în faţa lor.

Stavros îi dădu raportul:

— Cinci în sala transmiţătoarelor, cinci la popota subofiţerilor, doi caporali în birou şi unul în camion. Toţi stau pe burtă şi au cătuşe la mâini.

— Asta înseamnă că au mai rămas doar trei militari, făcu Donner socoteala. Unde sunt ăştia, căpitane? îl întrebă el pe Jobert.

Acesta ezită, dar nu mai mult de o secundă.

— Sunt de gardă la rampele de lansare.

— Bine. Acum, să trecem la civili. Sunt douăzeci în total, nu?

— Aşa cred.

— Câţi sunt acum la rampele de lansare?

— Precis că cinci, fiindcă stau în schimburi de câte opt ore. Ceilalţi sunt probabil la masă, sau dorm.

— Perfect. Fii amabil şi arată-ne drumul. Şi să nu te oboseşti să faci prezentările, fiindcă o s-o facem singuri...

*

Din punctul său de observaţie de unde se găsea, de la marginea podului, Wanda îl putea vedea pe Rabier prin fereastra bucătăriei. De câtva timp, acesta mânca pâine cu brânză şi bea coniac. Coniac din belşug.

Wandei îi era frig şi i se făcuse foame. Se îndreptă spre unul din colţurile podului, ridică un chepeng şi coborî pe o scară de lemn. Ajunse în grajdul care servise drept dormitor mercenarilor lui Gaston Roux. Prin grajd se aflau împrăştiaţi saci de dormit, iar pe o masă din mijloc, câteva arme.

Wanda deschise uşa cu grijă şi privi afară. Încă mai ploua. Începu să traverseze curtea, în direcţia casei, mergând în vârful picioarelor. Gabrielle, care privea prin fereastra pivniţei, o văzu.

— Wanda! îi strigă ea cu o voce groasă. Uită-te încoace.

Villiers se ridică dintr-un salt.

Wanda ezită, apoi se îndreptă spre zid şi se ghemui lângă fereastra pivniţei.

— Au plecat cu toţii, în afară de pilot, şopti ea.

— Ştiu, îi răspunse Gabrielle. Coboară şi fă ceva ca să putem ieşi de aici cât mai repede.

Wanda dădu din cap, în senin afirmativ.

— O să încerc. Însă trebuie să trec de Rabier, care stă de pază.

Se ridică şi-şi continuă apoi drumul, până ajunse la uşa din spatele casei, pe care o deschise cât putu de încet. Intră apoi în coridor. Se opri la uşa bucătăriei, care era întredeschisă. Rabier, care stătea în continuare la masă, tocmai deschidea o nouă sticlă de coniac. Wanda trecu mai departe în vârful picioarelor şi deschise uşa de la vestibul. În ciuda tuturor precauţiilor pe care şi le luase, uşa scârţâi uşor. Rabier se opri la jumătatea gestului şi cu capul plecat şi cu figura uşor crispată, ciuli urechea. Se sculă apoi de la masă şi-şi băgă capul pe uşă, aruncând o privire în coridor, fără a-şi lăsa sticla din mână.

Wanda se opri în vestibul. Nu se auzea nici un zgomot. Se îndreptă spre uşa ce dădea la subsol, o deschise şi coborî scara. Ajunsă pe culoarul din dreptul pivniţelor, bâjbâi în căutarea comutatorului, după care şopti:

— Gabrielle, unde eşti?

— Aici, Wanda! Aici!

Ajunsă la uşa pivniţei unde se afla Gabrielle, Wanda rămase o clipă nehotărâtă, apoi privi prin ferestruica zăbrelită din uşă. O văzu de cealaltă parte a uşii pe Gabrielle. Lângă aceasta, se afla Villiers. În partea superioară a uşii, se găsea un zăvor ruginit, pe care reuşi să-l tragă fără nici o problemă. Însă al doilea zăvor, de la baza uşii, nu cedă. Wanda se aşeză în genunchi apucă zăvorul cu ambele mâini şi trase de el cu toată puterea. Brusc, simţi o mişcare în spatele ei. O mână o apucă de păr şi o trase violent, forţând-o să se ridice. Simţi o durere îngrozitoare. Se întoarse şi dădu cu ochii de Rabier, care râjea fericit.

— Ha, ha! Ia uită-te pe cine avem noi aici! Pe mica târfuliţă! Cred că sunt obligat să am grijă de tine.

Era evident că era beat mort. Îi băgă Wandei gura sticlei în gură, şi înclină sticla. Coniacul care-i curse în gură îi arse gâtul şi aproape că o sufocă. Rabier râse prosteşte. Pe figura sa congestionată, cu ochii ficşi, i se citea răutatea. Lăsă jos sticla de coniac şi-i spuse Wandei:

— Acum, o să te învăţ să faci ce ţi se spune.

O propti de zid şi-şi lipi gura de a ei, fără a-şi desprinde mâna din părul ei. Cu cealaltă mână, începu săi pipăie sânii.

Gabrielle scoase un strigăt înăbuşit de furie. Villiers o dădu deoparte, îşi trecu mâna prin ferestruica din uşă, îl luă pe Rabier de păr şi-l izbi cu capul de uşă, cu o forţă cumplită.

— Wandar sticla! îi strigă el. Sticla!

Rabier reprezentă brusc pentru Wanda toţi bărbaţii care o exploataseră şi umiliseră. Furia acumulată în tot acest timp izbucni în ea cu o intensitate ucigaşă. Luă sticla de gât şi-l izbi pe Rabier în moalele capului. Acesta scoase un urlet de durere. Wanda lovi încă o dată. Rabier se prăbuşi, inert. Wanda îl dădu la o parte din faţa uşii cu piciorul, şi furia care încă nu o părăsise se dovedi atât de puternică, încât reuşi să tragă zăvorul, aproape fără efort.

Gabrielle şi Villiers ieşiră din pivniţă.

*

Când telefonul sună, Ferguson tocmai îşi făcea duşul de dimineaţă. Ascultă fără să-l întrerupă pe Villiers, până acesta termină tot de spus.

— Foarte bine, Tony, răspunse el în cele din urmă. Nu te mişca de acolo! Lasă-i pe francezi să-şi rezolve problema. Dragul meu, ai făcut o treabă minunată!

Închise brusc şi alergă în salon, înfăşurându-se în grabă cu un prosop.

— Harry, unde Dumnezeu eşti?

Fox apăru în pragul uşii.

— M-aţi chemat, domnule general?

— Tony a descoperit tot ce se pregăteşte. Trebuie neapărat ca francezii să intervină şi asta imediat! Telefonează-i imediat colonelului Guyon. Prioritate zero!

Se întoarse în camera sa şi începu să se îmbrace în grabă.

*

Villiers îl băgă pe Rabier în cămara de lângă salon, legat şi cu un căluş în gură, uşurându-l în acelaşi timp şi de pistolul *Walther*.

— Cred că generalul a anunţat deja Parisul, îi spuse el Gabriellei.

— O să le trebuiască ceva timp ca să intervină, răspunse aceasta. Şi cu Raul? Trebuie să faci ceva pentru el, Tony.

— Da, ştiu.

Se întoarse spre Leclerc şi-l întrebă:

— Ai curajul să pilotezi avionul ăla *Chieftain* până în insula Roc şi să aterizezi pe plajă?

Leclerc zâmbi răutăcios:

— Donner ăsta o să aibă o adevărată surpriză când o să afle că am aterizat împreună cu câţiva dintre oamenii mei.

Villiers se întoarse spre militarii pe care-i eliberase din pivniţă. Păreau a fi în formă, însă aveau un aer mult mai intelectual decât soldatul de rând, iar doi dintre ei purtau ochelari.

— Sunt nişte tehnicieni, nu-i aşa? Specialişti în electronică?

— Da, dar să ştii că în acelaşi timp sunt şi nişte adevăraţi militari. Numai că nu avem arme.

Wanda interveni în discuţie:

— Am văzut eu nişte arme în grajdul în care au stat oamenii lui Donner.

Leclerc se întoarse spre ai săi.

— Hai, daţi-i drumul, ce mai aşteptaţi?

Şi porni în urma lor.

Gabrielle îşi puse mâna pe braţul lui Villiers:

— Tony, ai grijă. Şi încearcă să ajungi la timp.

— Fii liniştită! Mă descurc eu.

O sărută pe frunte şi se îndreptă spre uşă, Gabrielle strigă după el:

— Tony!

— Da.

— Întotdeauna m-am gândit că meriţi mai mult.

— Mai mult decât persoana ta?

— Ah, nu! Sunt prea orgolioasă ca să recunosc asemenea lucru, răspunse ea, zâmbind. Vreau să spun, mai mult decât de ce ai parte, Tony. Eşti mult peste Ferguson şi intrigile lui. Meriţi puţină fericire... Şi... Îmi pare rău de noi doi... Îmi pare rău de o grămadă de lucruri...

Villiers zâmbi, la fel de fermecător ca în ziua primei lor întâlniri.

— Mie nu-mi pare rău de nimic. Când totul a mers bine, a fost minunat, Gabrielle, să fii convinsă că n-aş da anii ăştia cinci pe care i-am petrecut împreună pentru nimic în lume!

Şi ieşi. Peste câteva clipe, se auzi cum furgoneta *Peugeot* demară. Apoi se aşternu liniştea.

*

Raul Montera continua să aştepte în biroul lui Espinet, cu mâinile legate cu eşarfa de mătase. Comandantul centrului de încercări al rachetelor *Exocet* zăcea în colţul încăperii, acoperit de o pătură kaki. Donner deschise un fişet metalic şi scoase o sticlă de şampanie.

— Aha, porcul ăsta nu-şi pierdea vremea de pomană! Şampanie Krug din '71! Anul ăla a fost un an excepţional pentru băuturi. Păcat că nu avem timp la dispoziţie s-o frapăm. Însă în viaţă nu prea poţi să le ai pe toate,, nu-i aşa?

Scoase dopul cu două degete şi când spuma ţâşni, începu să râdă.

— Bei un pahar cu mine?

— Ştii foarte bine că nu mă înnebunesc după şampanie, îi răspunse Montera blând.

— Eu, da, de ce să nu recunosc.

Şi-şi umplu un pahar, se duse la fereastră şi privi afară.

— Trebuie să recunoşti că totul s-a desfăşurat de minune. Organizarea a fost

ceasornic, nu alta.

— Am auzit totuşi câteva focuri de armă, îl contrazise Montera.

— Da, dar numai câteva. Doi soldaţi de pază de la rampele de lansare au tras aiurea, dar imediat oamenii mei i-au aranjat. De altfel, o chestie foarte utilă. Scena o să fie mult mai veridică dacă o să te lăsăm întins pe burtă cu un glonţ în cap. Un glonţ provenind din armele lor, bineînţeles.

Uşa se deschise şi îşi făcu apariţia Stavros.

— Aţi luat legătura cu pescadorul?

— Da. Vine cam pestei treizeci şi cinci de minute.

— În rest, totul e în regulă?

— Sigur că da. Toată lumea este imobilizată în afară de zece civili, care încarcă rachetele în camioane la rampele devansare.

— Excelent, răspunse Donner. Întoarce-te acolo şi grăbeşte-i. Venim şi noi în câteva minute. Sunt sigur că rachetele o să-l intereseze mult pe colonel.

Stavros ieşi. Donner îşi umplu din nou paharul şi-l ridică spre Montera, într-un salut ironic.

— Amice, să auzim de bine!

Ploaia începu să bată în geamuri cu şi mai multă furie.

*

Aşezat alături de Leclerc în carlinga avionului, Villiers zări la orizont insula Roc, ca o masă cenuşie sub norii cumulus. Falezele dinspre nord erau învăluite în ceaţă. Zburau deasupra oceanului, la o sută de metri. Mâinile lui Leclerc păreau uşor crispate pe manşă. Suprafaţa verde cenuşie a apei se acoperea din când în când de o spumă albă.

— După cum bate vântul, o să putem ateriza? întrebă Villiers.

— Cred că da. Ce mă îngrijorează mai mult sunt curenţii turbionari din zona falezelor.

Insula părea tupilată în apă ca o fiară cenuşie la pândă. Falezele înalte urcau într-o parte a insulei, până la vreo sută de metri, în timp ce restul uscatului, aidoma unei întinderi de pământ cu aspect dezolant, cobora spre port, într-o pantă destul de abruptă.

— Ştii că o să ne vadă venind, nu? spuse Leclerc. Este imposibil de evitat lucrul ăsta.

— Oricum, nu avem ce face. Aşa că eu zic că ar fi mai bine să survolăm direct insula, ca să ne şi dăm seama unde ar putea fi. Şi cine ştie, un pic de panică şi de confuzie printre ei s-ar putea să ne ajute.

Avionul se înălţă deasupra falezelor şi ceaţa se deschise în faţa sa. Trecură, apoi pe deasupra unui peisaj aproape lunar, inundat de ploaie, un adevărat coşmar de scobituri adânci săpate în stâncile cenuşii, printre care se vedeau rătăcite câteva pete verzi de vegetaţie sălbatică.

Leclerc trase de manşă. Trecură de o creastă şi, brusc, le apărură în faţa clădirile de beton ale centrului de încercări şi rampele de lansare ale rachetelor, la nici treizeci de metri de ei.

Donner şi Montera erau în drum spre rampele de lansare. Auzind motorul avionului, Donner îşi înălţă neliniştit privirea spre cer apoi îl trase în grabă pe Montera după el spre intrarea în tunelul de acces la rampele de lansare. Leclerc vină pe o aripă, trecu razant peste stâlpii de electricitate, luă înălţime şi se îndreptă spre ocean.

Stavros văzuse şi el avionul când intrase în tunel. Când Donner şi Montera ajunseră lângă el, strigă nedumerit:

— Ce naiba se întâmplă? Nu înţeleg nimic! Este avionul nostru!

— Este Villiers, tâmpitule! Cine vrei să fie? Dracu' ştie ce s-o fi întâmplat la „Casa Albă"!

Se uită după avion care, încheindu-şi ocolul deasupra oceanului, se îndreptase spre faleze şi dispăruse din vedere.

— Ce,mama dracului are de gând! strigă Stavros, pe stâncile alea nu-i nici o pistă de aterizare!

— Ba da, răspunse Donner. Când este reflux, la picioarele falezelor rămâne suficient loc pentru aterizare. Anul trecut au aterizat acolo câţiva piloţi militari. Este o soluţie de moment, dar se poate.

— Şi noi ce-o să facem? Dacă este într-adevăr Villiers, atunci cu siguranţă că a anunţat autorităţile franceze. O să ne trezim pe cap cu paraşutiştii în doi timpi şi trei mişcări.

— Hai mai întâi să vedem care este situaţia acolo jos, răspunse Donner cât se poate de calm.

Îl împinse pe Montera în faţă şi intrară într-o grotă artificială uriaşă, de beton armat, luminată de proiectoare. Patru camioane, special concepute pentru transportul rachetelor, stăteau aliniate la rampa de încărcare, unde civilii, îmbrăcaţi în salopete cu însemnele Centrului Aero-spaţial, manipulau rachetele folosind instalaţii hidraulice. Mercenarii înarmaţi supravegheau fiecare mişcare.

— Cum staţi? îl întrebă Donner pe Jarrot, care conducea operaţiunea.

— Greu de spus. Cu puţin noroc, putem coborî în port în cel mult douăzeci de minute.

Donner se întoarce spre Stavros.

— Eu rămân aici. Tu ia-ţi câţiva oameni şi urcaţi-vă pe faleze. Trebuie să-i împiedicaţi să ajungă aici. Fă ce ştii tu, numai să avem timp să ne terminăm treaba de aici.

— Nici o grijă, răspunse turcul, zâmbind.

Îi făcu semn lui Jarrot, spunându-i:

— Hai, Claude. Avem o mică trebuşoară de rezolvat.

Cei doi o luară spre ieşirea tunelului în pas alergător, Donner îşi aprinse o

ţigară.

— Villiers! murmură el, ca pentru sine. De necrezut! Să fiu al naibii, continuă el râzând, fără urmă de invidie în gips, se pare că este aproape la fel de bun ca şi mine.

— Ce spuneai adineaori? îl întrebă Montera. Parcă ceva. În legătură cu o organizare ca de ceasornic.

— Eh, o zi proastă, asta e, răspunse Donner, încercând să pară indiferent. Toată lumea are câte-o zi proastă.

— Şi acum?

— O să aşteptăm, amice, o să aşteptăm. Dar e de preferat să aşteptăm în biroul lui Espinet. E mai confortabil acolo. Şi am lăsata şi sticla aia de şampanie pe masă. Este o şampanie prea bună ca să se prăpădească, chiar şi nefrapată.

— S-a zis cu tine, îi spuse Montera, şi o ştii foarte bine.

— O să vedem, amice, o să vedem.

Donner zâmbi şi-l împinse spre ieşirea din tun.

*

Leclerc trecu la joasă înălţime pe deasupra plajei, pentru a simţi tăria vântului. Un curent de aer, venit dinspre interiorul insulei zgudui puternic aparatul. Leclerc vină spre ocean, trecu razant cu suprafaţa apei, reveni la punctul de coborâre, reduse combustibilul şi scoase flapsurile.

Roţile avionului atinseră valurile, apoi muşcară din nisipul ud, continuând să se învârtească prin mocirlă, şi împroşcând nori întunecaţi în stânga şi dreapta, Leclerc rulă până la celălalt capăt al plajei, întoarse avionul cu spatele la vânt şi decuplă motoarele.

— Mareea este staţionară, spuse el. Într-o oră însă, n-o să mai rămână suficientă plajă ca să decolăm.

— Şi cei cu asta? îi răspunse Villiers. Doar nu-i avionul nostru.

Îşi scoase din buzunar pistolul *Watther* pe care-l luase de la Rabier, îi verifică încărcătorul şi şi-l băgă sub cureaua de la pantaloni.

Oamenii lui Leclerc instalaseră deja scara de coborâre din avion şi începuseră să se adune pe plajă.

Vântul îngheţat bătea ploaia spre piciorul falezei.

— Câţi dintre voi au experienţa unor lupte? ii întrebă Villiers.

Leclerc arătă spre un tânăr cu umeri laţi şi părul tuns perie, ai cărui ochelari cu rame metalice deja se aburiseră.

— Sergentul Aîbray a luptat acum doi ani în Ciad, în cadrul Legiunii Străine. Cât despre noi...

Şi dădu din umeri neputincios, lăsându-şi cuvintele neterminate.

— Bine, spuse Villiers. Nu am timpul să vă fac decât o singură recomandare. Să nu vă prind că vă jucaţi dea fair playul. Vă lăsaţi conştiinţa aici pe plajă. Ori de

câte ori aveţi ocazia, împuşcaţii pe la spate, fiindcă, vă asigur eu, nici ei n-or să se jeneze s-o facă. Şi acum, la drum.

Şi o porni în pas alergător spre piciorul falezelor.

Văzute de sus, acestea păreau de netrecut dinspre plajă, dar pe măsură ce se apropiau de ele, observau cum erau despărţite de o deschizătură uriaşă, prin care curgea un torent de apă învolburată. Acel loc părea a fi singura cale de acces spre vârf.

După zece minute, reuşiră să treacă de torent şi începură să se caţere pe pantă, printr-o amestecătură de stânci cenuşii. O ceaţă deasă învăluia totul. Ici şi colo se zăreau câteva petice de iarbă. Villiers auzi în spatele său câteva voci. Ridică imediat mâna cerându-i lui Leclerc şi oamenilor săi să păstreze liniştea.

Înaintară în ceaţă, până la marginea unei cornişe. Sub ei, Jarrot urca panta cu greutate, urmat de trei mercenari. Villiers îl recunoscu pe Stavros, care încheia şirul. Îşi aminti de chipul torturat al lui Harvey Jackson, legat de scaun, în vila pe care o închiriaseră în apropiere de Lancy.

Villiers scoase o grenadă din buzunar şi-i smulse cuiul cu dinţii. Pentru prima oară de când se ştia, nu reuşi să-şi stăpânească furia aşa cum antrenamentele riguroase la care fusese supus îl învăţaseră să o facă.

— Stavros, ticălosule! urlă el. Uite un cadou din partea lui Harvey Jackson!

Şi aruncă grenada înspre ei.

Stavros, auzind strigătele, reacţionă imediat, ascultând de acel instinct care-l avertiza asupra primejdiei. Se întoarse, se aruncă cu capul înainte spre vale, se rostogoli printre stânci şi dispăru în ceaţă şi ploaie. Însă tovarăşii lui nu avură scăpare. După explozia asurzitoare, se auziră imediat câteva urlete de durere. Villiers se ridică în picioare, cu pistolul mitralieră la şold. Jarrot şi ai săi erau răniţi cu toţii. Când tinerii soldaţi francezi ajunseră lângă Villiers, priviră la masacrul din faţa lor cu figuri îngrozite. Unul dintre mercenari încercă să se mişte. Villiers trase o rafală.

Leclerc îl luă de umăr şi-l întoarse cu faţa spre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi ajunge?

Abia-şi termină vorbele, că se auzi un foc de armă.

Glonţul îl nimeri pe Leclerc deasupra maxilarului şi în fracţiunea de secundă următoare, când îi ieşi, pe deasupra urechii drepte, aşchii de oase îi ţâşniră din cap. Se prăbuşi pe spate.

Unul dintre sergenţi trase o rafală şi Jarrot, care încă mai avea arma la ochi, proptit cu un genunchi pe pământ, căzu secerat. Gloanţele muşcară pământul din jurul său şi îi străpunseră salopeta de camuflaj, care luă imediat foc.

Se aşternu liniştea. Oamenii se apropiară de Villiers, privind tăcuţi la corpurile sfârtecate ale mercenarilor şi la cel al lui Leclerc.

— S-a sfârşit? întrebă unul dintre sergenţi.

Villiers dădu din cap, în semn că nu.

— Mai sunt şi alţii, la baza de încercări, împreună cu individul pe care-l căutăm, unul Felix Donner. Îmi pare rău pentru căpitanul vostru. A fost un om curajos, însă în război nu supravieţuieşti dacă îţi este milă; în nici un caz în zilele noastre. Sper că asta o să vă fie învăţătură de minte. Să nu uitaţi, când o să ajungem acolo, jos.

Îşi puse un încărcător nou în şi le spuse:

— Bine, acum urmaţi-mă. Şi să faceţi exact cum v-am spus eu, dacă vreţi să trăiţi până la adânci bătrâneţi.

*

Donner auzi din biroul lui Espinet explozia grenadei, urmată de răpăitul automatelor. Se îndreptă cu paharul în mână spre fereastră şi reuşi să-l vadă pe Stavros cum cobora panta alergând, în spatele barăcilor.

— Cred că lucrurile au luat o întorsătură proastă nu? îl întrebă ironic Montera.

Donner se întoarse pe călcâie, cu zâmbetul pe buze. Privirea însă îi era rece şi întunecată.

— Amice, nu abuza de cât simţ al umorului mai am.

Făcu câţiva paşi spre argentinian şi-i trase un pumn în figură, deasupra pometului obrazului. Montera lunecă încet de pe scaun, Donner deschise uşa şi coborî scările. Stavros traversa curtea îndreptându-se spre intrarea tunelului. Văzându-l pe Donner, se duse spre el.

— Veşti proaste, nu? îl întrebă Donner.

— Villiers ne-a aşteptat într-o văgăună, acolo sus. Are cu el vreo şase oameni.

— Cei cu Jarrot şi ăilalţi?

— I-a terminat o grenadă. Mă mir cum am reuşit sa scap. Ce facem?

Donner stătu pe gânduri, deşi se hotărâse ce avea de făcut. Rahat, alt cuvânt nici că se putea găsi. Şi un lucru era sigur: prezenţa lui Villiers şi a oamenilor lui însemna că forţe mult mai puternice aveau să intervină neîntârziat. Să reziste cât putea, asta era o lozincă bună doar pentru cretini. Iar avionul, pe plaja de la poalele falezelor, constituia o perspectivă mult prea atrăgătoare.

— Iani, du-te la emiţătorul radio şi ia legătura cu căpitanul pescadorului. Spune-i tot ce-ţi trece prin cap, însă ascunde-i adevărul. Spune-i că eu i-am dat ordin să vină cât poate de repede. Până ce o să acosteze, să-i aduni pe toţi. Ne întâlnim în port.

— Şi cu rachetele cum rămâne? întrebă Stavros.

— S-au dus pe apa sâmbetei. Asta este. Dacă reuşim să scăpăm cu viaţă din tot rahatul ăsta, înseamnă că am avut baftă. Hai, dă-i drumul!

Stavros ieşi.

— S-ar putea să mă consideri cinic, spuse Montera, dar am senzaţia că-ţi arunci prietenul în groapa cu lei.

— Astea-s riscurile meseriei, răspunse Donner, întinzând mâna spre sticla cu şampanie. Trebuie s-o golesc, nu?

— Nu ai unde să te duci, reluă Montera. Eşti terminat. Tot mai refuzi să vezi realitatea în faţa?

— Amice, întotdeauna există un loc unde te poţi duce, mai ales dacă, ai un avion disponibil, pe plajă, şi un erou al aviaţiei argentiniene care să-l piloteze.

Îşi goli paharul fără să-l lase de la gură, după care îl aruncă de perete.

*

Villiers le spuse oamenilor săi să rămână culcaţi la pământ, după care înaintă cu grijă până în dreptul ultimei stânci care domina baza de încercări. Îl zări pe Stavros cum deschise uşa turnului şi intră înăuntru. Toată baza se întindea în faţa ochilor săi, de parcă ar fi fost o hartă în relief.

Îl chemă pe sergentul Albray şi-i arătă tunelul de acces spre rampele de lansare ale rachetelor.

— Vi s-au dat nişte indicaţii cu privire la centrul ăsta, mai înainte să fiţi trimişi în misiune pe insulă, nu? *Exoceturile* sunt acolo?

— Da, am fost instruiţi în privinţa asta. Rachetele se găsesc acolo. Iar emiţătorul radio este în vârful turnului, îi răspunse Albray.

În dreapta lor se vedea o altă clădire de beton, lungi şi joasă, în faţa căreia doi oameni ai lui Donner stăteau de pază.

— Acolo ce-i? întrebă Villiers.

— Dacă-mi amintesc eu bine, după cum era figurat în planuri, s-ar putea să fie depozitele de carburant.

Villiers dădu din cap.

— Înseamnă că acolo iau închis pe cei mai mulţi.

— Nu se vede nici urmă de pescador, spuse Albray, cu ochii spre port.

— Tebuie să fie prin apropiere. Chiar dacă Donner estimează că operaţiunea este pe cale să eşueze, n-o să aibă de gând să-şi lase pielea pe aici. Pe de altă parte, este posibil să se hotărască să se joace de-a eroii şi să se sacrifice pe altarul Rusiei. În cazul ăsta, o să-i dea ordin pescadorului să se întoarcă, ceea ce ar fi într-adevăr păcat pentru noi. Ar fi o adevărată plăcere să vezi cum un vas rusesc ajunge în aceeaşi oală cu toate jigodiile astea.

— Şi ce-o să facem acum? îl întrebă Albray.

— Noi doi o să atacăm turnul. Mai mult ca sigur că înăuntru, în afară de javra aia de Stavros care a intrat, şi de un operator radio, nu se mai află nimeni.

Se întoarse apoi spre restul soldaţilor:

— Eu o să plec împreună cu sergentul Albray, li se adresă el. După cinci minute, atacaţi şi voi, dar în forţă, m-aţi auzit? Eliminaţi pe ăia doi care stau de pază la depozitul de carburanţi, după care vreau să blocaţi intrarea în tunel. Trageţi indiferent în cine are de gând să iasă de acolo. Să nu le daţi nici o şansă nemernicilor ălora, fiindcă nici ei no-r să vă facă daruri.

*

Ocoliră baraca de beton prin spate şi se opriră la mai puţin de zece metri de

turn. Villiers arătă spre scara de incendiu care ducea până la balconul turnului.

Cu Waltherul în mâna dreaptă o luă la fugă spre turn şi după ce ajunse lângă el, începu să se caţere pe scară. Albray aşteptă până urcă câteva trepte, după care se năpusti şi el spre turn, îi deschise uşa şi pătrunse înăuntru.

În momentul în care uşa se închise, Stavros tocmai punea piciorul pe ultima treaptă a scării în spirală. Pistolul i se afla în tocul de la cingătoare, însă reflexele îi erau excelente. Peste o fracţiune de secundă, reuşi să dispară din vedere. Sergentul trase o rafală de automat, apoi, fără să ezite câtuşi de puţin, începu să urce treptele în goană.

Villiers reuşise să treacă de mijlocul scării de incendiu, când auzi împuşcături în interiorul turnului. Se opri, agăţat cu o mână şi cu Waltherul în cealaltă. Îşi coborî privirea şi simţi cum îl apucă ameţeala.

Mercenarii de pază din faţa depozitului de carburanţi îl zăriră. Schiţară mişcarea de a-şi pune armele la ochi, însă nu reuşiră s-o ducă la capăt. Oameni lui Leclerc îşi făcură apariţia de după barăcile din faţă, cu pistoalele mitralieră la şold. Traseră câteva rafale scurte şi cei doi mercenari se prăbuşiră.

Deasupra lui Villiers, operatorul radio se aplecă peste balustrada balconului, cu pistolul mitralieră în mână. Villiers trase din reflex, fără măcar să ochească. Senzaţia de ameţeală îl părăsi. Individul de deasupra scoase un strigăt, făcu un pas înapoi clătinându-se, după care dispăru din vedere. Villiers reîncepu să urce.

Donner alergă spre fereastră, cu pistolul în mână. Apucă să vadă cum mercenarii ce păzeau depozitul de carburanţi căzură sub gloanţele oamenilor lui Leclerc.

— Cred, că ai întins prea mult coarda, îi spuse Montera, ironic.

Donner nu se obosi să-i răspundă. Deschide uşa şi aruncă o privire afară. Paznicii din faţa depozitului de carburanţi zăceau întinşi pe jos, iar unul dintre oamenii lui Leclerc încerca să deschidă uşa depozitului. Câteva împuşcături răsunară în celălalt capăt al curţii. Donner îşi întoarse ochii în direcţia aceea şi văzu cum doi dintre oamenii săi alergau cât îi ţineau picioarele către port.

Închise uşa, îl obligă pe Montera să se ridice şi îl împinse în bucătărie, în spatele barăcii. După care, ieşi şi el din încăpere.

— Nu mai avem nici o clipă de pierdut, îi spuse lui Montera, trăgându-l după el.

*

Villiers privi prudent pe deasupra balustradei balconului. Nu se vedea nimeni. Operatorul radio, sprijinit de zid era mort. Pistolul său mitralieră se afla alături. Villiers îl luă. Vântul izbea uşa sălii în care se afla emiţătorul radio. Nici înăuntru nu se afla nimeni.

În spatele său se auziră câţiva paşi. Se întoarse brusc, cu arma aţintită spre cel care se mişcase. Stavros se opri în pragul uşii cu automatul în mână. În privirea turcului se putea citi furia, apoi, după o clipă, calculul rece al cuiva care învăţase să supravieţuiască în orice împrejurare, îşi cântări şansele, după care se hotărî. Îşi lăsă jos arma, cu o mişcare cât se poate de înceată, Villiers ridică niţel ţeava automatului, în timp ce degetul i se crispă pe trăgaci.

Stavros zâmbi:

— Hei, comandante Villiers, doar nu ai de gând să faci una ca asta. Vreau să spun că nu ar fi un gest care să-l caracterizeze pe un englez. Cred că fair playul...

— Mă iei cumva drept un gentleman?

— Cam aşa ceva...

Cuţitul de pescar cu mâner de os pe care Stavros obişnuia să-l poarte în permanenţă în mâneca dreaptă, îi alunecă în palmă. Degetul său mare pipăi butonul şi după cel apăsă, lama ţâşni din mâner. Mâna i se întinse brusc şi lama cuţitului atinse pielea de sub bărbia lui Villiers.

Acesta, care se aştepta la un asemenea atac, pe care de fapt îl dorea din toată inima, îşi aruncă pistolul mitralieră, blocă braţul turcului, îl apucă de încheietură cu amândouă mâinile şi i-o răsuci atât de violent, încât Stavros dădu drumul cuţitului, urlând de durere. Villiers îi trase braţul către spate şi apoi îl ridică în sus. Stavros scoase din nou un urlet de durere. Villiers îl împinse spre uşă, proiectându-l cu capul înainte. Corpul turcului se izbi de balustrada balconului, se rostogoli peste ea, şi căzu în gol.

*

Chiar în acel moment, Donner şi Montera apărură în spatele popotei ofiţerilor. Corpul lui Stavros se izbi de pământ la picioarele turnului. Donner îşi înălţă ochii şi-l văzu pe Villiers care apăru la balustrada, balconului. Lângă el se ivi sergentul Albray, care-şi ridică imediat arma. Donner îl trase pe Montera lângă el, adăpostindu-se în spatele lui.

Pe balcon, Villiers îl apucă pe Albray de mână.

— Opreşte-te. Lasă-mi-l mie.

Şi începu să coboare scările în goană.

*

Donner şi Montera urcară panta prin spatele Bazei, ajunseră pe creastă şi începură să alerge pe platou, în direcţia falezei. Donner îl împingea mereu pe argentinian în faţa lui.

— Ţi-am mai spus, nu ai unde să fugi, îi spuse acesta, printre gâfâituri.

— Oho, ba bine că nu! Doar eşti pilot, colonele! O să ne duci departe de aici.

În cele din urmă ajunseră pe faleză. Cu toată ceaţa, avionul era cât se poate de vizibil, părând o apariţie insolită într-un asemenea decor. Singura problemă o constituia marea, care se năpustea asupra plajei. Valuri furioase izbeau fără încetare ţărmul. Deja jumătate din porţiunea de nisip pe care aterizase avionul, dispăruse, în timp ce restul era măturat de dâre lungi, de apa înspumată.

— Eşti blocat, spuse Montera. Doar vezi şi tu.

— Dă-i drumul înainte l

Donner îl împinse prin deschizătura dintre faleze până în dreptul unei porţiuni de grohotiş, situate între stânci. De acolo, coborâră în goană valea, până ajunseră pe plajă. Imediat, îi izbi o pală de vânt rece, dinspre mare.

Montera se clătină şi căzu, neputându-şi păstra echilibrul, din cauza mâinilor legate. Donner îl forţă să se ridice. În spatele său, se auzi zgomotul făcut de nişte pietre care se rostogoleau. Se întoarse şi trase la nimereală în ceaţă. Apoi îl apucă pe Montera de guler şi începu să alerge spre avion, târându-l după el.

După ce ajunseră la avion, îl lipi pe Montera de fuselaj şi, îi băgă ţeava pistolului sub bărbie. Cu mâna liberă, îşi scoase un cuţit din buzunar, făcu să ţâşnească şi-i tăie argentinianului legătura de mătase ce-i ţinea mâinile imobilizate.

Se dădu un pas înapoi şi-i spuse:

— Hai, urcă şi porneşte motorul!

Figura lui Montera rămase impasibilă, însă ceva din privirea lui îl intrigă pe Donner. Se întoarse brusc. Tony Villiers alerga spre ei, cu pistolul în mâna dreaptă. Văzându-l pe Donner care se întorsese, se opri la vreo cincisprezece metri de ei.

— Donner! Să nu faci vreo prostie! Dă-i drumul lui Montera! strigă el, reuşind să acopere zgomotul valurilor.

Donner se întoarse spre Montera, oftând.

— Ţi-am spus eu? Uite, există şi zile de astea!

— Să nu încerci să faci ceva. Nu este omul cu care ai vreo şansă, îl preveni Montera.

— Probabil că ai dreptate. Dar, pe de altă parte, să ştii, amice, că m-am cam săturat să fac pe cavalerul.

Se întoarse brusc, cu pistolul în mâna dreaptă. Arma lui Villiers bubui de trei ori la rând. Primul glonţ îl atinse pe Doitffer în umăr, făcându-l să se răsucească. Celelalte două îi sfărâmară coloana vertebrală, proiectându-l de avion. Donner se prăbuşi cu faţa în nisip. Un val îl acoperi imediat, prelingându-se apoi până la roţile avionului.

Montera privi cadavrul muiat de apă de lângă avion şi spuse cu vocea joasă, ca pentru el:

— Care va să zică, o organizare ca de ceasornic...

— Ce-ai spus? îl întrebă Villiers.

— Nimic importanta Gabrielle este în siguranţă?

— Da, aşteaptă la „Casa Albă". Să ştii că am avut o baftă cumplită! Wanda Jones ne-a eliberat. Cât despre rest, ne-am descurcat cum am putut.

— Şi cine a pilotat avionul?

— Căpitanul ăla francez, Leclerc.

Din depărtare, se auzi un zgomot înfundat de motoare. Montera ridică mâna spre cer arătând trei elicoptere care, ieşind din nori, se apropiau de insulă în formaţie de atac.

— Cine-s ăştia? întrebă el.

— Mai mult ca sigur că sunt francezii. Însă ajung prea târziu. Precis că sunt

paraşutişti. Crezi că o să poţi decola cu avionul ăsta?

Montera privi în jurul său, după care răspunse:

— Plaja nu este liberă. Vezi şi tu că este plină de apă. Dar de ce mă întrebi asta?

— Bănuiesc că ai tot interesul s-o ştergi cât mai repede de aici şi în situaţia asta, sunt gata să risc împreună cu tine. Din toată istoria asta o să iasă un scandal de zile mari şi n-am nici un chef să fiu amestecat. Nu datorez nimic Franţei: doar ea a vândut *Exoceturile* cu care aţi scufundat *Shejfieldul*, *Coveritryul*, *Atlanticul* şi *Conveyerul*, nu?

— Prietene, dar şi vouă va vândut *Exoceturi*, sau greşesc cumva?

— Aşa este. Ceea ce nu poate decât să dovedească un singur lucru... Numai că prefer să nu-i spun pe nume. Ei bine, ce facem, plecăm sau rămânem? Doar o singură dată mori, ce naiba!

— Bine, se hotărî Montera. Plecăm.

Urcă în carlingă şi începu să acţioneze butoanele de comandă în timp ce Villiers se aşeză lângă el şi trânti uşa în urma lui. Motoarele avionului tuşi, apoi începură să uruie, acoperind orice alt zgomot.

— Ia spune, ce crezi? O să reuşim?

Montera nici măcar nu catadicsi să-i răspundă. Un zâmbet ironic îi lumina chipul. Aparatul rulă prin bălţoace după care se întoarse cu faţa spre vânt. Montera apăsă manşa combustibilului până la fund. *Chieftainul* tremură din toate încheieturile şi ţâşni pe bucăţica de plajă rămasă liberă, către întinderile nesfârşite ale oceanului.

Trecură printr-o baltă, apoi printr-alta şi încă printr-una. Roţile împroşcau nori întunecaţi de-o parte şi de alta a avionului. Montera, cu mâinile crispate pe manşă, încerca să menţină aparatul la orizontală. Dintr-o dată, Chieftainul se ridică, uşor înclinat pe-o aripă, zburând razant cu crestele înspumate ale valurilor.

Pe nesimţite, avionul luă viteză şi motoarele începură să intre în regimul lor normal. De abia atunci Montera trase manşa la jumătate.

*

După două ore de aşteptare tensionată, Gabrielle simţi cum nervii îi erau pe punctul de a ceda. Porni spre aeroport, însoţită de Wanda. Încă mai ploua destul de tare şi, odată ajunse acolo, se adăpostiră în hangar.

Wanda dădu din umeri.

— Dumnezeu ştie. Când m-a găsit Felix, eram pe străzi. A fost un vis, nu-i aşa? Dintr-una care făcea trotuarul, să ajung la un lux pe care nu l-am visat niciodată. Trebuie să mă trezesc din visul ăsta, spuse ea dând din cap. A fost un nemernic, cred că ţi-ai dat şi tu seama. Şi întotdeauna mi-a fost frică de el.

— Atunci, de ce ai rămas alături de el?

— Fiindcă încă îmi mai era frică de stradă.

— Şi acum?

— Nu ştiu... S-ar putea să fie interesant ceea ce o să mă aştepte.

— Wanda, să ştii că m-am gândit la tine. Am multe cunoştinţe printre ziarişti. Şi am convingerea că eşti o femeie fotogenică. Cred că ţi s-ar putea găsi ceva...

— Hm, Wanda Jones, să apară pe coperţile revistelor Vogue? Ar fi o chestie.

Un zgomot de motor se auzi în depărtare şi în curând avionul apăru dinspre vest, zburând la joasă înălţime. Făcu un scurt ocol şi se aşeză cu faţa spre vânt, pregătindu-se să aterizeze.

— Şi dacă nu sunt ei? şopti Wanda, cu sufletul la gură. Dacă nu au reuşit? S-ar putea să fie Felix în avion...

Gabrielle se întoarse spre ea, cu o expresie de triumf pe chip.

— Tu crezi că un om ca Donner poate să-l învingă pe Tony Villiers?

Şi izbucni apoi în râs.

— Wanda, pe cuvântul meu, mai ai multe de învăţat.

Se întoarse cu spatele la ea şi se îndreptă spre avionul care rula pe pistă.

*

Chieftainul se opri, însă Montera nu opri motoarele. Stătea nemişcat, cu ochii aţintiţi asupra parbrizului.

— Poţi rezolva repede ce ai de făcut? Aş vrea să plec cât mai rapid de aici.

— Nu cobori?

— Nu am nici un motiv.

— Nu zău? Eu cred că ar fi un motiv, uite-l acolo, tocmai vine spre noi, din direcţia aripii stângi!

Montera deschise hubloul lateral şi o zări pe Gabrielle, care-şi agita braţele, zâmbind fericită. Figura ei exprima o uşurare imensă.

— Tony, te rog... Îi spuse Montera, întorcându-se spre el.

Era pentru prima oară când îi spunea pe numele mic. Din voce îi răzbătea o teamă surdă.

— Bine, am înţeles, însă o să rămân cu tine. Unde plecăm?

— O să ne întoarcem la Brie-Comte-Robert.

— Şi pe urmă?

— Un Boeing 747 al companiei Air-France va pleca de la aeroportul Roissy, în seara asta, către Buenos-Aires. Aş vrea să-l prind.

Întoarse avionul şi mări viteza. Zâmbetul de pe figura Gabriellei dispăru. Gura i se deschise într-un urlet, pe care zgomotul motoarelor îl înghiţi. În câteva clipe se prefăcu într-o pată minusculă, în bătaia ploii.

*

Sala de aşteptare a aeroportului Chajrles de Gaulle nu era câtuşi de puţin animată. Tony Villiers stătea în dreptul chioşcului de ziare, aşteptându-l pe

Montera să-şi depună geanta de voiaj la ghişeul companiei Air-France. După ce acesta termina, se opri şi-şi aprinse o ţigară. Aşa cum era îmbrăcat, în blue-jeans şi cu scurta veche de piele, emana o eleganţă ciudată.

— Să fiu al naibii dacă individul asta nu-mi place! mormăi ca pentru sine Villiers.

— E în regulă? îl întrebă pe Montera, când acesta reveni lângă el.

— Da, numai că o să trebuiască să schimb avionul la Rio de Janeiro, Nu prea am înţeles, ceva despre o zonă interzisă. Se pare că nici o companie aeriană nu are de gând să-şi asume vreun risc. Nu-i nici o problemă. Chiar cu întârzierea asta, tot o să fiu la Buenos-Aires, pe la şapte sau opt seara.

— Şi pe urmă, ce-o să faci? O să te duci la Gallegos? Din nou în escadrila de Skyhawkuri?

— Tu ce crezi?

— Cred că asta ar fi o tâmpenie din partea ta. Ce mai, aţi pierdut războiul. S-a sfârşit, asta e. Doar ai citit şi tu ziarele în seara asta. Englezii înaintează. Trupele de comando or să traverseze Falklandul de nord, până or să ajungă la Port-Stanley. Toată lumea zicea că lucrul ăsta este cu neputinţă, numai că noi suntem în stare de aşa ceva. Tot ceea ce ne mai desparte de victoria finală sunt cei aproape zece mii de argentinieni din jurul Port-Stanleyului şi cea mai rămas din aviaţia voastră.

— Aşa este, ai dreptate. În timp ce eu îmi pierdeam Vremea prin Europa, colegii mei mai tineri îşi dădeau viaţa pe cerul Atlanticului de Sud.

— Şi ai chef să le împărtăşeşti soarta? îl întrebă Villiers, reuşind cu greu să-şi ascundă furia. Să nu-mi spui, că ştiu dinainte ce-o să-mi răspunzi: că este vorba de o chestiune de onoare!

— Mă rog, ia-o şi aşa, dacă vrei.

— Şi Gabrielle? Doar te iubeşte, şi o ştii foarte bine. În ceea ce o priveşte, sunt expert. Mă rog, un expert care a cam eşuat, de acord, dar ştiu un singur lucru: nu m-a privit niciodată aşa cum te-a privit pe tine. Şi niciodată n-am văzut-o zâmbind cum ţi-a zâmbit ţie.

— Între mine şi Gabrielle s-a terminat totul după cele întâmplate, spuse Montera cu o expresie sumbră.

— Dar ce dracu', nu înţelegi? Era legată de mâini şi de picioare! Ferguson ăla avea toate atuurile!

Montera zâmbi:

— O înţeleg perfect, însă trebuie să ţinem seama şi de fratele ei, spuse el, parcă cutremurându-se. Moartea lui va exista întotdeauna între noi doi, Tony, doar o ştii.

În difuzoare se auzi pronunţându-se numele său. Îşi strivi ţigara în scrumieră şi exclamă cu zâmbetul pe buze în continuare:

— Asta e, gata!

Cei doi îşi strânseră mâinile. Villiers îi spuse:

— Baftă! Am senzaţia că îţi trebuie aşa ceva.

— Ce mai contează, din moment ce sfârşitul este atât de aproape!

Montera se îndreptă spre poarta de acces, apoi se întoarse la jumătatea drumului.

— Tonny, ai grijă de ea! îi strigă el, după care dispăru.

Villiers se duse la bar, se aşeză într-un colţ, şi comandă o cafea şi un coniac. Se simţea agitat şi confuz. La naiba cu Montera asta. În fond şi la urma urmelor, era doar un duşman, nu? Şi cu toate astea, treaba era al naibii de încurcată. Mai bău încă un coniac, apoi ieşi din bar, intră într-o cabină telefonică internaţională şi formă numărul de telefon din Cavendish Square.

— Presupun că mă suni de la aeroportul Charles de Gaulle? Şi tocmai l-ai condus pe Raul Montera?

— De unde ştiţi? întrebă Villiers.

— Pierrre Guyon, de la secţia a V-a a SDECE-ului v-a filat pe amândoi de când aţi ajuns la Brie-Comte-Robert.

— Şi de ce nu l-au împiedicat să plece?

— Fiindcă singurul loc unde au chef să-l vadă este în Argentina. Francezii ţin neapărat ca din toată afacerea asta să nu transpire nimic. Cu alte cuvinte, nu s-a întâmplat nimic, mă înţelegi?

— Sigur că da. Este unul dintre coşmarurile mele obişnuite... Bănuiesc că a plecat într-o postură de erou.

— Mda, se poate spune şi aşa,..

— În sfârşit, chestia asta nu ne priveşte. Însă aş vrea să te ocupi de încă un amănunt important al afacerii ăsteia. Cu privire la Gabrielle. După informaţiile mele, o să se întoarcă la Paris în seara asta.

— Despre ce este vorba?

— Vezi tu, Tony, chiar în mijlocul misiunii, a fost pe cale să cedeze. Şi dacă-ţi aminteşti bine, a vrut să renunţe.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Villiers.

Simţi cum stomacul i se strânse, la vestea pe care o presimţea a fi îngrozitoare.

— Păi, aveam nevoie de un motiv suprem ca s-o fac să renunţe la decizia ei. Aşa că am anunţat-o că fratele ei a dispărut în urma unei lupte şi s-a presupus că a murit.

— Să nu-mi spui că nu era adevărat.

— După ultimele ştiri pe care le-am primit, se simte foarte bine, îi răspunse Ferguson. Bineînţeles, se află în continuare în luptă.

— Măgarule! izbucni Villiers, închizând imediat.

O luă la goană spre poarta de acces a călătorilor, după care se opri. Era prea târziu să-l mai prindă din urmă pe Montera. Mult prea târziu. Se întoarse, simţindu-se brusc cuprins de o sfârşeală şi se îndreptă spre ieşire, întrebându-se ce anume avea să-i spună Gabriellei.

XVI

Pe terasa proprietăţii sale care domina Rio de la Plata, din apropierea Buenos-Airesului, dona Elena Llorca de Montera broda, aşezată într-un fotoliu confortabil de răchită. Din adolescenţă avusese de puţine ori ocazia să facă acest lucru, dar de câtva timp, simţea nevoia să aibă mâinile ocupate, pentru a-şi putea păstra calmul.

Un servitor ieşi din salon şi se apropie de ea.

— Dona Elena, este cineva care doreşte să vă vadă. O femeie.

Dona Elena, se opri din brodat şi-şi ridică ochii, cu sprâncenele încruntate.

— O femeie?

— Da, o franţuzoaică. Senorita Legrand.

— Poftească-o, spuse blând dona Elena de Montera.

*

Gabrielle se opri în pragul glasvandurilor, după care înainta încet.

— Dona Elena...

Bătrâna doamnă ridică spre ea o privire lipsită de orice expresie, după care înclină capul.

— Da. Acum văd exact tot ce-a vrut el să-mi spună, şi înţeleg totul.

— Unde este? întrebă Gabrielle. Trebuie să-l văd. Trebuie să-l văd. Trebuie să-i spun un lucru de o importanţă vitală.

— Este imposibil. Raul se află la Rio Gallegos, cu escadrila lui. Sau, mai bine zis, cu ce a mai rămas din escadrila lui.

Gabrielle se prăbuşi într-un fotoliu, de cealaltă parte a mesei.

— Linda este aici? Mi-a vorbit foarte mult despre Linda şi despre dumneavoastră.

— Am trimis-o la ţara, la nişte prieteni. În împrejurările actuale, mi s-a părut mai potrivit.

— Ce vreţi să spuneţi? Doar nu cumva vă aşteptaţi să primiţi, dintr-o clipă într-alta, vestea morţii lui?

— Lucrul ăsta este foarte probabil.

Îşi aprinse o ţigară şi împinse pachetul spre Gabrielle.

— Sunt nişte ţigări ordinare, din care fumează docherii, dar adevărul este că nu pot suporta altele. Băiatul meu, după ce sa întors din Franţa, mi-a povestit totul, în ciuda oricărui secret militar. Îi era indiferent ce avea să să se întâmple. Te iubeşte mult de tot.

— O ştiu.

— Te iubeşte atât, încât ţi-a iertat de mult activitatea pentru serviciul de informaţii britanic. Mă rog, cu siguranţă că opinia asta a lui nu poate fi împărtăşită de stimatul nostru preşedinte. Însă Raul este adânc impresionat de moartea fratelui tău. Este ferm convins că această moarte va rămâne între voi doi ca o prăpastie.

— Nu-i aşa, exclamă Gabrielle. Am fost minţită. Şefii mei mau minţit, ca să-şi atingă scopul. Richard trăieşte, şi este cât se poate de sănătos. Este în continuare pilot pe elicopter la bordul portavionului *Invincible*.

— Doamne Sfinte...

Dona Elena de Montera îşi acoperi pentru o clipă ochii, apoi o privi pe Gabrielle.

— Ştii că fiul meu ţi-a pictat nurnele pe botul avionului pe care îl pilotează?

— Da, ştiu.

— Am nişte prieteni acolo care mă ţin la curent cu toate faptele lui. După ce sa întors din Franţa, a mai adăugat ceva. Acum se poate citi pe avion „Gabrielle pierduta".

Gabrielle respiră adânc şi-şi puse mâinile pe masă, ca să se sprijine.

— Trebuie neapărat să-l văd. O să mă duc la Rio Gallegos.

— Draga mea, este absolut exclus. Baza de la Rio Gallegos este o zonă, militară interzisă accesului civililor, dar, pe de altă parte, generalul Dozo, comandantul suprem al aviaţiei, este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Hai să intrăm, o să dau nişte telefoane.

— Dacă aţi putea... spuse Gabrielle.

— Bărbaţii sunt uşor de manevrat, din momentul în care le-ai înţeles vanitatea, spune dona Elena.

Îşi puse apoi mâna pe umărul Gabrieliei şi o conduse spre casă.

— Ai un aer obosit, îi spuse ea. O săi spun Rosei să-ţi facă un ceai. Îţi place ceaiul, nu-i aşa?

Gabrielle fu apucată de un râs nervos. Trecură împreună de glasvanduri şi intrară în casa.

*

Pe la patru dimineaţa, Raul Montera se îndreptă spre ferestrele sălii de operaţiuni a bazei militare de la Rio Gallegos şi privi afară. Ploua torenţial. Pista de ciment unde aşteptau trei avioane *Skyhawk* şiroia de torentele de apă. Cei din echipele tehnice continuau să lucreze pe avioane, la lumina proiectoarelor.

Piloţii tineri care trebuiau să zboare împreună cu el, ieşiră. Montera se întoarse,

cu ceaşca cu ceai în mână. Încăperea era pustie. Înăuntru nu se mai aflau decât scaune goale, hărţile insulelor Malvine pe pereţi şi fum de ţigară. Cineva nu-şi stinsese ţigara cum trebuia în scrumieră, şi aceasta încă mai fumega. Montera o strivi cu grijă. Îşi luă cascheta de pe masă şi ieşi.

Se simţea obosit, epuizat, la capătul puterilor. Respiră adânc şi se îndreptă spre avion. În acelaşi timp, o maşină de stat major dădu colţul clădirii, şi-l ajunse. Uşa maşinii se deschise şi din ea apăru Lami Dozo, care-şi aruncă peste umeri impermeabilul.

— Raul. ia spune-mi, cum te simţi?

— Se poate şi mai rău. Ieri am mai pierdut trei piloţi. Suntem în situaţia de a aduna ultimele rezerve.

Lami Dozo îi întinse pachetul cu ţigări:

— Tot la San Carlos zbori?

— Da.

— Raul, ăsta-i sfârşitul. Englezii au ocupat înălţimile din jurul Port-Stanleyului. Au capturat pe puţin patru sute de prizonieri. Cred că Menendez o să fie obligat să capituleze în două sau trei zile.

— Şi toate astea, pentru ce, poţi să-mi spui?

— Nu ştiu, răspunse generalul Lami Dozo. Anumiţi indivizi, ale căror păreri nu le-am împărtăşit niciodată, au pretins că aveam nevoie de un război pentru a ne afirma. Sper că aceiaşi oameni sunt gata acum să pună umărul pentru o Argentină nouă.

— Dar, cu toate astea, o să continuăm, nu-i aşa?

— Mda. Câteodată este necesar să continui.

— Ştii, mă gândesc de multe ori la unchiul meu, fratele mamei, ruşinea familiei. A fost toreador. Îmi amintesc că atunci când eram copil, îl observam cu atenţie. Aştepta să intre în arenă, la „Monumental de Mexico", îmbrăcat în costumul lui strălucitor. Iar trompetiştii cântau „La Virgen de la Macarena".

Montera surâse.

— În ultimă vreme, îmi tot amintesc de el. Ca şi cum, acolo sus, m-ar aştepta o fiară sălbatică. Nici unchiul meu nu a ştiut când să se oprească.

Figura lui Lami Dozo se întunecă.

— Raul, lucrul ăsta nu e în regulă.

— Ştiu, generale, cum să nu, nu e în regulă deloc! Închipuie-ţi, că am descoperit marele secret: nu are importanţă daca trăieşti sau mori. Aşa că cei din faţa ta, duşmanii, nu ştiu cum să te ia.

— Raul, te rog, încetează.

— Generale, nu-ţi face griji. La întoarcerea mea, să-mi dai cele două urechi şi coada taurului, care i se cuvin toreadorului!

Se îmbrăţişară, lovindu-se amical cu palma pe£ umeri.

— Înainte de a pleca, să ştii că este cineva care ţine mult să te vadă, îi spuse Lami Dozo. Uite acolo, lângă gard.

Şi întinse braţul în direcţia unei limuzine negre.

— Grăbeşte-te. Nu prea ai mult timp la dispoziţie.

Montera se îndreptă spre gard. Şoferul alergă să deschidă portiera. Din limuzină coborî dona Elena.

— Mamă, strigă Montera surprins.

Bătrâna doamnă zâmbi.

— Pari obosit.

— Într-adevăr, sunt obosit, răspunse el, zâmbind amar. Presupun că ai venit să-mi spui că nu mai am vârsta să mă joc de-a eroii, nu?

— Nu, n-ai ghicit; N-ui vremea acum de-aşa ceva. Am venit să-ţi aduc un cadou.

Şi se întoarse către maşină. Gabrielle ieşi şi-I privi, cu figura palidă în lumina proiectoarelor. Cineva îi dăduse un impermeabil militar pe care şi-l pusese pe umeri. Timp de câteva clipe Montera rămase ţintuit locului, după care îi adresă acel surâs inimitabil, pe care Gabrielle îl cunoştea atât de bine.

— Eşti minunată. Ţi-a mai spus-o cineva?

— Nimeni a cărui părere sa conteze pentru mine.

Făcu câţiva paşi spre el şi-l examină din cap până-n picioare. Îi privi atentă combinezonul galben de zbor, harnaşamentul agăţat de umeri, cascheta din mâna stângă şi părul zburlit, ud de ploaie.

— Nu arăt nemaipomenit, îi spuse el. Nu trebuia să vii.

— Nu am nici un loc pe pământul ăsta unde să mă duc. Eu nu sunt „Gabrielle pierduta". Raul. Eu sunt „Gabrielle prezenta". Şi să ştii că Richard nu a murit. Este sănătos şi nu a păţit nimic. Generalul Ferguson m-a minţit. M-a minţit, fiindcă avea de gând să mă menţină în jocul ăsta, înţelegi?

Montera o privi, cu o expresie concentrată, după care spuse încet:

— Ticăloşii! Manevrează oamenii ca pe nişte marionete, aşa cum le dictează interesele.

Apoi, izbucni brusc în râs şi-şi puse mâna peste cea a Gabriellei, care stătea încleştată de plasa de sârmă a gardului.

— O să mă întorc, m-auzi? Te iubesc şi o să mă întorc. Ai încredere în mine.

Îi sărută mâna şi o luă la fugă spre avioane. Peste puţin timp, liniştea nopţii fu tulburată de urletul motoarelor cu reacţie. Dona Elena se apropie de Gabrielle, pentru a urmări cum avioanele avansau pe pista de decolare, unul după celălalt. După câteva momente, decolară. Foarte curând ecoul prezenţei lor se estompă, încetul cu încetul.

*

În zorii zilei, escadrila lui Montera se găsea deasupra munţilor din Falklandul de

vest, zburând cât se putea de jos, pentru a se feri de rachetele inamice. Cotiră apoi în Valea Morţii, la nici douăzeci de metri distanţă de suprafaţa mării.

Ca de fiecare dată, ajunseră necrezut de repede. Mai întâi munţii, apoi Falkland Sound, cu vasele din forţa maritimă expediţionară şi, în sfârşit, golful San Carlos. Montera observă cum *Skyhawkul* din dreapta sa începu să zboare în zig-zag, urmărit de o rachetă *Rapier*. O explozie. O minge de foc. Montera viră de o aripă şi trecu prin mijlocul unei perdele de foc. Vasele de sub el trăgeau fără încetare. Avionul său fu zgâlţâit de undele de şoc provocate de obuzele inamice; Văzu cum o fregată înainta. Îşi lansă bombele asupra ei şi se înălţă imediat, virând pe-o aripă, pentru a putea privi sub el. Nu văzu nici-o explozie. Izbucni în râs. Era într-adevăr, din cale afară de stupid.

— Doamne Sfinte! Nici măcar acum în al doisprezecelea ceas, ai noştri nu sunt în stare să regleze blestematele alea de detonatoare!

*

La Rio Gallegos, dona Elena şi Gabrielle aşteptau în sala de operaţiuni, lipite de sobă. Lami Dozo stătea la fereastră, cu o ceaşcă cu cafea în mână, privind zorii cenuşii, înecaţi în ploaie.. În încăpere îşi făcu apariţia un locotenent tânăr, care salută şi-i întinse un mesaj. Generalul îl citi, dădu din cap şi locotenentul ieşi.

— Nu prea păreţi satisfăcut. Vreo veste proastă?

— Mda, un *Skyhaivk* doborât. Dar au atins obiectivul.

— Doar nu o fi cel al lui Raul? Întrebă Gabrielle, cu sufletul la gură.

— Nu. El împreună cu celălalt pilot sunt pe drumul de întoarcere.

*

Montera ieşi din nori la o mie două sute de metri altitudine. Continua să coboare fără a părăsi din ochi pe celălalt *Skyhawk*, care cobora în picaj, urmat de o dâră neagră de fum.

Strigă în microfon, cuprins de disperare:

— Enrico, răspunde, pentru numele lui Dumnezeu! Ce s-a întâmplat?

Nu primi nici un răspuns. Brusc, văzu o racheta *Sidewinder*, apărută parcă din neant, cum izbi în plin avionul. Mai întâi apăru o limbă de flăcări, după care un bulgăre de foc îl orbi dea binelea.

Fusese fără îndoială un *Harrier*. Ce altceva ar fi putut fi? Ce ghinion. Aproape că ajunseseră la limita razei de acţiune a avioanelor de vânătoare britanice. Reflexele sale ascuţite ca urmare a lungilor ore de zbor îi veniră în ajutor. Începu să zboare în tonou. Văzu cum în dreapta lui o altă rachetă *Sidewinder* zbura nebuneşte, ajungând până la urmă să plonjeze în ocean. Cu siguranţă că i se dereglase sistemul de ghidare. Fusese un noroc. Acum trebuia să se ferească doar de mitralierele acestuia de 30 de mm calibru.

Englezul îi apăru exact în spatele cozii. *Skyhawkul* se cutremură sub şocul loviturii obuzelor. Acoperişul carlingii se dezintegră şi Montera simţi o lovitură violentă în braţul stâng şi încă una în piciorul drept.

Harrierul reveni la atac. Visul începu să se deruleze, numai că de această dată, era vorba de ceva real: vulturul cobora, cu ghearele desfăcute, gata să distrugă.

Din nou, fuzelajul avionului se cutremură sub impactul obuzelor. *Harrierul* îl depăşi, viră pe-o aripa stângă şi-şi reluă poziţia din spate, pregătindu-se pentru lovitura de graţie.

Se afla deja la trei sute de metri de apă, când i se păru că aude vocea Gabriellei, repetându-i la ureche ceea cei spusese pentru prima oară, atunci când avusese coşmarul în apartamentul ei din Kensington

„Scoate flapsurile. Chiar şi vulturii îşi mai scapă prada".

Şi Montera ascultă de acea voce, şi scoase flapsurile. Avu senzaţia că se izbeşte de un zid de beton. Timp de o clipa, avionul parcă rămăsese imobilizat în vid. Pilotul *Harrierului* se văzu nevoie să vireze brusc, pentru a evita coliziunea, după care se înălţă rapid. Profitând de această ocazie unică, Montera coborî în picaj.

Niciodată nu ar fi încercat o asemenea manevră periculoasă. Reuşi să stabilizeze avionul abia la treizeci de metri de suprafaţa apei. Vântul, de o violenţă extremă, ridica valuri de zece metri.

Îşi căută din ochi adversarul şi-l zări în depărtare, foarte sus. Difuzorul staţiei de radio zumzăi. O voce i se adresă în limba engleză.

— Îţi doresc noroc, oricine ai fi. Ai meritat.

Harrierul, la limita razei sale de acţiune, viră pe o aripă şi se întoarse spre insulele Malvine.

*

În sala operaţiunilor, Gabrielle adormise pe un scaun. Somnul îi era agitat. Dona Elena şi Lami Dozo stăteau lângă o fereastră, fumând ţigară de la ţigară.

— Fiul meu este nebun, spuse ea. Nu crezi acelaşi lucru?

— Ba da, dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că ne-a dat nebuni ca el. Şi n-ar fi deloc rău ca noi, ceilalţi, să ne mai ruşinăm din când în când.

Uşa se deschise şi tânărul locotenent intră grăbit. Lami Dozo îi smulse hârtia din mână şi o citi.

— Am mai pierdut un avion, însă Raul trăieşte. Se află la optzeci de kilometri de bază.

Gabrielle se trezi şi se frecă la ochi.

— Aţi primit veşti?

— Da, îi răspunse generalul. O să vă explice dona Elena. Să nu vă mişcaţi de aici.

Şi ieşi.

*

Skyhawkul zbura foarte aproape de suprafaţa apei, la nici două sute de metri. Vântul şuiera prin carlinga al cărei acoperiş fusese distrus. Montera nu arăta prea bine. Bucăţi din plexiglasul acoperişului îi tăiaseră faţa, acoperindui-o de sânge. Mâneca stângă şi pantalonul drept al combinezonului galben de zbor deveneau din ce în ce mai roşii. Mâinile i se crispaseră pe manşă iar pe buze îi îngheţase un

zâmbet. Baza militară de la Rio Gallegos se apropia văzând cu ochii.

— Gabrielle, ajută-mă, se rugă el cu voce tare; Nu mă lăsa tocmai acum.

La orizont apăru aeroportul. Luminile pistei de aterizare licăreau în cenuşiul dimineţii.

Lami Dozo, aflat în turnul de control, luă un binoclu. Vocea lui Montera răsună în difuzoare, fără nici o intonaţie.

— O să aterizez direct. Nu mai am timp pentru nici o altă manevră.

Avionul său trecu razant cu clădirile aflate la capătul pistei de aterizare. Montera zări camioanele care ieşeau din hangare pentru ai sosi în întâmpinare, *Skyhawkul* începu să piardă viteză. Montera împinse la refuz manşa combustibilului şi făcu cea mai proastă aterizare din întreaga sa carieră. Aparatul ţopăi de două ori pe pistă, după care rulă continuu... La capătul pistei, se întoarse în loc. Apa de pe asfaltul inundat ţâşnea în jurul avionului în două jerbe laterale.

Rămase nemişcat, cu capul sprijinit de manşă. Auzi ca prin vis nişte voci în jurul său, după care simţi cum mâini grijulii îl scoteau din carlingă. Deschise ochii. Figuri, multe figuri, printre care cea a lui Lami Dozo.

Zâmbi şi i se adresă:

— Cele două urechi şi coada taurului, nu, generale?

Apoi, leşină.

*

Totul luă sfârşit. La Port Stanley, argentinienii capitulară, iar la Buenos Aires, mulţimea înfuriată cerea demisia lui Galtieri. În aceeaşi zi, la Londra, primul ministru luă cuvântul, pentru a anunţa membrilor Parlamentului vestea celei mai triumfale fapte de arme a forţelor militare britanice, de la cel deal doilea război mondial încoace.

La spitalul Surorilor de Caritate din Buenos Aires, Gabrielle şi dona Elena aşteptaţi la uşa camerei lui Montera. În cele din urmă, doctorul ieşi din încăpere.

— Ce ne puteţi spune? întrebă dona Elena.

— Nu se află într-o stare grozavă, însă o să trăiască. Bineînţeles că s-a terminat cu toată povestea asta. N-o să mai poată conduce niciodată un avion cu reacţie. Puteţi să intraţi, dacă vreţi.

Gabrielle se întoarse spre dona Elena cu o privire întrebătoare. Aceasta îi zâmbi:

— Fiul meu o să trăiască. Aşa că am tot timpul să vorbesc cu el. Intră tu mai întâi. O să aştept.

Când Gabrielle intră, Montera stătea cu capul înfundat în perne, în urma tratamentelor la care fusese supus, tăieturile de pe faţa sa deveniseră violacee. Braţul stâng îi era în ghips, iar sub cearşaf, se găsea un dispozitiv care îi proteja piciorul rănit.

Gabrielle se opri în apropierea patului, fără să scoată un cuvânt. Ca şi cum i-ar fi ghicit prezenţa, Montera deschise ochii şi zâmbi.

— Arăţi groaznic, spuse ea.

— Totul o să se termine cu bine. Nu-ţi face griji. Doctorul mi-a spus că o să pot cânta şi la vioară, şi ştii şi tu, chestia asta ar fi formidabilă. Numai că eu nu ştiu să cânt la vioară.

Gabrielle realiză că râdea şi plângea în acelaşi timp, lângă patul lui Montera, cu chipul lipit de umărul lui.

XVII

Era una dintre cele mai frumoase dimineţi londoneze. În acel început de iarnă, soarele făcea să scânteieze gheaţa albă de pe copacii din St. James Park. Taxiul se îndrepta dinspre Pali Mall spre Buckingham Palace.

Tony Villiers era îmbrăcat în uniforma regimentului din care făcea parte. Dunga pantalonilor îi era impecabilă, cascheta de ceremonie în culorile roşu şi albastru brodată cu aur, îi stătea pe cap în poziţia regulamentară, centura îi era poziţionată milimetric, iar decoraţiile de pe partea stângă a pieptului îi erau aliniate perfect.

— Şefu' astăzi este ziua cea mare, nu? îl întrebă şoferul. Aţi luptat în Falkland, nu-i aşa?

— Da, răspunse Villiers.

— Hm, ce chestie. Şefu', n-am ştiut că acolo au fost trimişi şi grenadieri din regimentul de Gardă.

— Unul sau doi, răspunse Villiers.

Şoferul zâmbi în oglinda retrovizoare.

— Treaba asta sa ascuns al naibii de bine, sau greşesc cumva?

— Cam aşa ceva.

Ocoliră monumentul reginei Victoria şi trecură de gardul palatului. Taxiul se opri în prima curte. Villiers coborî şi-şi scoase portofelul.

— Şefu', nici să nu te gândeşti. Eu fac cinste, spuse şoferul, după care porni maşina.

Villiers se amestecă în mulţimea care se îngrămădea spre intrarea palatului printre tot soiul de ofiţeri şi soldaţi din toate armele, însoţiţi de rude sau de cunoscuţi.

Atmosfera era veselă, căpătând apoi o nuanţă solemnă, pe măsură ce se păşea pe scara acoperită cu un covor roşu şi cu atât mai mult cu cât se intra în galeria de pictură, în care rândurile de scaune se găseau aranjate în faţa podiumului unde urma să ia loc regina.

O fanfară militară începu să cânte în surdină. Fiecare se aşeză la locul său. Cei

care purtau decoraţii aveau dreptul să fie însoţiţi de doi invitaţi, în general membrii de familie. Villiers venise singur.

Se aşeză la locul pe care îl indicase un om de ordine, începu să privească în jurul său la statuile de marmură, la tablourile de pe pereţi şi la mulţimea care aştepta, cu sufletul la gură. Copiii, erau în special, foarte emoţionaţi de perspectiva acestui moment unic.

Se făcu linişte. Fanfara începu să cânte *„God save the Queen"*. Toată lumea să ridică în picioare şi regina îşi făcu apariţia.

*

Decoraţiile se confereau în ordine descrescătoare, mai întâi marinei care era considerată cea mai veche armă, apoi infanteriei şi în cele din urmă, aviaţiei. De fiecare dată când se striga un nume, respectivul înainta pentru a-şi primi decoraţia din mâinile reginei şi pentru a schimba câteva cuvinte cu ea. În acea dimineaţă, fuseseră destui cei care primiseră *„Distinguished Service Order"*. Când veni rândul lui, Villiers înaintă spre regină şi aşteptă ca aceasta să-i prindă pe piept decoraţia.

— Nu prea sunt multe lucruri de povestit în legătură cu medalia asta, colonele Villiers, spuse regina.

— Maior, Majestate.

Regina zâmbi:

— înseamnă că precis n-ai văzut lista cu avansările din dimineaţa asta...

Villiers se dădu la o parte, fără a înţelege pe moment, lăsând loc următorului.

*

În curtea palatului, la capătul scărilor, Villiers deschise cutiuţa, îşi privi din nou medalia, o băgă în buzunar şi se îndreptă spre porţi. În momentul în care ieşi, militarii din serviciul de pază îl salutară. Se amestecă apoi în mulţimea obişnuită a turiştilor. Din când în când se auzea ţăcănitul unui aparat fotografic, însă Villiers nu-i acordă atenţie. Ezită, apoi traversă strada, ocoli monumentul şi se îndreptă spre St. James Park.

Problema era unde să se ducă. Se opri să-şi aprindă o ţigară. Un Bentley negru lunecă dea lungul trotuarului şi se opri în dreptul său. La volan se afla Harvey Fox.

Portiera se deschise şi apăru capul lui Ferguson.

— Tony, arăţi minunat. Azi este o zi mare.

— Mda, cam aşa ceva, mormăi el.

— Am auzit că Gabriella s-a căsătorit luna trecută cu colonelul ăla, argentinian, la Buenos-Aires.

— Ştiu, mi-a scris.

Ferguson dădu din cap.

— Cred că ai aflat că ai fost avansat la gradul de locotenent colonel. Asta înseamnă că eşti cel mai tânăr colonel din armată.

— Da.

— Hai urcă, spuse Ferguson, dându-se la o parte, ca să-i facă loc.

— Şi de ce, mă rog? îl întrebă Villiers.

— Dragul meu, cine crezi că ţi-a obţinut avansarea? Eu, şi nu ca să-ţi fac o surpriză de ziua ta, ci pentru că lucrul ăsta convine intereselor mele. Ţin să-ţi amintesc că această avansare este provizorie.

— Ai o misiune pentru mine, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Hai, dragul meu, urcă. Nu prea am timp. Peste două ore trebuie să fiu prezent la o reuniune la ministerul apărării.

Timp de o clipă, Villiers fu cât pe ce să urce în maşină. Apoi, îşi aminti de privirea pe care i-o aruncase Gabrielle la „Casa Albă". Îşi aminti şi de vorbele pe care aceasta i le spusese: „Cu siguranţă că valorezi mai mult decât Ferguson şi decât toate intrigile lui. Meriţi şi tu puţină fericire". Trânti uşa şi se întoarse. Ferguson lăsă geamul jos.

— Tony, ce ai de gând? Unde te duci?

— Să fac o plimbare prin parc, îi răspunse Villiers.

Se îndepărtă şi se pierdu printre copaci.

Figura lui Harvey Fox exprima o bucurie nedisimulată.

— Domnule general, s-ar zice că l-aţi pierdut...

— Prostii, spuse acesta. O să se întoarcă. Hai Harvey, dă-i drumul.

Se lăsă pe spatele banchetei, luă un dosar şi începu să-l frunzărească, în timp ce Bentleyul condus de Harvey se angajă în trafic.

SFÂRŞIT